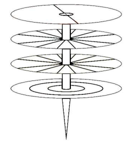

நமது
பண்டிகைகள்

எழுத்தாளர்: மூன்று மதத்திற்கும் ஒருவரே குரு,
ஆன்மீக சாம்ராஜ்ஜிய சக்கரவர்த்தி, நூறு கிரந்தங்கள் எழுதியவர்,
இந்து ஞான தர்ம பிரதாதா, குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்,
த்ரைத்த சித்தாந்த ஆதிகர்த்தா

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ ஆச்சார்ய பிரபோதானந்த யோகீஸ்வரர்

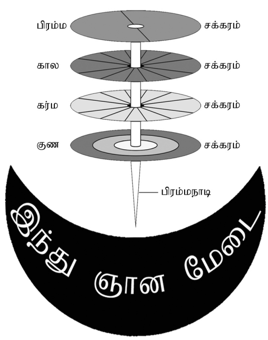

தமிழாக்கம்
எஸ். பிரகாஷ்

பதிப்பாளர்

இந்து ஞான மேடை

(Estd. in 1978 – Regd. No.: 168/2004)

த்ரைத்த வருடம் - 40 முதல் அச்சிடுதல்: ஆகஸ்ட் - 2021

பிரதிகள்: 1000 விலை: /-

எஸ். பிரகாஷ்,
குப்பம், ஆந்திர பிரதேஷ்.
(கைபேசி: +91-9441915291)

ப. ர. சந்திரமோகன்,
சென்னை, தமிழ் நாடு.
(கைபேசி: +91-9840381879)

கே.செந்தில்குமரன்
சென்னை, தமிழ் நாடு.
(கைபேசி: +91-9841355578)

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	பொருள்	பக்கங்கள்
1.	நமது பண்டிகைகள்	04
2.	யுகாதி	11
3.	போகி - நெருப்பு	18
4.	சங்கராந்தி	24
5.	துசரா	28
6.	சிவராத்திரி	37
7.	ஸ்ரீராம நவமி	47
8.	ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜென்மாஷ்டமி	53
9.	நாக சதுர்த்தி	65
10.	விநாயகர் சதுர்த்தி	69
11.	பாரன (கணும) பண்டிகைகள்	88
12.	தீபாவளி	93

நமது பண்டிகைகள்

அனந்தமான விஷ்வத்தில் சதகோடி ஜீவராசிகள் இருக்கிறது என்று சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை கேட்டோம். அது ஏதோ பழைய யுகத்தின் வார்த்தையாக இருக்கலாம். இப்போது ஒரு பாரத நாட்டில் நூறு கோடி மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள். எத்தனையோ ஜாதி ஜீவராசிகள் எல்லாவற்றையும் கலந்து 100 கோடிகள் சொல்லினார் என்றால் அந்த எண்ணிக்கை குர்தாயுகத்தில் இருக்கலாம். குர்தாயுகத்திலேயே சிறிது எண்ணிக்கையில் மனிதர்கள் இருக்கின்ற காலத்திலேயே, மனிதர்களில் ஞானம் சிறிது சிறிதாக குறைந்து அஞ்ஞானம் வளர்ந்து போனது. மனிதன் உள் முகம் நினைவை விட்டுவிட்டு, வெளிப்புற நினைவில் இருக்கின்றான். கோடி வித்தைகள் சாப்பிடுவதற்காக என்பது போல் எல்லாம் வேலைகள் வெளியே ஆகாரத்திற்காகவே செய்ய முயற்சி செய்தான். அப்படிப்பட்ட போது தன்னுடைய கண்ணுக்கு தெரிகின்ற பலன் மீது நினைவை வளர்த்துக் கொண்டான். தெரியாத பலன் மீது பாவம் புண்ணியம் மீது சிறிதளவு கூட நினைவு வைத்துக் கொள்ளாமல் போனான். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் மனிதர்களில் ஆன்மீக பார்வையை வளர்த்துவதற்கு மற்றும் பாவ பயத்தை வளர்த்துவதற்கு அந்த நாள் இருந்த ஞானிகள் எத்தனையோ விதமான மனிதர்களுக்கு ஞானத்தை தெரியப்படுத்துவதற்கு உழைத்தார்கள். அதில் பாகமாக ஒவ்வொரு மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் பின் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டால், அவரது கடந்த வாழ்க்கையில் என்ன செய்தேன், என்ன சாதித்தேன் என்று மீண்டும் ஞாபகம் செய்து கொண்டு பார்ப்பது போல் செய்தார்கள். எந்த விஷயமாவது மனிதனுக்கு நன்றாக அர்த்தமாக வேண்டும் என்றால் அதனை இன்னொருவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நன்றாக இருக்கும் என்னும் தெரிந்த பெரியோர்கள் மரத்திற்கு வரும் பலன் அல்லது பழமாக வந்த பழத்தை உதாரணமாக காண்பித்து ஒரு செயல் முறையை மனிதர்கள் மத்தியில் வைத்தார்கள். மரத்திற்கு வருடத்திற்கு காய்கள் காய்ப்பது, பழமாக மாறுவது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம் தான். எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயத்தால் சமமாக ஒப்பிட்டு காண்பித்ததினால் எல்லோருக்கும் நன்றாக அர்த்தமாகும் என்னும் நோக்கத்தில் பெரியோர்கள் அந்த செயல்முறையை **பண்டுக (பண்டிகை)** என்ற பெயரில் அனுசரிக்கும் படி செய்தார்கள். எப்போதும் ஒரே இந்து மதமாக இருந்த மனித

ஜாதி இன்று பல மதங்களாக பிரிந்து போய் இருந்தபோது பூர்வம் குர்தாயுகத்திலேயே பெரியோர்கள் வைத்த நடைமுறை இந்த நாளும் சிதறாமல் இருக்கின்றது. இன்றும் மனிதர்கள் மத்தியில் நடைமுறை இருந்தாலும் முக்கியமான அர்த்தம் இல்லாமல் போனது. அர்த்தம் இல்லாத நடைமுறையினால் எப்படிப்பட்ட பிரயோஜனம் இல்லாமல் போனது. இன்று மனிதர்கள் மத்தியில் வீணாக மீதி இருந்த அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் செயல்முறையை அர்த்தம் ஆகும்படி விவரித்து கொள்ளலாம்.

காலம் புனிதமானது மற்றும் தெய்வ சொரூபமானது. **ஒரு வார்த்தையில் காலமே நான் தான்** என்று கடவுள் கூட கீதாவில் கூறினார். காலம் எவ்வளவு பெரியதானாலும் நமக்கு சகஜமானதாக இருக்கின்றது. அதனுடைய மதிப்பு சிறிதளவு கூட தெரியாமல் இருக்கின்றது. யாரும் காலத்தைப் பற்றி யோசனை செய்யவில்லை. சிலர் பெரியோர்கள் காலம் மதிப்பானது என்னும் உணர்ந்து டைம் ஈஸ் மணி (காலம் பணத்திற்கு சமமானது) என்று சொல்லினார்கள். அந்த வார்த்தையை விட கூட காலம் மதிப்பானது என்று நாங்களும் சொல்கின்றோம். எதற்கு என்றால்! போன பணத்தை மறுபடியும் சம்பாதிக்கலாம். மேலும் நடந்துபோன காலத்தை மறுபடியும் சம்பாதிக்க முடியாது.

ஒவ்வொரு ஜீவராசிகள் காலத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு ஜீவராசியும் தேகத்தால் எத்தனையோ நல்லது கெட்டது வேலையில் காலத்தை உபயோகப்படுத்துகின்றது. நடக்கின்ற காலத்தில் நல்லவேலை நடந்தாலும், கெட்டவேலை நடந்தாலும் செய்கின்ற ஜீவராசிக்கே அவற்றின் பலன், மற்றும் அனுபவம் கிடைக்கும். மேலும் காலத்திற்கும் நல்லது கெட்டதுடன் சிறிதளவு கூட சம்பந்தம் இல்லை. அதனால் காலம் தெய்வ சொரூபமானது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. காலம் ஒரு மனிதனுக்கு, ஒரு ஜாதிக்கு, ஒரு நாட்டுக்கு எல்லை மட்டுமல்லாமல் அனைத்து ஜெகத் எல்லாவற்றுக்கும் விநியோகிக்கப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு இந்தியாவில் இருந்த நபருக்கு, அமெரிக்காவில் இருந்த நபருக்கு காலம் ஒரே விதமாக இருக்கின்றது. எல்லோருக்கும் சமமான காலத்தில் அவரவர்கள் வேலையில், அவரவர் அனுபவங்கள்

வெவ்வேறாக இருக்கலாம் ஆனால் காலம் எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். அதனால் தான் காலம் தெய்வ சொரூபம் என்று சொல்லலாம்.

ஜென்மத்தால் ஆரம்பமான காலம் மரணத்தால் இறுதியாகின்றது. ஜென்மத்திற்கு மரணத்திற்கு மத்தியில் உள்ள காலத்தை வாழ்க்கை அல்லது வாழ்க்கை காலம் என்று சொல்கின்றோம். ஜீவித காலத்தில் சிலர் நல்லவராக, சிலர் கெட்டவராக ஜீவிதத்தை கடத்துகின்றார்கள். அனந்தமான காலத்தில் யார் எந்தவிதமாக வாழ்ந்தாலும் இறுதிக்கு அவர்கள் கால கர்ப்பத்தில் கலந்து போகின்றவர் தான்.

ஜீவித காலத்தில் தனித்துவம் கொண்டவர்கள் சிரஞ்சீவிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவர்களுடைய ஜீவித காலம் சிறிதாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஜீவித லட்சியம் மிக பெரியதாக இருக்கும். அவர்கள் எல்லோர் போல் இருக்காமல் ஜீவிதத்தில் தனித்துவமானதை சாதித்து இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை காரண ஜென்மங்கள், சிரஞ்சீவிகள் என்று சொல்கின்றோம்.

இந்த காலத்தில் காலம் என்றால் என்ன? என்னும் யோசனை செய்யாமல் வீணாக காலத்தை கடத்தி புற்றுக்குள் செதில்கள் பிறக்காதா! இறக்காதா! சொல்லுவது போல் ஒன்றுக்கும் சார்த்தகம் இல்லாத ஜீவிதத்தை பலபேர் கடத்தி கொண்டிருக்கின்றார்கள். நொடி நொடியில் நம் தேகத்தில் மாற்றம் அடைந்து வருகின்றது. நொடி நொடியில் மாற்றத்தினால் குழந்தை பருவத்தில் இருந்து முதியோர் வரை தேகம் சேருகின்றது. தினம் தினம் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது மரணம் நெருங்குகின்றது. நடக்கின்ற காலத்தில் ஏதோ ஒரு நாள் மரணத்தை சேர வேண்டியதுதான். இருந்தாலும் நடந்து போகின்ற காலத்தின் மீது பார்வை வைத்துக்கொண்டு மரணம் நெருங்குகின்றது அல்லவா! இந்த விதமாக யாரும் நினைக்கவில்லை. நாம் நினைத்தாலும், நினைக்காமல் போனாலும் காலம் என்பது நிற்கின்றது அல்ல, மரணம் வராமல் இருக்காது.

மனிதன் பார்வையில் மதிப்பு இல்லாத காலத்திற்கு மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்னும், கடந்த காலம்

மறுபடியும் வராது என்னும் அர்த்தம் ஆகும்படி செய்ய வேண்டும் என்னும், உன்னுடைய காலம் சிறிது நாள் மட்டும் தான் என்னும், அந்த சிறிது காலம் கூட செலவாகி போகின்றது என்று ஆலோசனை செய்ய வேண்டும், நடந்த உன்னுடைய வாழ்க்கையில் என்ன சாதித்தாய் என்னும் யோசனை செய்ய வேண்டும், உண்மைக்கு காலம் என்றால் என்னமோ புரிய வைக்க வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் மனிதர்களில் அனுசரிக்கப்பட்ட செயல் முறையே **பண்டுக** என்று சொல்கின்றோம். காய் சிறிது காலத்திற்கு **பண்டுக (பழமாக)** மாறுகின்றது. காய் என்பது **பண்டுக (பழமாக)** மாறுவது நமக்கு முழுமையாக தெரிந்து விஷயம் தான். மாற்றம் வந்த பழத்திலிருந்து பிறந்த சொல்லு **“பண்டுக”.**

சாதாரணமாக பிரக்ருதியில் தயாரான ஒவ்வொரு செடிகள் வருடத்திற்கு ஒரு தடவை பூ பூத்து காய் காய்ப்பது சகஜம்தான். மரத்தில் இருந்து காய் காய்த்து பழமாக மாறுவதற்கு நேரம் வருடம் காலம் பிடிக்கின்றது அல்லவா! மேலும் மரத்தை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். மரம் நிறைந்த வாழ்க்கையில் ஒரு தடவை காய் காய்த்து பழமாக மாறுவதற்கு ஒரு வருடம் காலம் கடந்து போகின்றது. அதன் போலவே மனிதனுடைய ஜீவிதத்தில் ஒரு வருடம் கடந்த காலத்தை பண்டுக என்று சொல்கின்றோம். காய் பழமாக மாறிய காலம் பண்டுக என்று பெயர் வைத்தார்கள். மரத்திலிருந்து காய் பக்குவத்திற்கு வந்த காலம், அதுவே மனிதன் ஜீவிதத்தில் பக்குவ நாள் என்று சொல்வார்கள். இப்போது பக்குவ நாள் என்ற வார்த்தை பருவ நாள் என்று சொல்கின்றோம். இந்த விஷயம் விவரமாக தெரிந்து கொண்டால் இந்த விதமாக அர்த்தம் ஆகும்.

மரம் வருடம் காலத்திற்கு தன்னுடைய சாரம் கொண்ட ஒரு பழத்தை கொடுத்து வேறவர்களுக்கு உபயோகப்படுகின்றது. நீ வேறவர்களுக்கு எந்தவிதமாக உபயோகப்படுகின்றாயோ என்று நினைவுக்கு வந்தது போல், வருடம் காலத்தை தன் சாதித்த பலன் என்னவென்று யோசனை செய்யும்படி ஒரு நாளை பண்டுக என்ற பெயரை வைத்தார்கள். நித்தியம் ஜீவிதத்தில் மிதங்கி போன மனிதன் காலத்தை மறந்து போனான். அதனால் உன்னுடைய வாழ்க்கையில் சிறிது காலம் கடந்து போனது என்று

அடையாளிக்கும்படி கூட பண்டிகையை வைத்தார்கள். உதாரணத்திற்கு யுகாதி பண்டிகையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். போன வருடம் யுகாதி பண்டிகை செய்தோம், இந்த வருடம் கூட செய்கின்றோம். இதனை புதிய வருடம் என்று கூட சொல்கின்றோம். பூர்வம் பெரியோர்கள் அவர்களுடைய ஜீவிதத்தில் ஒரு வருடம் கடந்து போனது என்னும், மற்றொரு புதிய வருடம் நடக்கப் போகின்றது என்னும், நடந்த வருடத்தில் நான் என்ன ஞானத்தை சாதித்தேன் என்னும் பின் திரும்பி பார்த்துக் கொள்வார்கள். அதனால் யுகாதி நாளன்று நித்திய ஜீவித காரியங்களில் லக்னம் ஆகாமல் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இடைவேளையை எடுத்துக் கொண்டு, நடந்து போன காலத்தைப் பற்றி யோசனை செய்து இந்த வருடம் காலத்தில் நான் என்ன செய்தேன் என்னும், தெய்வ மார்க்கத்தில் என்ன சாதித்தேன் என்னும், இந்த காலத்தில் கெட்டதாக நடந்து கொண்டேனா, நல்லதாக நடந்து கொண்டேனா என்று கணக்கு போட்டுக் கொண்டு பார்ப்பார்கள். அந்த நாள் எல்லாம் தன்னுடைய ஆன்மீக வாழ்க்கையை பற்றி யோசனை செய்து கடத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். மற்ற நாட்களில் ஆகாரத்தைப் பற்றி யோசனை செய்யும் போல் அந்த நாள் சிறிதளவு கூட தின்பது ஆடை அணிவது நினைவு வராமல் இருப்பதற்கு, வெளியே ஜீவிதம் ஆலோசனை சிறிதளவு கூட இல்லாமல், சிறிது காலத்திற்கு முன்பே அனைத்து உணவுப் பொருட்களும் எல்லா நாட்களை விட நன்றாக இருக்கும் படி சேமித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகாரத்திலும், ஆடை அணிவதிலும் எந்த சிந்தனையும் இல்லாமல் சேமித்துக் கொண்டு மற்ற வேலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு நடந்து போன காலத்தைப் பற்றி யோசனை செய்வது அந்த நாளில் இருந்த கடமையாக இருந்தது. அந்த நாள் தன் ஜீவித காலத்தை பற்றி யோசனை செய்வதினால் ஞானசம்பந்தமான நாளாக நினைப்பார்கள். என்னுடைய ஜீவிதம் இவ்வளவு காலம் இந்த விதமாக கடந்து போனது, நடக்கப்போகும் பண்டிகை காலம் வரை சாராம்சம் கொண்ட தெய்வ சம்பந்தமான ஞான வாழ்க்கையை கடத்த வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு பிரார்த்தனை ஆலயங்களில் வீடுகளில் கடவுளை ஆராதனை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

உன்னுடைய வாழ்க்கை சிறிது காலத்தில் இருந்து பழமாக மாறிப்போனது என்னும், எப்போது உதிர்ந்து விடும் என்று சொல்ல முடியாது என்னும் யோசனைக்கு அடையாளமாக அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் பண்டிகையை வைத்தார்கள். நித்தியம் ஜீவிதத்தில் லக்னமாக இருந்த மனிதனுக்கு உன்னுடைய ஆயுள் சிறிது கடந்து போனது என்னும், கடந்த காலத்தில் பிறந்து என்ன சாதித்தாய் என்று தெரிவிப்பதற்காக பெரியோர்கள் பண்டிகையை வைத்தார்கள். இந்த பண்டிகைகள் ஒரு மதத்தில் மட்டுமல்லாமல் எல்லா மதத்திலும் இருப்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். ஒவ்வொரு மதத்திற்கு ஒவ்வொரு பண்டிகை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூர்வம் எல்லா மதத்தில் இருந்த பெரியோர்கள் ஒரே எண்ணத்தில் பண்டிகை வைத்தார்களோ இல்லையோ சொல்ல முடியாது. ஆனால் பண்டிகை என்பது காய் போன்றது மேலும் உன்னுடைய வாழ்க்கை சிறிது பழ நிலைக்கு வந்து பழம் ஆனது என்று தெரிவிப்பதே பண்டிகை.

காய் என்றால் பழுப்பதற்கு வரவில்லை என்னும், பழுக்காமல் காயாக இருக்கிறது என்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும். காய் என்பது எதுவாக இருந்தாலும் அது தவறாமல் பழமாக மாற வேண்டியது இருக்கும். எப்படிப்பட்ட காயாக இருந்தாலும் பழுப்பதற்கு வந்த போது அதனை பழம் என்று சொல்கின்றோம். காய் பழமாக மாற வேண்டியது ஒரு மரத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் மனிதனுக்கு கூட இருக்கிறது. ஜீவிதம் காய் இருந்து மோக்ஷம் என்ற பழமாக மனிதன் மாற வேண்டியது இருக்கும். ஒரு ஜீவி மோக்ஷம் என்ற பழமாக மாறாத வரை ஜீவிதம் என்ற காயாக இருக்க வேண்டியது தான் என்று தெரிவிப்பதற்கு ஜீவிதத்தில் ஜீவி நிவாசிக்கின்ற தேகத்தை **“காய”** என்று பெரியோர்கள் செல்லினார்கள். தெலுங்கு பாஷையில் சொல்லுக்கு அழகை பொருத்துவதற்கு பலவிதமான சொல்லுக்கு இறுதியில் **“மு”** வை சேர்த்துவது சகஜம். உதாரணத்திற்கு **தீப** என்ற சொல்லுக்கு **மு** வை சேர்த்தால் தீபமு சொல்வது போல் அந்த விதமாக **காய** என்ற சொல்லுக்கு **மு** வை சேர்த்து **“காயமு”** என்று சொல்லினார்கள். அதனால் சில சொல்லில் இறுதி எழுத்திற்கு அர்த்தம் இருக்காது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தீபம் வெளிச்சம் என்ற சொல்லில் “மு”

வை அர்த்தம் இல்லாததாக பக்கத்தில் வைத்தோம் அல்லவா! அதன் போலவே தேகம் உடைய வண்ணம் என்னும் போது அவனுடைய காய நிறம் என்று சொல்கின்றோம் அல்லவா! அப்போது காயம் நிறம் என்று சொல்லவில்லை அல்லவா! என்றால் அங்கு காய பக்கத்தில் “மு” உக்கு மதிப்பு இல்லை. மேலும் மனிதனுடைய தேகம் காயம் என்னும் சொல்லும் போது அது காயாகவே கணக்கிட வேண்டும். மனிதனுடைய தேகம் காய் போன்றது என்று நினைத்துக் கொண்டோம் அல்லவா! அதனால் தான் சிலர் ஆத்மாவை தெரிந்த பெரியோர்கள் ஆன்மீக முறையில் **“காய”** என்னும் புற்றுக்குள் சந்த மாமா என்று ஒரு தத்துவம் கூட எழுதப்பட்டது. மேலும் நம்முடைய தேகம் காய் போன்றது அது **“பண்டுக” (பழமாக)** மாற வேண்டியது தான். அந்த விதத்தை தெரிவிப்பதற்கு வெளியில் செயல்முறை இன்று நம் மத்தியில் இருக்கின்ற பண்டிகை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது காலத்தில் எல்லா மதத்தில் இருக்கின்ற பண்டிகைகள் ஒரே நடைமுறை, ஒரே எண்ணமாக இருக்கிறது என்று நினைத்து கொள்ளலாம். பண்டிகை என்றால் எல்லா மதத்தில் சேர்ந்தவர்கள் புதிய ஆடைகளை அணிவது, நல்ல பலகாரங்கள் தின்பது, ஏதோ ஒரு கடவுளை ஆராதனை செய்வது, கும்பிடுவது முறையாக இருக்கின்றது. சிலர் மட்டும் தின்பதற்காகவே பண்டிகை என்பது போல், எல்லா தினங்களை விட அந்த நாள் அதிகமாக சாப்பிட்டு ஆயாசப்படுகின்றார்கள். சிலர்கள் ஊஞ்சல் ஆடுவது, விளையாட்டு விளையாடுவது செய்து சந்தோஷப்படுகிறார்கள். சிலர்கள் மது குடித்துவிட்டு ஆடுகின்றார்கள். சிலர்கள் சீட்டு விளையாட்டிலேயே எந்த சிந்தனை இல்லாமல் நாளெல்லாம் கடத்தி கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிலர் கடவுளை கும்பிடுவதற்கு லைசன்ஸ் இந்த நாள் என்பது போல் அந்த ஒரு நாள் இஷ்டம் இருந்தாலும் இஷ்டம் இல்லாமல் போனாலும் கும்பிட்டு கைகளை உதறிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிலர்கள் உத்தியோகம் செய்கின்றவர்கள் உத்தியோகத்திற்கு விடுமுறை நாட்களாக இருக்கும் என்னும், பண்டிகை என்றால் டியூட்டி (வேலை) இல்லாத நாள் இன்று சந்தோஷப்படுகிறார்கள். சிலர்கள் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கின்றவர்கள் கடந்த வருடம்

எவ்வளவு பாவம், எவ்வளவு புண்ணியம் சம்பாதித்தோம் என்னும் கணக்கிடாமல், பணம் எவ்வளவு சம்பாதித்தோம் என்று லாபங்கள் நஷ்டங்கள் கணக்குகள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

பூர்வம் பெரியோர்கள் வைத்த எண்ணம் எல்லாம் மண்ணாகி பண்டிகை என்றால் என்ன உண்மையான அர்த்தம் தெரியாமல் போனது. பூர்வம் வருடத்திற்கு ஒருமுறை பண்டிகை இருந்தது. பிறகு சில காலத்திற்கு மனிதன் ஞானியாக மாற வேண்டும் என்றால் மற்ற சில பண்டிகைகள் தேவை என்று நிர்ணயித்த பெரியோர்கள் சில முக்கியமான பண்டிகைகள் வைத்தார்கள். பெரியோர்கள் அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கின்ற பண்டிகைகள் வைத்த போது அர்த்தத்துடன் அனுசரிக்காத மக்கள் பெரியோர்கள் சொல்லாததை கூட அவற்றை கூட பண்டிகைகளாக அனுசரிக்கின்றார்கள். அந்த நிலையில் இப்போது வருடத்திற்கு எத்தனையோ கணக்கில்லாத பண்டிகைகள் இருக்கின்றது. பூர்வம் ஒருவர் தான் கடவுள் என்ற எண்ணம் இருந்தது. இப்போது பல பேர் கடவுளானார்கள், பல பண்டிகைகள் ஆனது. மனித ஜீவிதங்களுக்கு அளவுகோல் பண்டிகை என்னும் சிறிதளவு கூட யோசனை செய்யாத நிலையில் நாம் எத்தனையோ பண்டிகையையும் செய்தோம், இனி எத்தனையோ பண்டிகைகள் வரும். இப்போது இருந்து எந்த விதமாக செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கின்றார்களோ! நீங்களே நன்றாக யோசனை செய்து பண்டிகைகள் செய்யுங்கள்.

யுகாதி

கண்ணுக்கு தெரிகின்ற இந்த ஜெகத் எல்லாம் ஒரு நாள் ஆரம்பமாகி அந்த நாள் இருந்து இந்த நாள் வரை நடந்து கொண்டே இருக்கின்றது. உலகத்தில் இருக்கின்ற ஜீவராசிகள் அனைத்துக்கும் இறப்பு பிறப்பும் இருக்கும். அதனால் தான் இந்த ஜீவராசிகள் எல்லாம் ஜெகதி என்று சொல்கின்றார்கள். “ஜெ” என்றால் பிறக்கிறது என்னும் “கதி” என்றால் இறக்கிறது என்று அர்த்தம். ஜெகதி என்னும் சாஸ்வத நாமம் கொண்ட இந்த ஜீவ சமுதாயம் ஏதோ ஒரு நாள் பிறந்து, ஏதோ ஒரு நாள் இல்லாமல் போகும் என்று

எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு மனிதன் பிறந்து சிறிது காலம் இருந்து இறந்து போவது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சத்தியம் தான். அவர் இருக்கின்ற சிறிது காலம் அவருடைய ஆயுள் என்று சொல்கின்றோம். மனிதன் ஆயுளை அளக்கும் படி நிமிடத்தில் இருந்து வருடங்கள் வரை இருக்கும். அதன் போலவே பிறந்து சில காலம் இருந்து போகும் உலகத்திற்கு கூட ஆயுள் இருக்கின்றது. அதனுடைய அளவு யுகங்கள் கணக்கில் இருக்கும். மனிதன் பிறந்த நாளை ஜென்ம நாள் என்னும், ஜாதகம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். அதன் போலவே உலகம் பிறந்தநாள் "**யுக ஆதி**" என்று சொல்வார்கள். அதனை சிறிது காலத்திற்கு **"யுகாதி"** என்று சொல்கின்றார்கள். காலம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது யுகாதி கூட போய் **"உகாதி"** ஆனது. வரப்போகின்ற காலத்திற்கு இனி எந்த பெயராக மாறி போகுமோ தெரியாது.

இன்று காலத்தில் சில பேர்கள் தன் பிறந்த நாளை ஒவ்வொரு வருடம் பண்டிகையாக செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இனிப்பு பலகாரங்களை கொடுத்து தன்னுடைய பிறந்தநாள் என்று தெரிவிப்பார்கள். ஜென்ம தினம் வேடிக்கைகள் தற்போது காலத்தில் பிரபலமாகி போனது. மேலும் பூர்வம் யாரும் தன்னுடைய ஜென்ம தினம் வேடிக்கைகள் நடத்திக் கொண்டதாக வரலாறு இல்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணாஷ்டமி, ஸ்ரீராம நவமி அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவர்கள் செய்து கொண்டு இருந்ததாக ஆதாரங்கள் இல்லை. பூர்வ காலத்தில் நபர்கள் பிறந்தநாளை யாரும் நடத்திக் கொள்ளாமல், எல்லோரும் இணைந்து உலகம் பிறந்த நாளை செய்து கொள்வார்கள். அந்த நாளை **"யுக ஆதி"** என்று பெயர் வைத்து எல்லாவற்றையும் விட வித்தியாசமாக, அதனை விட வேற எந்த பண்டிகை இல்லை என்பது போல் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். காலம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது பிறகு பல பண்டிகைகள் தயாராகி எல்லாவற்றையும் போல இது ஒரு பண்டிகையாக ஆனது. இன்னும் சிறிது காலம் நடந்து போனால் இந்த பண்டிகை இல்லாமல் போகும் நிலை ஏற்படுமோ! இப்போது சிறிது பெயர் மாறியது, சிறிது நடைமுறையும் மாறியது. வெளிநாடு சம்பிரதாயமான ஜனவரி முதல் தேதி வருடமானது.

வரப்போகும் காலத்தில் இந்து சமூகத்தில் யுகாதி இருக்குமோ என்னமோ தெரியாது.

இந்துக்கள் ஹிந்துவாக மாறி அவர்களுடைய சம்ஸ்கிருதி மறந்து போய், ஆதியில் பிறந்த இந்துக்கள் ஜாதி மற்ற எந்த மதங்களாக மாறினாலும், இந்து சம்ஸ்கிருதியை மனிதர்கள் விட்டால் அந்த சம்ஸ்கிருதி மனிதர்களை விடவில்லை என்று சொல்வதற்கு சில அடையாளங்கள் மீதி இருக்கின்றது. அவற்றின் முக்கியமான ஒன்றைப் பற்றி விவரித்துக் கொள்ளலாம்.

தற்போது காலத்தில் பூமி மண்டலத்தில் எத்தனையோ நாடுகள் இருக்கின்றது. அதன் போலவே எத்தனையோ மதங்கள், எத்தனையோ சம்ஸ்கிருதிகள் எத்தனையோ பாஷைகள் எத்தனையோ சம்பிரதாயங்கள் இருக்கின்றது. பூமி மீது மனிதர்கள் எல்லோரும் எத்தனை ரகமாக இருந்தாலும், எல்லோருக்கும் பகல் இரவு ஒன்றுதான். அது மட்டுமல்லாமல் வாரத்திற்கு ஏழு நாட்கள், மாதத்திற்கு முப்பது நாட்கள், வருடத்திற்கு 12 மாதங்கள் சர்வ சாதாரணமாக இருக்கின்றது. இன்னும் முக்கியமாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால்! உலகம் அனைத்துக்கும் வாரத்தில் இருக்கின்ற பெயர் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. எந்த நாட்டிற்கு சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும் எந்த மதத்திற்கு சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும் வாரத்தில் இருக்கின்ற நாட்கள் பெயர் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனிக்கிழமையாக இருப்பது விசேஷம். உலகத்தில் இந்துக்கள் முதன் முதலில் ஏற்படுத்திய பெயர்கள் அனைத்து உலகத்திற்கு பொருந்துவது இந்துக்கள் யாவரும் பெருமைப்பட வேண்டிய விஷயம்.

பூர்வம் சிருஷ்டி முதலில் ஆரம்ப நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஞாயிற்றுக்கிழமை வாரத்தில் முதல் நாளாக இருந்ததினால், அந்த நாளை ஒவ்வொரு வாரம் சிறிய பண்டிகையாக செய்து கொண்டிருப்பார்கள். உலகம் ஆதியில் ஆரம்பித்த நாளுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை என்று பெயர் வைத்தார்கள். ஆதி என்றால் முதலாவது என்று அர்த்தம். சிருஷ்டி ஞாயிற்றுக்கிழமையால் ஆரம்பமானதினால் அந்த நாள் எல்லோருக்கும் சிறிய பண்டிகையாக இருந்தது.

அந்த நாள் வேலைகளை விட்டு சந்தோசமாக காலம் கடத்திக் கொண்டு, மாவு சமையல் செய்து கொண்டு, கடவுளுக்கு நைவேத்தியம் வைத்து அவர்களும் தின்பார்கள். வாரத்தில் ஆறு நாட்கள் வேலை செய்து, ஒரு முதல் நாள் அன்று வேலை செய்யாமல் பண்டிகை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். பூர்வம் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று பண்டிகையாக இருந்தது. இப்போது சிறிது மாற்றத்தால் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை எல்லோருக்கும் ஓய்வு நாளாக மாமிசம் தின்கின்றவர்களுக்கு பண்டிகையாக இருக்கின்றது. பூர்வம் ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றால் சிருஷ்டி முதல் நாள் என்னும் புனித எண்ணம் எல்லோருக்கும் இருந்து அந்த நாளை புனிதமாகவே கடத்துவார்கள். இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றால் இது தவறானவர்களுக்கு இஷ்டமாக இருக்கும். எப்படி இருந்தால் என்ன மொத்தம் மீது ஞாயிற்றுக்கிழமை தனித்துவம் இந்த நாளும் மீதி இருக்கின்றது. இதன் போல பூமி மீது எல்லா நாட்டு மக்களுக்கு தினம் ஏழு, அதில் ஞாயிற்றுக்கிழமை முதல் இருப்பது போல் தனித்துவமாக இருப்பதை கவனித்தால், காலப்போக்கில் யார் எப்படி மாறினாலும் இந்துக்கள் புனிதமான தினம் இன்று கூட எல்லோருக்கும் விடுமுறை நாளாக சிறிது பண்டிகை போல் இருக்கின்றது பார்த்தால் மனிதர்கள் சம்பிரதாயம் விட்டாலும், சம்பிரதாயம் மனிதனை விடவில்லை என்று தெரிகின்றது. உலகம் அனைத்தும் இந்துக்கள் சம்பிரதாயங்கள் இதன் போன்ற எல்லோரிடம் இருக்கின்றது பொறுத்து பார்த்தால் சிருஷ்டி ஆதியில் அனைத்தும் இந்துக்களே இருந்தார்கள் என்னும், பிறகு மாறிக் கொண்டு வந்து இறுதிக்கு பலவிதமான மதங்களானபோது துணியில் இருக்கின்ற பெருங்காயம் போனாலும் துணிக்கு இருக்கின்ற பெருங்காயத்தின் வாடை போகாமல் இருப்பது போல், மனிதர்களில் இந்துத்துவம் போனாலும் இந்துத்துவம் வாசனை மனிதர்களில் போகாமல் சிறிதாவது தினங்கள் வடிவத்தில் மீதி இருக்கிறது என்று தெரிகின்றது.

ஆதியில் கடவுளால் நிறுவப்பட்ட ஞானத்தினால் தயாரானதே இந்துத்துவம். இவ்வளவு பூமண்டலத்தின் மீது, இவ்வளவு நாட்டு மத்தியில் குறிப்பாக நாம் நிவாசிக்கும் இந்த நாட்டில் இந்துக்கள் பிரகாசித்தார்கள். அதனால் இந்த

நாடு இந்து நாடாக ஆனது. இந்த பூமி மீது நாம் நிவாசம் இருந்து, நம்முடைய பூர்வீகர்களுக்கு வாரிசுகளாக இருந்து, நம்முடைய சம்பிரதாயம் என்னவென்று நமக்கே தெரியாமல் போவது, சிருஷ்டி ஆதியில் எந்த நாள் ஆரம்பமானதோ அதனுடைய தனித்துவம் என்னவென்று தெரியாமல் போவது, இறுதிக்கு தினங்கள் வாரத்திற்கு ஒரு நாள் வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை கூட என்னவென்று நமக்கு தெரியாமல் போய் வெறும் விடுமுறை நாட்கள் என்று நினைத்துக் கொள்வது, ஞாயிற்றுக்கிழமையே விடுமுறை நாளாக எதற்கு ஆனது என்று யோசனை செய்யாமல் போவது, இந்த விஷயம் சுவாமிகள், குருக்கள், பீடாதிபதிகள் சொல்லாமல் போவது, இது எல்லாவற்றையும் பரிசோதனை செய்து பார்த்தால் ஆதி நாளை பற்றி தெரியாத நம்மை பார்த்து நம்முடைய பூர்வீகர்கள் கவலைப்பட வேண்டியதுதான். அவர்களுடைய வாரிசுகளாக இருந்ததற்கு நாம் வெட்கப்பட வேண்டியதுதான்.

இப்போதாவது மீறிப்போனது ஒன்றுமில்லை **“ஆதி”** இல் ஆரம்பமானதினால் மேலும் அந்த நாளுக்கு **“ஆதி”** தினம் என்ற பெயர் வந்தது என்னும் தெரிந்தவராக, சிருஷ்டி ஆதியில் ஆரம்பமான ஞாயிற்றுக்கிழமை யுகாதியாக எப்போதாவது மறுபடி வரும் என்னும், மற்ற நாட்களில் வரும் யுகாதியை விட ஞாயிற்றுக்கிழமை வரும் யுகாதி தூய்மையான **“யுகாதி”** என்று நீ தெரிந்து கொண்டு வேறவர்களுக்கு தெரிவிப்பதற்கு நீ முயற்சி செய். நீ உண்மையாக இந்துவின் வாரிசு ஆனால், ஆதியில் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஆரம்பித்த யுகாதி மறுபடி இப்போது வந்து கொண்டிருப்பதினால் அந்த நாளை புனிதமாக கடத்த வேண்டும் என்று முயற்சி செய்யுங்கள். ஆதியில் இருந்த ரகசியங்களை தெரிந்து கொள்வதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். அந்த நாளில் காலம் கதையால், கவிதையால், பாட்டால், தத்துவத்தால், நாடகத்தால், பஞ்சாங்கத்தால், வீணாக கடத்தாமல் கடவுள் ஞானத்தால் கடத்த வேண்டும். உண்மையான இந்து வாரிசு என்பதற்கு, இந்துவாக வாழ்வதற்கு உன்னில் இந்துத்துவம் சிறிதாவது சஜீவமாக இருப்பதற்கு, யுகாதி என்ற பெயர் கூட பழுதடைந்து உகாதியாக அழைக்கப்படும் இன்று காலத்தில் மறுபடியும் **“யுகாதி”** தனித்துவங்ளை குறிப்பிட வேண்டும். அந்த நாள்

புதிய ஆடைகள் அணிவது மட்டுமல்லாமல், அது சிருஷ்டி ஆதியின் புதிய நாள் என்னும், முதல் ஆரம்பமான நாள் அன்று விவரித்து, தெரியாதவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும்.

இந்துக்களாக (ஹிந்துகளாக) இருக்கின்ற சிலர்கள் இன்று கூட யுகாதி பண்டிகை கூட சிறிது சிறந்த எண்ணத்துடன் செய்கின்றார்கள். யுகாதி நாள் சுத்தமாக இருந்து சாப்பிடுவதற்கு முதலில் யுகாதி பச்சடியை பிரசாதமாக எடுத்துக் கொள்வார்கள். யுகாதி பச்சடியை தவறாமல் அந்த நாள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் பெரியோர்கள் பூர்வம் இருந்த பெரியோர்கள் தெரிவித்தார்கள். யுகாதி என்றால் அர்த்தம் தெரிந்தது, மேலும் பச்சடிக்கு ஏதாவது குறிப்பு இருக்கிறதா என்று சிலர் கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! **பூர்வம் இப்போது நாம் நினைத்துக் கொண்ட பச்சடியை பச்சட என்று சொல்லாமல் பிரசாதம் என்று சொல்வார்கள்.** பிரசாதம் போய் பச்சட ஆனது. வாஸ்துவமாக அதனை கடவுளுடைய பூஜையில் வைத்து பூஜை முடிந்த பின் குடும்பத்தில் இருக்கின்ற அனைவருக்கும் கொடுப்பார்கள். எல்லோரும் பெரிய எண்ணத்துடன் பிரசாதமாக வாங்கிக் கொள்வார்கள். அப்போது காலத்தில் யுகாதி பிரசாதம் பற்றிய அவருடைய எண்ணம் என்னவென்றால் சிறிது விவரித்துக் கொள்ளலாம்.

யுகாதி சிருஷ்டிக்கு அடையாளம் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். சிருஷ்டி ஆதியில் எல்லாம் பிறந்தது என்னும் அடையாளத்திற்காக மாமரம், வேப்பமரம் முதலியன பல மரங்களுக்கு பூக்கள் காய்க்கும். பூக்கள் பூத்து பூக்களில் இருந்து காய்கள் தயாராகுவது யுகாதி சமயத்தில் மட்டும் நடக்கும். பூ, காய் புதிய சிருஷ்டிக்கு நிதர்சனமாக கடவுள் வைத்தார். **பூவிலிருந்து பிறந்தது காய், கர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்தது “காய்”மு.** காய், காய்மு சிருஷ்டி ஆதியில் கடவுளால் தயாரானது. அதனால் தெய்வம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜெகதி எல்லாம் யுகாதியில் பிறந்தது என்னும் தெரிவிப்பதற்காக மரத்திற்கு அந்த சமயத்தில் பூ பிஞ்சு வரும்படி கடவுள் செய்தார். கடவுள் சிருஷ்டித்த ஜீவிகளில் ஆறு நல்ல குணங்கள், ஆறு கெட்ட குணங்கள் இருக்கும் படி கடவுளே செய்தார். ஜீவன் என்றால் மனிதர்கள்

ஆகலாம், ஜீவன் கொண்ட மரங்களும் ஆகலாம். மனிதர்களில் ஆறு எண்ணிக்கைகளில் குணங்களை வைத்த கடவுள் அதே ஆறு எண்ணிக்கைகளில் ருசிகளை மரத்தில் நிறைத்து அனுப்பினார். வேப்ப மரத்தில் கசப்பு, புளிய மரத்தில் புளிப்பு, தும்மி செடியில் துவர்ப்பு, மிளகாய் செடியில் கார்ப்பு முதலியன ஆறு ருசிகளை வெவ்வேறு செடிகளில் கடவுளே வைத்தார். யுகாதி சமயத்தில் பூக்கும் பூவில் எல்லாம் ருசிகள் கொண்டிருக்கின்றது. அதனால் ஞானம் தெரிந்த பெரியோர்கள் ஆறு ருசிகள் கொண்ட பூத்த செடிகளை கடவுள் முன்னால் வைத்து அவற்றை பிரசாதமாக எடுத்துக் கொள்வார்கள். இந்த விதமாக செய்வதில் ஞானிகள் எண்ணம் எந்தவிதமாக இருக்கின்றது. எங்களில் இருக்கின்ற ஆறு குணங்கள் குறிப்பாக ஆறு ருசிகள் கொண்டு பூத்ததை கடவுளாகிய உங்களுக்கு காட்டுகின்றோம். ஆறு ருசிகள் நாங்கள் சாப்பிட்டு இல்லாமல் செய்கின்றோம். அந்த விதமாக எங்களில் உள்ள ஆறு குணங்கள் இல்லாமல் செய்து கொள்வோம் என்னும், இந்த வேலை செய்து காட்டுகின்றோம் என்று பூர்வம் இருந்த ஞானிகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த விதமாக அந்த ஆறு குணங்களுக்கு பதிலாக ஆறு ருசிகள் கொண்டு பூத்ததை பிரசாதமாக செய்து சாப்பிட்டு ஜடராக்னில் எரித்து விட்டது போல் ஆறு குணங்கள் கொண்ட கர்மங்களை தலையில் இருக்கின்ற ஞான அக்னினால் எரித்து விடுவோம் என்று அவருடைய எண்ணம் இருந்தது. இந்த விதமாக நடக்கும் ஷட் ருசி பிரசாதங்கள் காலப்போக்கில் மாறிக்கொண்டு வந்து ஒரு வேப்பமரத்து பூ மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்ற ருசிக்காக வெள்ளம், புலி முதலியன அதில் கலந்து யுகாதி பச்சடி வடிவத்தில் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். சிலர் பெயருக்கு மட்டும் வேப்பஞ்செடி பூ போட்டு சிறிதளவு கூட கசப்பு தெரியாமல் சர்க்கரை வெள்ளம் அதிகமாக போட்டு பாயாசமாக மாற்றிக்கொண்டு நாளெல்லாம் சாப்பிடுகின்றார்கள். அப்படி செய்வதினால் யுகாதி பிரசாதம் யுகாதி பச்சடவாக மாறிப்போய் இறுதிக்கு யுகாதி பாயாசமாக மாறிப்போனது. சனாதனமாக வரும் யுகாதி பண்டிகை இந்து சம்பிரதாயங்களில் முக்கியமானது. இந்து சம்பிரதாயங்களில் ஒவ்வொரு வேலைக்கு மிகவும் அர்த்தம் இருக்கும். பெரியோர்கள் வைத்த அர்த்தத்தை விட்டுவிட்டு அர்த்தம் இல்லாமல் நமக்கு இஷ்டம் வந்தது

போல் செய்கின்ற வேலை சம்பிரதாயங்கள் எனப்படாது. அதனால் யுகாதியை பெரியோர்கள் சொல்லியது போல், அவர்கள் செய்தது போல் இப்போது இருந்து நாம் செய்வோம். யுகாதியில் பூத்த விஷிஷ்டத்தை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு, ஜெகத்தின் பிறப்பு அந்த நாள் நடந்தது என்னும் தெரிந்து, புனித எண்ணத்தில் அனுசரித்தால் அது உண்மையான யுகாதி பண்டிகையாகும். அப்படி ஆகாமல் போனால் யுகாதி உகாதியாக, பண்டிகை வீணாக மாறிப் போகும். அப்படி ஆகாமல் யுகாதியை உண்மையான இந்துக்கள் பண்டிகையாகவே அர்த்தம் செய்து கொண்டு செய்யலாம்.

போகி நெருப்பு

போகி நெருப்பு என்ற வார்த்தை நமக்குத் தெரிந்தது சங்கராந்தி (பொங்கல்) பண்டிகை சந்தர்பத்தில் கேட்டிருப்போம். யுகாதி பண்டிகைக்கு தனித்துவம் இருப்பது போல் போகி பண்டிகைக்கு சங்கராந்தி பண்டிகைக்கு கூட தனித்துவம் இருக்கின்றது. யுகாதிக்கும், சங்கராந்திக்கும் ஆன்மீகத்தின், கிரகங்கள் பயணத்தைப் பொறுத்து தனித்துவம் இருக்கிறது. சூரியன் கால சக்கரத்தில் கடக ராசியில் நுழைந்த போது கடக சங்கரமனம் என்னும், அதே விதமாக சூரியன் மகர ராசியில் நுழைந்த போது மகர சங்கராந்தி என்று நம் பெரியோர்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள். இந்த ராசிகள் என்பது என்ன, எதற்கு இருக்கின்றது? என்று யோசனை செய்தால் சிறிது சமாச்சாரம் தெரியும். மனிதன் ஆன்மீக பாடத்தில் கால சக்கரம் என்பது மிக முக்கியமானது. கால சக்கரம் என்பது மொத்தம் 12 பாகமாக பிரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. மனிதன் ஜோதிடம் இந்த 12 பாகங்களை ஆதாரம் செய்து கொண்டு இருக்கின்றது. கால சக்கரத்திலிருந்து கர்மத்தை நிர்வகிப்பவர்கள் நவக்கிரகங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்ட காலம் பிரகாரம் இந்த கால சக்கரத்தில் சுற்றிக்கொண்டு இருக்கும். எல்லாவற்றை விட முக்கியமான கிரகம் மற்றும் முதல் கிரகமான சூரியன் கால சக்கரத்தில் அதிக பிரபலம் கொண்டவர், சூரியன் முதலாவதாக இருப்பதினால் அவருக்கு

ஆதித்யன் என்ற பெயரும் கூட இருக்கிறது. ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் சூரியனைப் பொறுத்து கிரகச்சாரம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. கால சக்கரத்தில் பன்னிரண்டு பாகங்கள் பெயர் வரிசையாக இதன் போன்று இருக்கின்றது. 1.மேஷம் 2.ரிஷபம் 3.மிதுனம் 4.கடகம் 5.சிம்மம் 6.கன்னி 7.துலாம் 8.விருச்சிகம் 9.தனுசு 10.மகரம் 11.கும்பம் 12.மீனம் கால சக்கரத்தில் இருக்கின்ற பாகத்தை கீழ்ப்படத்தில் பார்க்கலாம்.

கால சக்கரத்தில் இருக்கின்ற பாதி பாகம் சூரியன் சஞ்சாரம் இருக்கும் போது அதனை “அயணம்” என்று சொல்வார்கள். இதனைப் பொறுத்து இரண்டு அயணங்கள் இருக்கின்றது என்னும், அது உத்தராயணம், தக்ஷைனாயணம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சூரியன் கால சக்கரத்தில் ஒரு பாகத்தை தாண்டுவதற்கு ஒரு மாதம் காலம் பிடிக்கும். இதனைப் பொறுத்தே நமக்கு மாதங்கள் பெயர் கூட நிர்ணயித்தார்கள். அது வரிசையாக 1)சித்திரை, 2)வைகாசி, 3)ஆனி, 4)ஆடி, 5)ஆவணி,

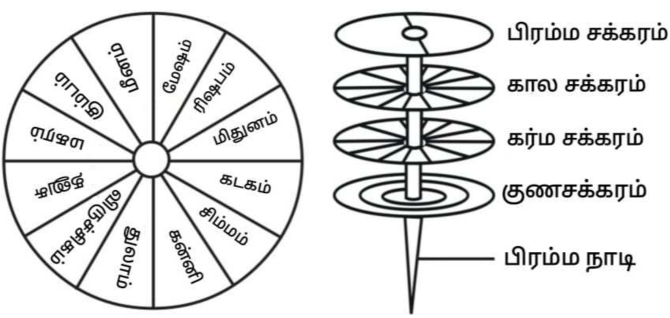

கால சக்கரம்

6)புரட்டாசி, 7)ஐப்பசி, 8)கார்த்திகை, 9)மார்கழி, 10)தை, 11)மாசி, 12)பங்குனி. கால சக்கரத்தில் சூரியன் மேஷ ராசி பாகத்தில் பயணம் செய்து கொண்ட முப்பது நாட்களை சித்திரை மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 2)ரிஷப ராசியில் இருக்கின்ற காலத்தை வைகாசி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 3)மிதுன ராசி காலத்தை ஆனி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 4)கடக ராசியில் இருக்கும்போது ஆடி

மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 5)சிம்ம ராசியில் இருக்கும் போது ஆவணி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 6)கன்னி ராசியில் இருக்கும் போது புரட்டாசி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 7)துலாம் ராசியில் இருக்கும்போது ஐப்பசி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 8)விருச்சிக ராசியில் இருக்கும் போது கார்த்திகை மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 9)தனுசு ராசியில் இருக்கும் போது மார்கழி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 10)மகர ராசியில் இருக்கும் போது தை மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 11)கும்ப ராசியில் இருக்கும்போது மாசி மாதம் என்று சொல்லினார்கள். 12)மீன ராசியில் இருக்கும்போது பங்குனி மாதம் என்று சொல்லினார்கள்.

கால சக்கரத்தில் இருக்கின்ற 12 பாகங்களில் ஆறு பாகங்களை உத்தராயணம் மற்ற ஆறு மாதங்களை தக்ஷணாயணமாக கணக்கிடப்படுகின்றது. சூரியன் மகர ராசியில் நுழைந்த தை மாதத்தில் இருந்து மிதுன ராசியில் இருக்கின்ற ஆனி மாதம் வரை ஆறு மாதம் காலத்தை உத்தராயணம் என்னும், அதன் போலவே சூரியன் கடக ராசியில் நுழைந்தபோது ஆடி மாதத்தில் இருந்து தனுசு ராசியில் இருக்கின்ற மார்கழி மாதம் வரை ஆறு மாதம் காலத்தை தக்ஷனாயணம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. கால சக்கரத்தில் முதலாவதான மேஷ ராசியை ஒன்றாவதாக எடுத்துக் கொண்டால் இறுதியாக இருக்கின்ற மீனம் பன்னிரண்டாவது ஆகும். ஜோதிட சாஸ்திரம் பிரகாரம் ஒன்றாவது ராசி மனிதனுடைய ஜென்ம ராசி ஆகும், அதன் போலவே பன்னிரண்டாவது மரண ராசி ஆகும். மனிதன் பிறப்பு, தேகத்திற்கு கிடைக்கின்ற விஷயங்கள் ஒன்றாவது ஸ்தானத்தில் இருக்கும் போது, இறுதி மரணத்தைப் பற்றிய விஷயம் எல்லாம் பன்னிரண்டாவது இடத்தில் இருக்கும்.

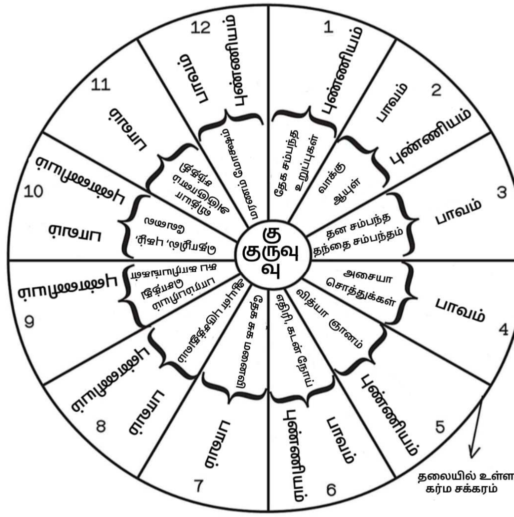

கர்ம சக்கரம்

மனிதன் பிறப்பு மற்றும் மரணங்கள் விஷயம் உத்தராயண பாகத்தில் இருக்கும். உத்தராயண பாகம் ஞான சம்பந்தமானது என்னும், தக்ஷணாயணம் பாகம் அஞ்ஞான சம்பந்தமானது என்று கூட சொல்லப்படுகின்றது. உத்தராயணம் காலத்தில் மரணித்தாலும், பிறந்தாலும் மோக்ஷம் அடைந்து கடவுளில் ஐக்கியம் ஆகுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் உத்தராயணம் காலத்தில் பிறந்தவர்கள் தெய்வத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட ஞானத்தை அடைந்து ஞானியாக ஜென்மம் எடுப்பதற்கு கூட வாய்ப்பு இருக்கிறது. சூரியன் உத்தராயணத்தில் நுழைந்து இருக்கின்ற ஆறு மாதம் காலம் தெய்வ பரமாக முக்கியத்துவம் அடைந்து இருப்பதினால் அந்த காலத்தை உத்தராயணம் உத்தமமான காலம் என்று பூர்வம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது உத்தராயணம் உத்தமமான காலம் மாற்றம் அடைந்து உத்தராயணம் புண்ணிய காலம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மேஷம், ரிஷபம், மிதுனம் இந்த மூன்று ராசிகள் காலம், அதன் போல மகரம், கும்பம், மீன, ராசியில் மூன்று மாத காலம் உத்தராயணம் என்று சொல்லிக் கொண்டோம்.

மற்ற ஆறு மாதங்கள் காலம் தக்ஷிணாயணமாக கணக்கிடப்படுகிறோம். உத்தராயணம் உத்தமமானதாக தெய்வபரமாக கணக்கிட்டு, தக்ஷிணாயணம் உலகப் பரமான இன்பங்களை குறிக்கும். தக்ஷிணாயணம் பிரக்ருதி இன்பங்களுக்கு அடையாளமாக இருக்கின்றது. உலகத்தின் அனுபவங்களை இன்பங்கள் என்று சொல்கின்றோம். உலகத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை அனுபவிக்கின்றதை இன்பங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது! தெய்வ சம்பந்தமான ஆத்மாவை அனுபவிக்கின்றதற்கு யோகம் என்று சொல்கின்றோம். இன்பங்களில் கர்மங்கள் அனுபவித்து வருகின்றன. யோகத்தில் கர்மங்கள் எரிக்கப்படுகின்றது. தக்ஷிணாயணம் இன்பங்களுக்கு அடையாளமாக சொல்லிக் கொண்டார்கள். இன்பங்கள் அஞ்ஞானத்திற்கு சம்பந்தப்பட்டது, மேலும் தக்ஷிணாயணத்தை உலகத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட இன்பங்களுக்கு சின்னமாக தெரியப்படுத்தினார்கள். உத்தராயணம் தெய்வ சம்பந்த யோகத்திற்கு அடையாளம் இருக்கும் படி சொல்லிக் கொண்டார்கள். இந்த விதமாக சொல்லுவது மட்டுமல்லாமல் எல்லோருக்கும் சிறிது அடையாளம் இருக்கும் படி கூட செய்தார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கு இன்பங்களை அனுபவிப்பது பழக்கமாகி போனது. இன்பங்கள் என்றால் வெறும் சுகம் தான் என்று நினைக்கக் கூடாது. கஷ்டத்தை சுகத்தை இரண்டையும் இன்பங்களே என்று சொல்கின்றார்கள். இன்பங்கள் என்றால் அனுபவிக்கப்படுகின்றது என்று அர்த்தம்.

அதன் போலவே ஒவ்வொரு மனிதனும் யோகங்களை அடையாமல் போகின்றார்கள். யோகம் என்றால் இன்பங்களுக்கு எதிர்ப்பாக இருக்கின்றது. கர்மம் அனுபவம் இல்லாதது யோகங்கள், கர்மங்களை எரிப்பது யோகங்கள், ஞானம் என்னும் அக்னி நிலையங்கள் யோகங்கள். கர்மத்தை எரிப்பது ஞான அக்னி மட்டும்தான் என்று மறக்கக்கூடாது. ஞான அக்னி நிலையமான யோகங்களுக்கு அடையாளமாக உத்தராயணம், அனுபவங்களுக்கு நிலையமான இன்பங்களுக்கு அடையாளமாக தக்ஷிணாயணம் ஞாபகம் இருக்கும்படி வருடத்தில் ஒரு பண்டிகையை வைத்தார்கள். அதுதான் சங்கராந்தி பண்டிகை, மகர சங்கராந்தி என்று சொல்வார்கள்.

மகர ராசியில் சூரியன் நுழைவது மகர சங்கராந்தி என்று சொல்கின்றோம். சாதாரணமாக ஜனவரி 14ஆம் தேதியில் சங்கராந்தி வரும். அரிதாக சில வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை ஜனவரி 15ஆம் தேதி அன்று சங்கராந்தி நடக்கும். ஜனவரி 13ஆம் தேதி வரை தக்ஷணாயணம் இருக்கும்போது, 14ஆம் தேதியில் இருந்து உத்தராயணம் ஆகும். தக்ஷணாயணம் இன்பங்களுக்கு அடையாளமாக இருப்பதினால் அந்த விஷயம் ஞாபகம் இருக்கும்படி ஜனவரி 13ஆம் தேதியை சங்கராந்தி முதல் நாளை போகி என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். போகி பிறகு சங்கராந்தி என்று சொல்வது சகஜமாகவே இருக்கின்றது. போகி நாளன்று ராத்திரி நெருப்புகளை வைத்து போகிப் நெருப்பு என்று பெயர் வைப்பதும் கூட நடந்தது. போகியை அடையாளமாக சொல்லிக் கொள்வது அந்த நாள் ராத்திரி நெருப்புகளை வைப்பது எல்லோரும் செய்து கொண்டிருக்கின்ற வேலைதான் ஆனால் அதனுடைய அர்த்தம், அதனுடைய விவரம் பல பேருக்கு தெரியாது என்று நினைக்கிறோம்.

தக்ஷணாயணம் அஞ்ஞான சம்பந்த, உலக சம்பந்தப்பட்ட அடையாளம் என்று முதலிலேயே சொல்லிக் கொண்டோம். உலக அனுபவங்களுக்கு அடையாளமாக உள்ள தக்ஷணாயணத்தை போகி என்ற பெயரில் இறுதி நாளில் ஞாபகம் செய்து கொண்டு, எங்களுடைய வாழ்க்கையிலும் கூட இன்று இருந்து இன்பங்கள் போய் யோகங்கள் வரவேண்டும் என்று பூர்வம் இருந்தவர்கள் வேண்டிக் கொள்வார்கள். இன்பங்கள் என்றால் அனுபவங்களுக்கு காரணமான கர்மம் போக வேண்டும் என்னும், பகவத்கீதாவில் சொல்லியது போல் கர்மங்களை விறகுகளாக ஞானத்தை அக்னியாக ஒப்பிட்டு அந்த ராத்திரி நெருப்பை போடுவார்கள். அனுபவத்திற்கு வரப் போகும் கர்மங்கள் இல்லாமல் செய்வதற்கு சின்னம் போகி நெருப்புக்கள். தக்ஷணாயணம் இறுதியில் போகத்திற்கு (இன்பத்திற்கு) முடிவு சொல்வது, போகி நெருப்புக்கள் எரிப்பது, அதன் போலவே உத்தராயணம் முதலில் யோகத்திற்கு வரவேற்ப்பு கொடுப்பது சந்தோஷகரமான விஷயம். மேலும் அந்த நாள் சங்கராந்தி உற்சவமாக பண்டிகை செய்து கொள்வது பூர்வம் இருந்த ஆச்சாரம்.

பூர்வம் பெரியோர்கள் எண்ணத்துடன் செய்த ஆச்சாரம் இன்றும் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் போகி என்று எதற்கு சொல்கின்றோமோ, போகி நெருப்புக்கள் எதற்கு போடுகின்றோமோ, சங்கராந்தி பண்டிகை எதற்கு செய்கின்றோம் என்று தெரியாது.

"ஞான அக்னி சர்வ கர்மாணம் பஸ்மசாத்" ஞானம் என்னும் அக்னியால் சர்வ கர்மங்கள் பஸ்மம் ஆகின்றது என்னும் கீதாவில் பகவான் கூறினார். போகிக்கு இருக்கின்ற கர்மங்கள் ஞான அக்னியினால் எரிப்பது போகி நெருப்புகள் என்று சொல்கின்றோம். சங்கராந்தியை விட முந்தைய நாள் அஞ்ஞானத்திற்கு இறுதி நாள் ஆக வேண்டும் என்னும், சங்கராந்தி ஆரம்ப நாளே ஞானத்திற்கு ஆரம்ப நாள் ஆக வேண்டும் என்னும், உள் அர்த்தத்தை வெளி அர்த்தமாக தெரிவித்து பூர்வம் வைக்கும் போது அந்த நாள் இருந்த ஆச்சாரம் இந்த நாளும் இருக்கிறது. ஆச்சாரம் இருக்கிறது அர்த்தம் இல்லை. இந்த நாள் இருந்த ஆச்சாரத்திற்கு அந்த நாள் இருந்த அர்த்தம் சேர்த்துக் கொண்டு போகி நெருப்புக்கள் வைப்பது பார்த்தால் எவ்வளவோ மதிப்பு கூடிய வேலையாகும். மேலும் இந்த நாள் அந்த நோக்கத்தில் வேலை செய்தால் ஒரு நாளுக்கு அது நிறைவேறும். நோக்கம் இல்லாத வேலை வீணாகும், மேலும் கடைவீதியில் போகி நெருப்பை எரித்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. நம் தலையில் இன்பத்திற்கு காரணமான கர்மங்களை ஞானம் என்னும் நெருப்பினால் எரிக்க வேண்டும். இப்போதாவது மதிப்பின் அர்த்தம் தெரிந்து போகி பண்டிகை செய்யலாம். தேகத்தில் ஞானம் என்னும் அக்னியை சேர்த்துக்கொண்டு கர்மங்களை எரிக்கலாம் அர்த்தமுடன் வெளியில் போகி நெருப்புகளை எரிக்கலாம்.

சங்கராந்தி

சங்கராந்தி என்ற சொல்லில் இரண்டு பாகம் அர்த்தங்கள் இருக்கின்றது. "சம்" என்றால் நல்லது என்னும் பல தடவை சொல்லிக் கொண்டோம். "சம்" சாரம் என்றால்

நல்ல சாரம் என்னும், "சம்" பந்தம் நல்ல பந்தம் என்னும், "சங்" கீதம் என்றால் நல்ல பாட்டு என்று தெரிந்து கொண்டோம். அதன் பிரகாரம் இப்போது சங்கராந்தி என்றால் நல்ல கிராந்தி என்று சொல்லலாம். கிராந்தி என்றால் புரட்சி என்று அர்த்தம். கிராந்தி வீரர்கள் என்றால் புரட்சி வீரர்கள் என்று அர்த்தம். அந்த முறை பிரகாரம் சங்கராந்தி என்றால் நல்ல புரட்சி அல்லது நல்ல போராட்டம் என்று சொல்லலாம். சங்கராந்தி ஒரு பெரிய பண்டிகை தான் நீங்கள் என்னமோ நல்ல போராட்டம், உத்தம புரட்சி என்று சொல்கின்றீர்களே? இதன் போல சிலர்கள் எங்களை கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! அதனுடைய அர்த்தம், அமல்படுத்தல் அனைத்தும் வாஸ்தவம் தான். சங்கராந்தியில் நல்ல புரட்சி இருப்பது உண்மையான விஷயம். அப்படியேனும் இந்த புரட்சி வெளியில் யார் மீதும் செய்வது அல்ல, சிலர்களுடன் சேர்ந்து செய்வது அல்ல. வெளியில் நடக்கின்ற புரட்சி நல்லதாகலாம் அல்லது கெட்டதும் ஆகலாம். அப்படி ஆகாமல் எப்போதும் நல்ல புரட்சியானது சங்கராந்தியே! சங்கராந்தி தனிப்பட்ட புரட்சி, மேலும் சாமுஹிக (கூட்டாக) புரட்சி அல்ல என்று சொல்கின்றோம். சங்கராந்தியை விட முதல் போகி நெருப்புகளை காட்டியவன் தக்ஷிணாயணம் இறுதியில் அனைத்து விருப்பங்களும் எல்லாவற்றையும் இல்லாமல் செய்கின்றேன் என்னும் நோக்கத்தில் வெளியில் அறிவிக்கப்பட்ட பிறகு உத்தராயணம் ஆரம்பத்தில் நான் போகியாக அல்லாமல் இப்போது இருந்து நான் யோகியாக இருப்பேன் என்னும் அந்த நாள் சங்கராந்தியை அறிவிக்கிறான். தேகத்தில் அகம் மீது, **மனசு மீது ஜீவன் புரட்சி அறிவிக்கப்பட்ட நல்ல புரட்சியை சங்கராந்தி என்று சொல்கின்றோம். மனசு மீது எதிர்ப்பு கொண்டால் பிரம்ம யோகியாக, அகம் மீது எதிர்ப்பு கொண்டால் கர்மயோகியாக மனிதன் மாறுவான்.** இது தனிப்பட்ட எதிர்ப்பு என்னும், அவரவர் தேகத்தில் ஜீவன் ஒருவனே செய்யும் எதிர்ப்பு என்று ஏற்கனவே சொல்லிக் கொண்டோம் அல்லவா! ஜீவன் தன்னுடைய தேகத்தில் அதுவரை மனசு சொல்லியது போல், அகம் சொல்லியது போல் கேட்பான். அந்த விதமாக கேட்பதினால் ஒவ்வொருவரும் அஞ்ஞான நிலையில் இருந்தது போல் ஆகும். அது மட்டுமல்லாமல் அப்படிப்பட்டவர்கள் யோகி ஆக மாட்டார் என்னும், அவர் போகி மட்டுமே ஆகுவார் என்று

பெரியோர்கள் தெரியப்படுத்தினார்கள். அதுவரை மனசு, அகம் வார்த்தை கேட்கின்றவன் ஒரே தடவையாக கேட்காமல் போவது மனசு, அகம், மீது புரட்சி செய்தது போல் ஆகும் அல்லவா? மனசு அகம் இரண்டும் அவற்றின் வார்த்தைகளை கேட்கும்படி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று எவ்வளவோ பலமாக முயற்சி செய்தாலும், ஜீவன் கேட்காமல் போவது அவற்றின் மீது போராட்டம் செய்தது போல் ஆகும் அல்லவா?

அகம் மீது, மனசு மீது எதிர்ப்பாக இருப்பது, அவற்றின் வார்த்தை கேட்காமல் போவது மிக பெரிய வேலை மற்றும் மிக நன்றான வேலை. அதற்கு **சங்கராந்தி** என்ற பெயர் வைத்தார்கள். பார்த்தீர்களா! சங்கராந்தி பண்டிகையில் எவ்வளவு அர்த்தம் இருக்கிறது!! **பகவத்கீதா சாஸ்திரத்தில் சாராம்சம் எல்லாம் யோகியாக மாற வேண்டும் என்று இருக்கிறது.** யோகியை இரண்டு விதமாக பிரித்து கர்மயோகி, பிரம்மயோகி என்று கீதாவில் தெரிவித்தார். கடவுளுடைய தர்மத்தை அனுசரித்தால் யாராவது யோகி ஆகலாம். கடவுளுடைய தர்மம் என்னவென்று தெரியாமல் போனால், பிரக்ருதி தர்மங்களில் மனசு வார்த்தை, அகம் வார்த்தை கேட்டு அனுசரித்தால் யாராவதும் போகி ஆக வேண்டியது தான். போகி பண்டிகை நாள் அன்று போகத்தை விட வேண்டும் என்னும் போகி நெருப்புக்கள் போடுவது, சங்கராந்தி பண்டிகை அன்று யோகத்தை அனுசரிக்கும் படி சிறிய நேரம் ஆவது யோக சாதனையில் உட்கார்ந்து, போகி சங்கராந்தி பண்டிகை நாள் அன்று செய்ய வேண்டிய முக்கியமான முறைகள். பூர்வம் போகி, சங்கராந்தி **“ஜோடி”** பண்டிகைகளாக அனுசரிப்பார்கள். அந்த இரண்டு பண்டிகைகளை ஆன்மீக அர்த்தத்தில் ஞானிகள் ஏற்படுத்தினார்கள். அதனால் எல்லோரும் அர்த்தத்தை தெரிந்து கொண்டு அனுசரிப்பார்கள். **கர்மம் அனுபவத்திற்கு போகி அடையாளமாக, கர்மம் நாசனமாக வேண்டிய யோகத்திற்கு அடையாளமாக சங்கராந்தி ஒவ்வொரு வருடமும் மக்கள் செய்வார்கள்.** போகத்தை விட வேண்டும் என்னும், யோகத்தை பழக்கப்படுத்தி கொள்ள வேண்டும் என்னும் அந்த நாளில் இருந்த சுவாமிஜிகள் மகா ரிஷிகள் போதிப்பவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். குடும்பத்தில் புதியதாக பிறந்த குழந்தைகளுக்கு சிறிய வயது வந்த உடனே போகி, சங்கராந்தி பண்டிகைகள் விவரத்தை

தெரிவித்து அவர்களை சரியான மார்க்கத்தில் நடக்கும் படி செய்வார்கள். இந்த விதமாக இந்த பண்டிகையால் மக்கள் சிறிது ஞானம் தெரிந்து கொண்டு வாழ்வார்கள். யாரிடம்மாவது அஞ்ஞானம் வளர்வதற்கு முதலீட்டால் பண்டிகை நேரத்தில் அர்த்தம் முறையாக நடந்து கொண்டிருப்பதினால் அவரில் இருக்கின்ற அந்த சிறிது அஞ்ஞானம் போகும். அதனால் எல்லோரும் சாந்தியாக ஞானம் முறையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நாள் ஜோடி பண்டிகையான போகி, சங்கராந்தி இரண்டு பண்டிகைகள் இருந்தாலும் பூர்வ காலத்தில் இருந்த அர்த்தம் முறைகள் இன்று குறைந்து போனது. போகி என்றால் என்ன, சங்கராந்தி என்றால் என்ன அர்த்தம் தெரியாத ஹிந்து சமூகம் தயாரானது. இது சாமான்யமான மனிதனுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஹிந்து மதத்தில் நாங்கள் பெரியோர்கள் என்று நினைத்தவர்களும் கூட சங்கராந்தி அர்த்தம் தெரியாது. இன்று அர்த்தம் தெரியாமல் போனாலும், முறை மட்டும் சிறிதாவது நம் மத்தியில் மீதி இருக்கின்றது. போகி நாளன்று ராத்திரி போகி நெருப்பு போடுகின்றவர்கள் சில பகுதிகளில் இருப்பார்கள். போகி நெருப்பு முறை செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள், மேலும் நெருப்பு முன்பு பூர்வத்தில் இருந்த எண்ணம் இன்று யாரிடமும் இல்லாமல் மது குடித்து ஆடுகின்றார்கள். போகத்தை விட வேண்டிய அந்த நேரத்தில் வேடிக்கையாக குடித்துக்கொண்டு, தின்று கொண்டு காலத்தை கடத்துகின்றார்கள். மறு நாள் அன்று சங்கராந்தி நாளில் அந்த பெயருக்கு தகுந்தபடி ஒரு நிமிடம் கூட மனசை நிறுத்துகின்றவர்களும், அகத்தை நிறுத்துகின்றவர்களும் யாரும் தெரியவில்லை. சங்கராந்தி என்றால் பெண்களின் கோலம் பண்டிகையாக நினைத்து ஒவ்வொருவரும் வீட்டு முன்பு கோலத்தை போடுகின்றார்கள். சங்கராந்தி நாள் கூட மனசு அகம் மீது சிறிதளவு கூட **“கிராந்தி”** இல்லாமல் வண்ணம் கொண்ட கோலங்களை போட்டு, புதிய வண்ண ஆடைகளை அணிந்து பொழுதுபோக்காக நேரத்தை கடத்துகின்றார்கள். இதெல்லாம் பார்த்தால் பூர்வம் பெரியோர்கள் வைத்த எண்ணம் பிரகாரம் சிறிதளவு கூட இல்லாமல் போனதென்று தெரிகின்றது. இப்போது நாங்கள் தெரிவித்த இந்த விதானத்தை படித்த அனைவரும் சிறிதுக்கு சிறிதாவது மாறுவீர்கள் என்று

நினைக்கின்றோம். இதெல்லாம் படித்த பிறகு நீங்கள் மாறாமல் போனாலும் பரவாயில்லை, மேலும் எங்களை விமர்சித்து, தூசித்து நாங்கள்தான் உண்மையான ஹிந்துக்கள், நீங்கள் வேற மதத்திற்கு சேர்ந்தவன் என்னும், வேறு மதம் போதனை செய்கின்றாய் என்று மட்டும் சொல்லாதீர்கள். நாங்கள் சொல்லியது ஆன்மீக அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கும். சிலருக்கு சுலபமாக அர்த்தம் ஆகாமல் போகலாம். அதற்காக எங்களை தூசிக்காதீர்கள்.

தசரா

தசரா என்னும் வார்த்தை முதலில் "தசர" என்ற சொல்லாக இருந்தது. தற்போது காலத்தில் தஷ பக்கத்தில் தீர்க்கம் (தொனகால்) **"ரா"** இருக்கிறது. பூர்வ காலத்தில் தஷ பக்கத்தில் தீர்க்கம் கொண்ட **"ரா"** ஆகாமல் தீர்க்கம் இல்லாத **"ர"** மட்டும் இருந்தது. அதனால் பூர்வம் இருந்த **தசர** என்ற சொல் இப்போது **"தசரா"** வாக சொல்லப்படுகின்றது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இன்று உள்ள பண்டிகைகள் எல்லாம் பூர்வம் பிரம்மஞானிகள் நோக்கத்துடன் வைத்தது என்று தெரிந்து கொண்டோம். அதனால் அது எல்லாம் ஆன்மீக அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கும். இப்போது நாம் கூட அவர்கள் நிர்ணயித்த அர்த்தத்தில் விவரித்துக் கொள்ள வேண்டியது இருக்கும். பூர்வம் தசர என்ற பெயர் சிறிது காலத்திற்கு தசராவாக மாறிப்போனது. பிறகு சிறிது காலத்திற்கு ஆன்மீகம் தெரியாமல் போய் சில புராணங்கள் கட்டுக்கதையால் "விஜயதசமி" ஆனது. இந்த விதமாக தசர விஜயதசமி ஆனது. அப்படி மாறியதனால் பெரியோர்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தசர எண்ணத்திற்கு விஜயதசமியின் அர்த்தம் முழுமையாக எதிர்ப்பு ஆனது. பூர்வம் தசர என்ற வார்த்தைக்கு ஆன்மீக அர்த்தம் ஒன்றே இருந்தது. பிறகு தசராவுக்கு கூட கிட்டதட்ட அதே அர்த்தமே இருந்தது. மேலும் விஜயதசமி என்ற வார்த்தைக்கு முழுமையாக எண்ணம் மாறிப்போனது.

“ஷத” என்றால் 100 என்னும், “தஷ” என்றால் 10 என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். இங்கு தசரவில் “ர” என்றால் நாசனம் என்று அர்த்தம் இருக்கிறது. மந்திரம் உச்சரிப்பதிலும் கூட “ரம்” என்ற வார்த்தை நாசனத்திற்கு பதிலாக விதை எழுத்துக்களாக உபயோகப்படுத்துவார்கள். “ஹர” என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் நாசனம் செய்கின்றவன் என்று அர்த்தம். அதில் “ர” என்றால் நாசனம் என்னும், “ஹ” என்றால் செய்கின்றவன் என்னும், “ஹர” என்றால் நாசனத்தை கொடுக்கின்றவர் என்று கூட சொல்லலாம். “ரி” என்றால் ஆட்சி என்னும், “ஹரி” என்றால் ஆட்சி செய்கின்றவர் என்று அர்த்தம் இருக்கிறது. இங்கு ஒரு “ர” விஷயத்திற்கு வந்தால் அதனுடைய அர்த்தம் பிரகாரம் இல்லாமல் செய்வது, முயற்சி செய்யும்படி செய்வது, நாசனம் செய்வது என்று சொல்லலாம். தசரவில் “ர” பொருத்தமாக தஷ என்று இருக்கிறது. தஷ என்றால் 10 என்று அர்த்தம் இருக்கிறது அல்லவா! அதன் பிரகாரம் பத்தையும் நாசனம் செய்வது தசர என்று அர்த்தம் ஆகின்றது. அர்த்தம் எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது பத்து என்றால் என்ன? நாசனம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்வி யாருக்காவது வரலாம். அந்த கேள்விக்கு பதில் என்னவென்றால்! நம் பண்டிகை எல்லாவற்றுக்கும் ஆன்மீகத்திளே பதில் தேட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டோம் அல்லவா! அதன் பிரகாரம் விவரித்துக் கொள்ள வேண்டியது இருக்கும். இங்கு இன்னும் சில பேருக்கு ஆன்மீகம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்வி கூட இருக்கும். அதற்கு கூட சிறிது விவரம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆத்மாவை பற்றி தெரிந்து கொள்வது ஆன்மீகம் என்று சொல்லலாம். இன்னும் விவரமாக சொல்லிக் கொண்டால் ஆத்மாவை பற்றி அத்யாயனம் (சிந்திப்பது) செய்வது ஆன்மீகம் என்று சொல்கின்றோம். ஆத்மா என்பது தேகத்திற்கு உள்ளவே ஜீவாத்மா உடன் நிவாசிக்கின்றது. மேலும் தேகத்திலேயே ஆன்மீகம் இருக்கிறது. திருடன் இருந்தால் போலீஸ் இருப்பார்கள். அதன் போலவே போலீஸ்கள் இருந்தால் திருடர்கள் இருக்கின்றார் என்னும் தெரிந்தது போல், ஆத்மா இருந்தால் ஜீவாத்மா இருக்கும், ஜீவாத்மா இருந்தால் ஆத்மா இருக்கும். இந்த விதமாக போலீஸ்களுக்கு திருடர்களுக்கு பிரிக்க முடியாத சம்பந்தம், அந்த விதமாகவே ஆத்மாவுக்கு ஜீவாத்மாவுக்கு சம்பந்தம்

இருக்கிறது. அதனால் ஆத்மாவை ஜீவாத்மாவை ஜோடி ஆத்மாக்கள் என்று சொல்கின்றோம். ஜோடி ஆத்மாக்கள் இருக்கின்ற தேகத்திற்கு வெளியில் தேகத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட 10 பாகங்கள் இருக்கிறது. அவற்றை தஷேந்திரியங்கள் என்று சொல்கின்றோம். அவற்றை விவரித்துக் கொண்டு பார்த்தால் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் என்று விவரித்துக்கொண்டு சொல்லலாம். கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து வரிசையாக கால், கை, வாய், ஆசன வாய், குஹ்யம் என்று சொல்லலாம். அதன் போலவே ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து வரிசையாக கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல் என்று சொல்லலாம். கர்ம, ஞானேந்திரியங்கள் மொத்தம் பத்து அல்லவா! இந்த பத்தை “ர” செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லினார், என்றால் நாசனும் செய்ய வேண்டும் என்னும் சொல்லுவதே “தசர” என்று சொல்லலாம். இப்போது உடனே ஒரு கேள்வி யாருக்காவது வரலாம். அது என்னவென்றால்! பத்தையும் நாசனம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லினால் கண்ணை குத்திக் கொள்ள வேண்டுமா? காதை அறுத்து விட வேண்டுமா? நாக்கை அறுத்து கொள்ள வேண்டுமா? மூக்கை அறுத்து கொள்ள வேண்டுமா? தோலை புடுங்கி விட வேண்டுமா? அதன் போலவே கால்களை, கைகளை எடுத்து விட வேண்டுமா? என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்!

கண் முதலியன ஞானேந்திரியங்கள், கால் முதலியன கர்மேயந்திரங்கள் குத்தி கொள்ளுங்கள் அறுத்து கொள்ளுங்கள் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. அவற்றை இல்லாமல் செய்யுங்கள் என்றால் அவற்றினுடைய வேலையை இல்லாமல் செய்வதென்று அர்த்தம். அவற்றினுடைய வேலையை இல்லாமல் செய்தால் அது இருந்தாலும் இல்லாதது போல் ஆகும். இதனைப் பற்றி சிறிய உதாரணம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஒரு வீட்டில் மின்சார பல்புகள் சிறியது பெரியது மொத்தம் பத்து இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அது பகல் நேரத்தில் எரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை, ராத்திரி நேரத்தில் 10 பல்புகள் எரிந்து கொண்டு இருக்கும். அது எல்லோர் வீடுகளில் சகஜமாக இருக்கின்ற விதானம். மேலும் ஒரு வீட்டு

எஜமானுக்கு ராத்திரி நேரம் வெளிச்சம் தேவையில்லை. அப்போது அவர் பல்புகள் உடைய வேலைகள் இல்லாமல் செய்வாரா? பல்புகளை, ஒயர்களை புடுங்கி விடுவாரா? புடுங்கி விடாமலே அவற்றினுடைய வேலை இல்லாமல் செய்து வெளிச்சம் இல்லாமல் செய்வார். வீடு முழுவதும் இருட்டாக, வெளிச்சம் சிறிதளவு கூட இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்தால் பத்து பல்புகளை அனைத்துவிட்டு அவற்றினுடைய வேலை இல்லாமல் செய்வார். இது ஒரு விதானம் கொள்கையாக இருக்கும் போது, இரண்டாவது விதானம் கூட மற்றொன்று இருக்கின்றது. அது என்னவென்றால்! வீட்டில் இருக்கின்ற பல்புகள் எல்லாம் எரிந்து கொண்டு இருந்தாலும், அவர் கண்களை இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டால் வெளிச்சம் சிறிதளவு கூட தெரியாது அல்லவா! இந்த விதமாக கூட வெளிச்சம் அவருக்கு தெரியாதபடி செய்து கொள்ளலாம். இங்கு ஒரு விதானம் பிரகாரம் வெளிச்சம் இல்லாமல் செய்வதற்கு பல்புகளுக்கு வேலைகள் இல்லாமல் செய்கின்றோம், மேலும் பல்புகளை இல்லாமல் செய்வதில்லை. அதன் போலவே மற்றொரு விதானத்தில் பல்புகள் வேலை செய்தாலும் அவர் சுயமாக பார்க்காமல், வெளிச்சம் இல்லாமல் செய்து கொண்டிருக்கிறார். மேலும் அப்போது கூட பல்புகளை புடுங்கி விடுவதும், உடைப்பதும் செய்வதில்லை அல்லவா! இங்கு சிலர் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம்! அது என்னவென்றால்! வெளிச்சம் இல்லாமல் செய்து கொள்வதற்கு மற்றொரு விதானமாக பல்புகள் எல்லாவற்றையும் உடைக்கலாம் அல்லவா! அப்படி கூட வெளிச்சம் இல்லாமல் போகும் அல்லவா! என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! வீட்டு எஜமானுக்கு ராத்திரி நேரத்தில் எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் போது, வெளிச்சத்துடன் வேலையில்லாதபோது ஒரு விதமாக பல்புகள் வேலை செய்யாமல் அனைத்து விடலாம். மற்றொரு விதமாக கண்களை இறுக்கமாக மூடிக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்தோம் அல்லவா! பல்புகளை மட்டும் உடைக்க மாட்டார் என்று கூட சொல்லிக் கொண்டோம். எதற்கு அப்படி உடைக்கவில்லை என்றால்! ராத்திரி நேரம் வெளிச்சம் தேவை இல்லை என்னும் நினைத்துக் கொண்ட எஜமான் எப்போதாவது ராத்திரி நேரத்தில் கூட வேலை செய்ய வேண்டியது இருக்கும்.

அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் வெளிச்சம் தேவை. வெளிச்சம் தேவையாகும் போது வெளிச்சம் கொடுக்கின்ற பல்புகள் தவறாமல் இருக்க வேண்டும் அல்லவா! அதனால் கரண்ட் ஒயர்களை, பல்புகளை புடுங்கி விடவில்லை, உடைக்கவில்லை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அந்த விதமாகவே தேகம் என்னும் வீட்டில் வேலை செய்கின்ற வெளியே உறுப்புக்கள் பத்து இருக்கின்றது. கரண்ட் பல்புகளுக்கு பகல் நேரத்தில் வேலை இல்லாதது போல் பத்து உறுப்புகளுக்கு கூட ராத்திரி நேரத்தில் வேலை இல்லை. ராத்திரி நேரத்தில் பல்புகளுக்கு வேலை இருப்பது போல், பகல் நேரம் மட்டும் 10 உறுப்புகளுக்கு வேலை இருக்கிறது. தேகத்தில் இருக்கின்ற ஜீவனுக்கு பத்து உறுப்புகள் வேலை தேவையில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டால் ஒருவிதம் பிரகாரம் வீட்டில் இருக்கின்ற லைட் உடைய வேலைகளை உறுப்புக்கள் வேலைகளை நிறுத்தி விடலாம். இரண்டாவது விதானம் பிரகாரம் வெளிச்சத்தை வேண்டாம் என்னும் நினைத்துக் கொண்டவர்கள் கண்களை இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டது போல், பத்து உறுப்புக்கள் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தாலும் ஜீவன் உறுப்புகள் உடைய பலன் மீது நினைவு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். 10 பல்புகள் இருந்து கொண்டு இருந்தாலும் கண்களை மூடி கொண்டவனுக்கு பல்புகள் வெளிச்சம் தெரியாதது போல், பத்து உறுப்புக்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் அவற்றின் மீது நினைவு இல்லாதவனுக்கு உறுப்புகள் வேலையின் பலன் உடைய கர்மம் ஜீவனுக்கு ஒட்டாது. இந்த விதமாக இரண்டு முறை பிரகாரம் ஜீவன் 10 உறுப்புக்களை தேவையில்லாமல் செய்து கொள்ளலாம். அது மட்டுமல்லாமல் பத்து உறுப்புக்களை குத்தி கொள்வது, வெட்டி கொள்வது தேவையில்லை. தேவைப்படும்போது எப்போதாவது தேகம் உறுப்புக்களால் ஜீவன் வேலை செய்ய வேண்டியது இருக்கும். மேலும் உறுப்புக்கள் தேகத்திற்கு இருக்க வேண்டியதுதான்.

ஒரு விதம் பிரகாரம் 10 உறுப்புகள் வேலை நிறுத்தி விடுவது பிரம்ம வித்யா சாஸ்திரமான பகவத்கீதாவில் **பிரம்மயோகம்** என்று கூறினார். இரண்டாவது விதானம் பிரகாரம் 10 உறுப்புகள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்

போது ஜீவன் அவற்றுக்கு சம்பந்தமில்லாமல் பலன் மீது நினைவு இல்லாமல் இருப்பதை பகவத்கீதாவில் கர்மயோகம் என்று கூறினார். இந்த இரண்டு யோகங்களில் 10 உறுப்புக்கள் சம்பந்தங்களை விட்டு விடுவது இரண்டு முறையாகவே இருக்கின்றது. அதனால் பத்தின் பலன் இல்லாமல் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை தெரிவிக்கும் யோக சாராம்சம் "தசர" என்று பண்டிகை வடிவத்தில் பெரியோர்கள் வைத்தார்கள். தசர என்றால் பத்தை இல்லாமல் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தானே அர்த்தம். பூர்வம் இந்த விதமாக அர்த்தத்தை தெரிவித்து பண்டிகை வைத்தார்கள். காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது அஞ்ஞானம் வளர்ந்து போய் தர்மங்கள் அதர்மங்களாக மாறிப் போனது. அதனால் இன்று "தசர" வின் அர்த்தம் தெரியாமல் போனது. பிரம்ம, கர்மயோகத்திற்கு அடையாளமாக தசர இருக்கிறது என்னும், பெரியோர்கள் தசரா என்ற பெயர் வைப்பதில் அந்தரார்த்தம் யோகங்கள் குறிப்பு இது தான் என்னும், தற்போது காலத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் போனது. ஒருவேளை "ர" அர்த்தம் தெரியாமல் போனால் தஷ என்பதற்கு பத்து என்று அர்த்தம் எல்லோருக்கும் தெரியும் அல்லவா! அப்படியானால் தசரா என்றால் 10 ர என்று அர்த்தம் ஆகின்றது அல்லவா!! அப்போது பத்து என்றால் என்னவென்று யோசனை செய்ய வேண்டும் அல்லவா!!!...

தசரா என்றால் பத்தை பற்றி சமாச்சாரம் ஏதோ இருக்கிறது என்று யாரும் நினைக்கவில்லை. தசரா என்றாலே சிலர்கள் பணியாளர்கள் தசரா மாமுல் பெயரில் பணம் வசூலிக்கலாம் என்று சந்தோசப்படுவார்கள். இந்த பண்டிகை வந்தால் தசரா மாமுல் என்னும் பல பேர் பணம் கேட்பார்கள், கேட்டவர்களுக்கு கொடுக்காமல் போனால் நன்றாக இருக்காது, அதனால் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்றாலும் தவறாமல் வட்டி செலுத்தி கடன் செய்து மரியாதைக்காக மாமூலை கொடுப்பவர்கள் சிலர் இருக்கின்றார்கள். தசரா வந்தால் மாமுல் வடிவத்தில் வந்த பணத்தால் சிலர்கள் பழைய பாக்கிகள் தீர்த்துக் கொண்டது பார்த்தால், சிலர்கள் மாமூல் வடிவத்தில் வேறவர்களுக்கு பணம் கொடுத்ததினால் புதிய கடனாக ஆகின்றார்கள். பூர்வம் பெரியோர்கள் தசரா பண்டிகை நல்ல ஞான சந்தேஷத்தை

(ஞான விளக்கத்தை) மக்களுக்கு கொடுக்கின்றது என்றால், இப்போது அப்படி ஆகாமல் தசரா பண்டிகை மக்களில் மாமூல்களை கெட்ட பழக்கங்களை பழகிக் கொடுத்தது போல் இருக்கின்றது. எப்போதும் ஹிந்து சம்ஸ்கிருதி காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் வேறு மதத்தினோர்கள் மீது விழுகின்ற ஹிந்து நிறுவனங்கள் அவர்கள் மதத்தில் பண்டிகை சம்ஸ்கிருதி எரிந்து போகின்றது என்று கிரகிக்காமல் போகின்றார்கள். இந்த மாமுல் நல்லது அல்லவென்று சொல்லாமல் இருக்கின்றார்கள். ஹிந்து மதத்தில் எந்த சுவாமிஜிகள் கூட மாமூல்களை கெட்ட பழக்கங்களை நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கண்டிக்கப்படவில்லை. யார் கண்டிக்காமல் போனால் நாங்கள் சில வருடங்களாக இந்த விஷய சம்ஸ்கிருதியை கண்டித்து கொண்டே இருக்கிறோம். இந்து சம்ஸ்கிருதி நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்னும் நாங்கள் செய்கின்ற முயற்சியை, நாங்கள் சொல்லும் போதனைகளை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற மக்கள் ஞானம் என்றால் இதுதான் என்று சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, ஹிந்து மதத்தில் நாங்கள் முக்கியமானவர்கள் என்னும் பதவிகள் போல் சில பெயர்கள் வைத்துக்கொண்டு சிலர்கள் எங்களை பார்த்து தாங்க முடியாமல் நாங்கள் ஹிந்துக்கள் அல்லாத மாதிரி, வேற மதங்களைப் பற்றி போதிக்கின்றோம் என்று பிரச்சாரம் செய்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் என்ன பிரச்சாரம் செய்தாலும் நாங்கள் யார் என்பதும், என்ன செய்கின்றோம் என்பதும் மக்களுக்கு தெரிகின்றது அல்லவா!

பூர்வம் இருந்த தசர என்ற பெயர் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது சொல்லுவதில் தசராவாக மாறிப்போனது என்று தெரிந்து கொண்டோம். அது மட்டுமல்லாமல் தசரா என்ற பெயர் “விஜயதசமியாக” கூட அழைக்கப்படுகின்றது. பூர்வம் ஞானிகள் வைத்த தசர என்ற பெயரில் 10 நாசனம் ஆகுவது என்று அர்த்தம் இருந்தால், இன்று விஜயதசமி பெயரில் 10 விஜயம் அடைந்தது என்று அர்த்தம் இருக்கிறது. **தச என்றால் தசமி என்றால் பத்து தான் அர்த்தம் வரும்.** மேலும் “ர” என்றால் நாசம் என்று அர்த்தம் இருக்கும்போது, விஜயா என்றால் பெரிய விஜயம், பெரிய வெற்றி என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்தது தான். போரில் ஒருவன் நாசனம் ஆனால் மற்றொருவன் விஜயம்

அடைவான். **பூர்வம் பத்து நாசனமான நாள் தசர என்று பெரியோர்கள் சொல்லினால், இப்போது 10 விஜயம் அடைந்த நாள் விஜயதசமி என்று சொல்கின்றார்கள்.** எது சரியானதோ நீங்களே யோசனை செய்யுங்கள். சிலர் ஆன்மீகம் இல்லாத புராணங்களை உருவாக்கி துர்கா தேவி விஜயம் அடைந்த நாள் என்று, நவராத்திரி பூஜைகள் துர்கா தேவிக்கு செய்து இறுதி பத்தாவது நாள் அன்று தேவி விஜயம் அடைந்த நாள் இன்று சொல்கின்றார்கள். மகிஷாசுரன் ராக்ஷசனை ஒன்பது தடவை கொன்ற போது அவன் வாழ்ந்தான் என்னும் இறுதியாக பத்தாவது தடவை துர்கா தேவி முழுமையாக வாழாமல் கொன்று விட்டது என்னும், அதனால் அதை விஜயதசமி என்று சொல்கின்றோம் என்னும் சிலர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தேவதைகள் கொடுத்த 10 ரகமான ஆயுதங்களினால் மகிஷாசுரனை கொன்றதால் விஜயதசமி என்று சொல்கின்றோம் சிலர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எதுவாக இருந்தாலும் மனிதன் நன்றாக இருப்பதற்கு ஆன்மீகம் தெரிந்தவர்கள் சொல்கின்ற கதைகளில் இல்லை என்னும், அதனினால் தன்னுடைய விஷயத்தை மனிதன் ஆலோசனை செய்யாமல் தசரா வை துர்கா தேவி விஜயம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தனக்கு பெரியோர்கள் தெரிவித்த ஞான சந்தேஷம் (விளக்கம்) தசரா என்று நினைக்கவில்லை.

தசரா பண்டிகை நேரத்தில் ஆயுதங்கள் பூஜை செய்வதும் கூட இப்போது காலத்தில் இருக்கின்றது. சிலர் வேலை செய்கின்ற இடத்திற்கு பூஜை செய்யும் போது சிலர் ரவுடிகள், அரசியல்வாதிகள் (பிராக்சன் லிஸ்ட்கள்) மரண ஆயுதங்களுக்கு பூஜை செய்கின்றார்கள். இப்படி ஆயுதங்கள் பூஜையாக தசரா மாறிப்போனது விசித்திரமாக இருக்கின்றது. அப்படி மரண ஆயுதங்களுக்கு பூஜைகள் செய்வது கூட சிலர்கள் சில கதைகளாக கோர்த்து காண்பிக்கின்றார்கள். இப்படி தசரா பண்டிகையில் ஆன்மீகம் சிறிதளவு கூட இல்லாமல் போய் புக்குடி புராணங்கள் பிரபலமாக ஏற்பட்டது. அதனால் பூர்வம் பெரியோர்கள் வைத்த ஆன்மீக எண்ணம் இல்லாமல் போய் புதிய போக்குகளுடன் உருவம் மாறிய தசரா பண்டிகை இன்று நம் முன் இருக்கின்றது. பூர்வம் பிரம்மவித்யா தெரிந்த ஞானிகள், மக்கள் அஞ்ஞானத்தில் படக்கூடாது என்னும் நல்ல எண்ணத்தால் சில பண்டிகைகள்

ஞானம் எண்ணத்துடன் வைத்து, இன்று அவர்கள் எண்ணத்திற்கு எதிர்ப்பாக பண்டிகைகள் தயாரானது. இப்போது இருந்து பெரியோர்கள் தெரிவித்த ஞானமார்க்கம் பிரகாரம் அவர்கள் தெரிவித்த அர்த்தத்துடன் தசரா பண்டிகைகள் செய்து கொள்ளலாம். பண்டிகை விவரங்கள் தெரியாதவர்களுக்கு கூட அதனுடைய விவரம் எல்லாம் தெரிவித்து அவர்களை கூட சரியாக அனுசரிக்கும் படி செய்வோம்.

தசரா பண்டிகை மழைக்காலம் இறுதியில், குளிர்காலம் முதலில் வரும். தேகம் மீது இருக்கின்ற ஸ்தூல தேகம் எனப்படும் 10 உறுப்புக்கள் அந்த காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஞாபகத்திற்கு வரும். குளிர் அடிப்பது பத்து உறுப்புகளுக்கு தான் அல்லவா! அப்போது பாமரனுக்காவதும், பண்டிதர்களுக்காவதும் குளிர் தேகத்தை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. அப்போது குளிர் கஷ்டத்திலிருந்து வெளியே படுவதற்கு 10 உறுப்புக்களை சூடாக இருக்கின்ற துணியால் போர்த்திவைத்து வெளியில் தெரியாமல் செய்வோம். பத்து உறுப்புகளை தெரியாமல் வெப்பத்தினால் சுகத்திற்காக செய்கின்றோம் அல்லவா! அதன் போலவே 10 உறுப்புக்கள் நிறுத்தி அவற்றை ஞானம் என்னும் துணியால் போர்த்தி, இல்லாதது போல் செய்து மோக்ஷம் என்ற சுகத்திற்காக முயற்சி செய்கின்றோம் என்று தெரிவிப்பதற்கு குளிர்காலம் முதலிலேயே தசரா பண்டிகை வருகின்றது. குளிர்காலம் முதலிலேயே தேகம் போர்த்திக் கொள்ளுவதற்கு பெட்ஷிட்டுகளை தேடிக்கொண்டது போல், தேகம் 10 உறுப்புக்கள் வேலையில் சம்பந்தமில்லாமல் ஞானத்தை தேடிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த விதமாக தசரா பண்டிகை உயர்ந்த ஞான மார்க்கத்திற்கு ஆரம்பம் என்று சொல்கின்றது. குளிர் கஷ்டம் இல்லாமல் செய்வதற்கு போர்வை எப்படி தேவையோ அதன் போலவே கர்மம் என்னும் கவலை இல்லாமல் செய்து கொள்வதற்கு ஞானம் தேவை என்று தசரா குளிர்காலம் ஆரம்பத்திலேயே வருகின்றது.

இப்போது இருந்து குளிர் நிவாரணத்திற்கு போர்வையை உபயோகித்தபடி கர்மம் நிவாரணத்திற்கு ஞானத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

சிவராத்திரி

ஆன்மீக எண்ணங்கள் இருக்கின்ற பண்டிகைகளில் யுகாதி, தசரா, சங்கராந்திவுடன் சிவராத்திரி கூட முக்கியமான பண்டிகையாக முதலில் இருந்து செய்யப்பட்டிருந்தது. யுகாதி பிறகு எல்லா பண்டிகைகள் விட பழமையான பண்டிகை சிவராத்திரி! பூமி மீது தயாரான முதன் முதல் தேவஸ்தானம் ஈஸ்வரன் லிங்கம் உள்ள கோயில்! எந்த பிரதிமை இல்லாத போது முதன் முதல் பிரதிமை சிவலிங்கம் தான்!! உலகம் அனைத்தும் மீது ஒரு பாரத தேசத்தில் முதல் லிங்க பிரதிஷ்டா குர்தாயுகத்திலேயே நடந்தது. ஈஸ்வர லிங்கம் எவ்வளவோ அர்த்தத்துடன் பெரிய ஆன்மீக எண்ணத்துடன் நிர்மிக்கப்பட்டது. அப்போது இருந்த பெரியோர்கள் எண்ணம் இந்த நாள் வாய்ப்பேச்சுக்கு கூட இல்லை. லிங்கத்தை யாராவதும் பூ வைத்து நமஸ்கரிக்க வேண்டியது தான், மற்றும் ஆராதனை செய்யக்கூடாது, அபிஷேகம் செய்யக் கூடாது என்று அந்த நாள் நியமம் இருந்தது. இந்த நாள் ஈஸ்வர லிங்கத்திற்கு அபிஷேகங்கள், ஆராதனைகள் நியமம் தெரியாமல் செய்கின்றார்கள். முக்கியமாக ஈஸ்வரலிங்கம் கர்ப்ப கோயிலில் இருக்கக் கூடாது. பூர்வம் இருந்த பெரியோர்கள் எந்த நோக்கத்தில் சிவலிங்கத்தை வைத்தாரோ அந்த நோக்கம் இன்று இல்லாமல் போனது. ஈஸ்வர லிங்கத்திற்கு மேல் தாரா பாத்திரம் தவிர சிம்மதலாட்டமும் கூட இருக்கக் கூடாது. லிங்கத்திற்கு தவிர எந்த பிரதிமைக்காவது கர்ப்பக்கோயில் இருக்கலாம். அதன் போலவே லிங்கத்திற்கு தவிர எந்த பிரதிமைக்காவதும் அபிஷேகம் ஆராதனை இருக்கலாம். மேலும் இன்று எல்லாப் பிரதிமைகளோடும் லிங்கத்திற்கு கூட கர்ப்ப கோயில் தயார் செய்து அபிஷேகம் செய்கின்றார்கள். இதனை பொறுத்து லிங்கத்திற்கு இருக்கின்ற தனித்துவம் இந்த காலத்தில் தெரியாமல் போனது. பூர்வம் லிங்கத்தை வெளிப்புற

பகுதியில் தான் பிரதிஷ்டிப்பார்கள். லிங்கத்தை கர்ப்ப கோயில் வைப்பதினால், அபிஷேகங்கள் ஆராதனைகள் செய்வதினால், லிங்கத்திற்கு இருக்கின்ற ஆன்மீக எண்ணம் முழுமையாக இல்லாமல் போனது. இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞான வேலைகள் எதிர்காலத்தில் யாராவது செய்வார்களோ என்னும் கற்பனை செய்த பிரம்மஞானிகள் அப்படி செய்யக்கூடாது என்பது போல் பூர்வமே சிவராத்திரி பண்டிகையை அந்த நோக்கத்தில் வைத்தார்கள். இருந்தாலும் சிவராத்திரியின் நோக்கம் கூட தெரியாதவர்கள் பெரியோர்கள் எண்ணத்திற்கு எதிர்ப்பாக நடக்கின்றார்கள். சிவாராத்திரி நாள் அன்று அதிகமாக அபிஷேகங்கள், ஆராதனைகள் செய்யப்படுகின்றது. இந்த காலத்தில் தெரியாமல் போனாலும் பூர்வம் இருந்த பெரியோர்கள் நோக்கம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பூமி மீது எந்த தேவாலயங்கள் இல்லாத நாளில் முதலில் பரமாத்மா (கடவுள்) இருப்பை மக்களுக்கு தெரிவிப்பதற்கு, கடவுள் உருவம் இல்லாதவர் என்னும் தெரிவிப்பதற்கு மூக்கு முகம் இல்லாத கல்லை காட்டினர்கள். எந்த பக்கம் பார்த்தாலும் முகம் இல்லாத லிங்கத்தை கடவுளுக்கு அடையாளமாக வைத்தார்கள். பூர்வம் ஈஸ்வரலிங்கம் வெளிப்புறப் பகுதியில் இருந்தது. பரமாத்மா பிறப்பு இல்லாதவரானதினால் அவருக்கு கர்ப்பத்தில் இருந்து பிறக்கும் வாய்ப்பே இல்லை. அதனால் பரமாத்மா பிறப்பவர் அல்லவென்று தெரிவிப்பதற்கு கர்ப்பம் என்னும் கோயிலில், என்றால் கர்ப்ப கோயிலில் லிங்கத்தை வைப்பவர் அல்ல. உருவம் இல்லாத கடவுளுக்கு மனிதன் உருவமுள்ள மனைவி இல்லை. கடவுளுக்கு மனைவி பிரக்ருதி தான். மேலும் பிரக்ருதியை லிங்கத்திற்கு கீழ் பாகத்தில் பானிமட்டமாக வைத்தார்கள். அதனால் உருவமுள்ள பார்வதியை பக்கத்தில் பிரதிஷ்டிப்பவர் அல்ல. குர்தாயுகத்தில் முழுமையாக தெய்வத்துவம் சம்பந்த விஷயம் தெரியும்படி, பிரக்ருதி, பரமாத்மா அவர்களினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவிகளை லிங்க பிரதிஷ்டையில் பார்த்த உடனே அர்த்தமாகும் படி வைத்தார்கள். பூர்வம் ஞானிகள் எவ்வளவோ ஞானம் அர்த்தத்தில் லிங்க பிரதிஷ்டையை வெளிப்புறத்திலேயே செய்து, பக்கத்தில் எந்த பிரதிமை இல்லாமல் செய்தார்கள். கடவுளுக்கு வாகனம்

இல்லாததினால் இந்த காலத்தில் இருக்கின்ற நந்தி வாகனம் கூட பூர்வமில்லை. காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது மாயா விளைவுகள் அதிகமாகிப் போய் அஞ்ஞானம் வளர்ந்து போனதினால் லிங்கம் கர்ப்ப கோயிலில் வைப்பது, லிங்கத்திற்கு பக்கத்தில் பார்வதியை வைப்பது, எதிரே நந்தியை வைப்பதும் கூட நடந்தது. இதெல்லாம் சரி என்பதற்கு சிலர்கள் புராணங்கள் பெயரில் கதைகளை பின்னி கொண்டார்கள். கழுத்தில் பாம்பு இருக்கின்ற சங்கரன் மகரிஷி சாபத்தினால் கல்லாக மாறினார் என்னும், அந்த கல் தான் சிவலிங்கம் என்று பிரச்சாரம் செய்தார்கள். அப்பாவி மக்கள் அதை உண்மை என்று நம்பினார்கள்.

கழுத்தில் பாம்பு இருக்கின்ற நடராஜனான சங்கரனுக்கு, லிங்க வடிவத்தில் இருக்கின்ற ஈஸ்வரனான பரமாத்மாவுக்கு சிறிதளவு கூட சம்பந்தம் இல்லை. சங்கரனுக்கு மனைவி பார்வதி இருக்கின்றது. அப்படியே மகன்களும் கூட இருக்கின்றார்கள். ஈஸ்வரனுக்கு வடிவம் இல்லை. சங்கரனுக்கு இருக்கின்றது போல் குடும்பம் இல்லை. பல பேர் மக்கள் சங்கரன் என்றாலும், ஈஸ்வரன் என்றாலும், சிவா என்றாலும் ஒன்றுதான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படி நினைத்துக் கொள்ளுவது மிக தவறானது. சங்கரன் திருமூர்த்திகளில் ஒருவர் ஈஸ்வரன் என்றாலும், சிவன் என்றாலும் விஸ்வம் எல்லாம் இருக்கின்ற பரமாத்மா என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பரமாத்மாவுக்கு உருவம் இல்லை பெயரும் கூட இல்லை. அதன் பிரகாரம் "ஈஸ்வர" "சிவா" என்பது பெயர் அல்ல. பரமாத்மாவின் மகத்துவம் தெரியப்படுத்தும் அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கின்ற சொல் மட்டும்தான் பெயர் அல்ல. "ஈஸ்வரா" என்றால் அதிபதி என்று அர்த்தம் இருக்கின்றது. சர்வேஸ்வரன் என்றால் சர்வத்திற்கு அதிபதி பரமாத்மா என்று அர்த்தம். "சிவா" என்றால் அக்னிக்கு நீருக்கு அடையாளமாக விதை எழுத்துக்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். **ஓம் நமஹ சிவாய** இந்த சத்தத்தை லிங்கத்திற்கு முன்பே உச்சரிக்க வேண்டும். உருவமுள்ள சங்கரன் முன்பு உச்சரிக்கக் கூடாது. சங்கரனுக்கு, பஞ்சாக்ஷரி என்ற பெயர் கொண்ட ஓம் நமஹ சிவாயவிற்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. பரமாத்மா பிரக்ருதி கூட நாசனம் ஆகாதவர் என்றும் தெரிவிப்பதற்கு பஞ்சாக்ஷரி என்ற சொல்லாக ஓம் நமஹ

சிவாய என்று சொல்லினார்கள். இந்த சத்தத்தில் பிரக்ருதியான பஞ்சபூதங்களுக்கு பரமாத்மா அழிபவர் அல்லவென்று **“ஓம்”** வை பரமாத்மாவின் விதை எழுத்துக்களாக வைத்தார்கள். அதன் போலவே **ந** என்பதை ஆகாசத்தின் விதை எழுத்துக்களாக **மஹ** என்பதை காற்றின் விதை எழுத்துக்களாக, **சி** என்ற எழுத்தை அக்னியின் விதை எழுத்துக்களாக, **வா** என்பதை நீரின் விதை எழுத்துக்களாக, **ய** என்பதை பூமியின் விதை எழுத்துக்களாக வைத்து காட்டினார்கள். ஐந்து எழுத்துக்களுக்கு நாசனம் ஆகாதது **பஞ்சாக்ஷரி** என்று சொல்லினார்கள்.

பஞ்ச என்றால் ஐந்து எழுத்துக்கள் என்னும், அந்த ஐந்து **நமஹசிவாய** என்பது மட்டுமல்லாமல் ஆறாவது எழுத்தாக முதலிலேயே **ஓம்** இருக்கின்றது. பஞ்ச பூதங்களுக்கு அதிதமான தெய்வ ஞானத்திற்கு அடையாளமாக ஓம் இருக்கும்போது, பஞ்ச பூதங்களான பிரக்ருதிக்கு அடையாளமாக நமஹசிவாய இருக்கிறது. முழுமையாக ஞானம் தெரிந்த ஞானிகள் பரமாத்மாவை அனுசரிப்பார்கள். ஞானம் தெரியாதவர்கள் பிரக்ருதியை அனுசரிப்பார்கள். பிரக்ருதியை அனுசரித்த அஞ்ஞானிகள் கூட தெய்வத்தை நினைக்கும் படி பிரக்ருதியில் அக்னி, நீர் விதை எழுத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு “சிவா” என்று சொல்லினார்கள். இதனினால் ஞானிகள் “ஈஸ்வரா” என்றாலும், அஞ்ஞானிகள் “சிவா” என்றாலும் இருவரும் கடவுளை நினைத்துக் கொண்டது போல் ஆகும். “சி” அக்னிக்கு, “வா” நீருக்கு அடையாளம், அல்லது விதை எழுத்து என்று நினைத்துக் கொண்டோம் அல்லவா! இங்கு அக்னி நீரை எதற்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று கேள்வி வரலாம். அதற்கு பதில் என்னவென்றால்! அக்னியை நீர் கீழ் வைத்தால் தண்ணீர் சூடாகி ஆவியாகி தெரியாமல் போகும். ஒருவேளை நீரை அக்னி மேல் ஊற்றினால் நீருக்கு அக்னி அவிந்து போய் இல்லாமல் போகும். இந்த விதமாக நீரினால் அக்னி, அக்னினால் நீர் இல்லாமல் போகும் வாய்ப்பு இருக்கும். அதன் போலவே பூமி காற்றை காற்று பூமியை இல்லாமல் செய்யாது. தெரியாத ஆகாசம் எதற்கும் நாசனமாகாது. அதனால் பிரக்ருதியில் அடையாளம் கொண்ட அக்னி, நீர் மட்டும் ஒன்றுக்கொன்று நாசனம் செய்து கொள்ளும் சக்தி இருக்கும். ஒன்றும் ஞானம்

தெரியாதவர்களும் கூட சிறிது ஞானம் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு, அவர்களும் கூட பரமாத்மாவை தெரிந்து கொள்வதற்கு பெரியோர்கள் நிர்ணயித்த சப்தம் **“சிவா”**. அதனால் பூர்வம் ஞானம் நன்றாக தெரிந்த பண்டிதர்கள் பரமாத்மாவை ஈஸ்வரா என்று அழைப்பதும், முழுமையாக ஞானம் தெரியாத அஞ்ஞானிகள் சிவா என்று அழைப்பார்கள். இதனினால் அழைக்கப்படும் சப்தத்தை பொறுத்து இவர்கள் முழுமையான ஞானிகள், இவர்கள் முழுமையான ஞானிகள் அல்லவென்று கேட்டவர்களுக்கும் கூட தெரிந்து போகும். பூர்வ காலம் இதன் போல இருக்கும்போது இன்று சிவா என்று யாரை அழைக்க வேண்டுமோ, ஈஸ்வரா என்று யாரை அழைக்க வேண்டுமோ தெரியாமல் போனது. கர்நாடகா மாநிலத்தில் ஞானிகள் அஞ்ஞானிகள் இருவர்கள் சிவா என்ற சொல்லை அதிகமாக அழைக்கின்றார்கள்.

பூர்வம் ஓம் நமஹ சிவா என்ற ஆறு எழுத்தின் சப்தம் பஞ்சாக்ஷரி சொல்லுவதில் பிரக்ருதியில் பாகம் கொண்ட ஆகாசம், காற்று, அக்னி, நீர், பூமி என்பது முதல் எழுத்துக்களாக இருக்கின்ற பரமாத்மாவை நாசனம் செய்ய முடியாது என்னும் அர்த்தம் வரும்படி பஞ்சாக்ஷரி என்று சொல்லப்பட்டார்கள். மேலும் அது ஓம் நமஹ சிவாய என்னும் பஞ்சாக்ஷரி ஸ்தூலமாக ஐந்து எழுத்துக்கள் அல்ல. ஆறு எழுத்துக்கள் என்று தெரிகின்றது. தெய்வம் பக்கத்திலிருந்து அழைக்கப்படும் ஈஸ்வரா என்பதற்கு, பிரக்ருதி பக்கத்திலிருந்து அழைக்கப்படும் சிவா என்பதற்கும் அர்த்தத்தை எப்படி தெரிந்து கொள்ளாமல் போனோமோ, அதன் போலவே பஞ்சாக்ஷரியில் ஆறு எழுத்துக்கள் இருக்கிறது என்னும், அதனுடைய அர்த்தம் பஞ்ச பாகங்களாக இருந்த பிரக்ருதிக்கு ஒரு பாகம் கொண்ட பரமாத்மா நாசனம் ஆகாதவர் என்று கூட தெரிந்து கொள்ளாமல் போனோம். இந்த விதமாக முழுமையாக விவரம் தெரியாத நிலையில் மனிதன் இருக்கும் போது சிவராத்திரியின் அர்த்தம், அதனுடைய நோக்கம் எப்படி தெரியும். அப்படிப்பட்ட போது சிவராத்திரி பண்டிகைக்கு மனிதன் முழுமையாக நியாயம் செய்வானா? அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கின்ற முறைகளை பண்டிகை நாளன்று அனுசரிப்பானா? அதனால் பஞ்சாக்ஷரி என்ற வார்த்தைக்கு, ஈஸ்வரா என்ற வார்த்தைக்கு, சிவா என்ற சப்தத்திற்கு

அர்த்தத்தை விவரமாக சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் **சங்கரனுக்கும், ஈஸ்வரனுக்கும் சம்மந்தம் இல்லை என்னும், சங்கரன் தேகம் இருக்கின்றவன் என்னும் பரமேஸ்வரன் தேகம் இல்லாதவர் என்று சொல்ல வேண்டியது இருக்கிறது.** இனியும் சொல்லினாலும் சங்கரன் கூட ஈஸ்வரனை நினைத்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தவர் என்னும் மோக்ஷத்திற்காக வேண்டுபவர் என்னும் யோக தண்டத்தை உபயோகித்து தோல் ஆசனத்தின் மேல் பிரம்மயோகத்தை அனுசரிப்பவர் என்று சொல்ல வேண்டியது இருந்தது. இது எல்லாம் முதலில் தெரிந்தால் தான் சிவராத்திரியின் பண்டிகை அர்த்தம் சுலபமாக தெரியும். இப்போது நாங்கள் சொல்லியது எல்லாம் புதிய விஷயம் தான், மேலும் புதிய ஆகாரத்தை தின்பவருக்கு ஜீரணம் ஆகாத படி சிலருக்கு விஷயம் ஜீரணம் ஆகாமல் போகலாம். உங்களுக்கு அர்த்தமாகாவிட்டாலும், உங்களுக்கு பிடிக்காவிட்டாலும் எங்களை தூசித்தாலும், அஞ்ஞானி என்று சொல்லினாலும் இனி ஏதாவது கெட்டதாக பேசினாலும் நான் மட்டும் தாங்கிக் கொள்வேன். ஆனால் என்னில் நான் மட்டும் அல்ல இரண்டாவதான ஆத்மா இருக்கிறார் அல்லவா! அவர் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார். பெரிய பாவத்தை உங்களுக்கு ஒட்ட வைப்பார். அது கடவுளுடைய ஞானத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட பாவமானதினால் அனுபவிக்கின்ற போது மிக பயங்கரமாக இருக்கும் ஜாக்கிரதை!!

ஜீவன் தேகத்தில் நிவாசிக்கின்றான் என்றால் பாவ புண்ணியம் கர்மம் இருக்கிறது என்று தெரிகின்றது. எப்போது கர்மம் முடிகின்றதோ அப்போது ஜீவன் முக்தி அடைந்து கடவுளில் ஐக்கியம் ஆகுவான். **முக்தி அடைவதற்கு நாம் ஞானம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இருக்கும்.** ஞானம் தெரிந்து கொள்வதற்கு பண்டிகைகளை அனுசரிக்க வேண்டியது இருக்கும். ஜீவனுக்கு கர்மம் என்பது விறகுகள் போன்றது. விறகுகள் இல்லாதவனுக்கு முக்தி என்னும் வீட்டில் பிரவேசம் இருக்கும். விறகுகள் இருக்கின்றவனுக்கு பிரவேசம் இருக்காது. அதனால் ஞானம் என்னும் அக்னினால் விறகுகள் என்ற கர்மத்தை இல்லாமல் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதனால் ஜீவன் முக்தி அடைவதற்கு தேவைப்படுகின்ற ஞானம் என்ற அக்னி. அதனினால்

பஞ்சபூதங்களில் எரிகின்ற அக்னிக்கு அடையாளமாக “சி” என்ற எழுத்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு, எரிந்து போகும் விறகு போல், ஆவியாகிப் போகின்ற நீருக்கு அடையாளமாக “வா” வை எடுத்துக்கொண்டு சிவா என்று சொல்லினார்கள். இதன் பிரகாரம் சிவா என்பதில் ஞான அக்னினால் கர்மம் என்ற விறகுகளை இல்லாமல் செய்து கொள்வேன் என்று அர்த்தம். ஞானத்தினால் கர்மம் போனால் முக்தியை அடையலாம், என்றால் தெய்வத்தை அடையலாம். கடவுள் குணங்கள் இல்லாதவர். குணங்கள் இருப்பது பகல், ராத்திரி குணங்கள் இருக்காது, அதனால் மாயாவுக்கு அடையாளம் பகல், கடவுளுக்கு அடையாளம் ராத்திரி என்னும் சுபோதா என்ற கிரந்தத்தில் சொல்லிக் கொண்டோம். ஞானம் என்னும் அக்னினால் கர்மம் என்ற விறகுகளை எரித்து, மூன்று குணங்கள் இல்லாத ராத்திரி என்னும் கடவுளை அடைவேன் என்ற எண்ணத்தில் எரித்து அக்னிக்கு அடையாளமாக “சி” என்னும், எரிக்கப்படுகின்ற கர்மத்திற்கு அடையாளமாக “வா” என்னும், அடைய வேண்டிய கடவுளுக்கு அடையாளமாக ராத்திரி என்னும் அர்த்தத்தில் பூர்வம் யுகாதி பிறகு முதல் முதலில் வைத்த பண்டிகை “சிவராத்திரி” பார்த்தீர்களா! சிவராத்திரியில் கூடியிருக்கின்ற அர்த்தம் எவ்வளவு புனிதமானதோ!!

மனிதனுக்கு மோக்ஷத்தை குறிக்கும் சிவராத்திரியை பெரியோர்கள் முதல் பண்டிகையாக வைத்து காண்பித்து, குர்தாயுகத்திலிருந்து திரேத்தாயுகம் வரை, திரேத்தா யுகத்திலிருந்து துவாபரயுகம் வரை, துவாபரயுகத்திலிருந்து கலியுகம் வருகின்றபோது மாயாவின் விளைவுகளினால் சிவராத்திரிக்கு அர்த்தமே தெரியாமல் போனது. சிவராத்திரி என்றால் சங்கரனை பூஜை செய்யும் நாளாக, ஓம் நமசிவாய என்பது சங்கரனுடைய நினைவூட்டல் என்று எல்லோரும் நினைக்கின்றார்கள். மற்றும் பரமாத்மாவையோ, மோக்ஷத்தையோ யாரும் நினைவு செய்வதில்லை.

ருத்ரன் என்றாலும், சங்கரன் என்றாலும் இருவரும் ஒருவர் தான். சங்கரன், நான் ஞானி என்பது போல ஞானத்திற்கு சின்னமான சந்திர வட்டத்தை தன்னுடைய தலை கொண்டை மீது வைத்துக்கொண்டார். அவருக்கு ஞானம் தெரிந்ததினால் யோகத்திற்கு தேவைப்படும் தோலை

ஆசனமாக செய்து கொண்டு, யோக தண்டத்தை உபயோகித்து தெய்வத்தின் மீது மனசை லக்னம் செய்து கொண்டிருப்பார். இந்த விதமாக ருத்ரனான சங்கரன் ஈஸ்வரனை அடைய வேண்டும் என்னும் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அந்த வழியில் நாம் கூட நடந்து சிவராத்திரியை உண்மையான அர்த்தத்தில் செய்து கொள்ளாமல், சிவராத்திரியை சங்கரனுடைய நாளாக ஒப்பிடுவது தவறானது அல்லவா? பூர்வம் இருந்த நடைமுறை பிரகாரம் ஈஸ்வர லிங்கத்தை எதிராக வைத்துக் கொண்டு அதனை சங்கரனாக நினைத்துக் கொள்வது தவறானது அல்லவா? சிருஷ்டி ரகசியத்தை தெரிவிக்கும் லிங்கத்தின் பக்கம் பார்வதியை மனைவியாக, நந்தியை வாகனமாக வைப்பது தவறானது அல்லவா? இது அனைத்துக்கும் மூல காரணம் அஞ்ஞானம் தான். கட்டுக்கதையால் கூடியிருக்கின்ற புராணங்களை சிலர் பிரச்சாரம் செய்ததினால் ஏற்பட்ட மாசுபாடுனால் விசேஷமான அர்த்தத்தில் நம் முன்பு லிங்கம் இருந்தாலும் அதனை சாபத்தால் கல்லாக மாறிப்போன சங்கரன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். உருவம் இல்லாத லிங்கத்திற்கு சிலர் அஞ்ஞானத்தால் தெரியாமல் சங்கரனுடைய முகத்தின் வடிவம் கொண்ட தகரத்தை ஒட்ட வைக்கின்றார்கள். லிங்கத்திற்கு முகம் உருவம் சேர்ப்பதால் லிங்கத்தின் அர்த்தம் குழப்பத்தை உருவாக்குகின்றது. இதுவரை எவ்வளவோ அஞ்ஞானத்தால் சிருஷ்டிக்கு மூல காரணமான கடவுளின் லிங்கம் உருவத்தை பார்க்காமல் சங்கரனாக நினைத்தோம். இனி மேல் இருந்தாவது ஈஸ்வரனை லிங்கமாக, சங்கரனை ருத்ர பூமியில் சஞ்சரிக்கும் ருத்ரனாக பார்க்க வேண்டும். சிவராத்திரியை கர்மம் நாசனமாகும் மோக்ஷம் ராத்திரியாக பார்க்க வேண்டும்.

தற்போது காலத்தில் சிவராத்திரி நாடு முழுவதும் பண்டிகையாக இருந்தாலும் ஒரு பகுதியில் கூட பூர்வமுள்ள சம்பிரதாயங்களை அனுசரிக்கவில்லை. பூர்வம் இந்து (ஹிந்து) இந்துத்துவம் ஞானத்தால் இருந்தது. இன்று இந்துத்துவம் அரசியலுடன் இணைந்துள்ளது. தெய்வ ஞானம் இல்லாத அரசியல் ஹிந்துத்துவம் முகமூடி அணிந்து நம்மைப் போல் இருக்கின்றவர்களையும் கூட ஆத்மா ஞானம் சொல்லாமல் தடுக்கின்றது. மனிதர்கள் நடக்கின்ற அஞ்ஞானம் மார்க்கத்தை கண்டித்து ஞானமார்க்கம் போதிப்பது

எங்களுடைய பணி. ஹிந்துக்கள் தெய்வ மார்க்கத்தில் சரியாக இல்லாமல் போனால் நீங்கள் கூட இங்கு அஞ்ஞானமாக நடந்து கொள்கின்றீர்கள். கடவுள் சொல்லிய பகவத்கீதா கிரந்தத்திற்கே எதிர்ப்பாக இருக்கிறார் என்று சொல்லுவது எங்களுடைய கடமை. எவ்வளவோ வேதாந்திகள் கூட ஞானத்திற்கு எதிர்ப்பாக நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, நாங்கள் அவர்களுக்கு கூட வேதங்கள் பிரக்ருதி சம்பந்தப்பட்டது தெய்வத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட பகவத்கீதை எல்லோரும் ஏற்கத்தக்கது, அதுவே உண்மையான தெய்வ ஞானம் என்று சொல்லினோம். அதன் போலவே ஹிந்துக்களாகியும் கூட பகவத்கீதை பிரகாரம் நடந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு பூர்வம் பெரியோர்கள் எப்படி சொல்லினார்களோ பாருங்கள் என்று சரியான ஞானம் தெரிவிக்கின்றோம். ஜோதிட சாஸ்திரம் பிரகாரம், எங்களுடைய ஜாதகம் பிரகாரம் பூமி மீது நாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை தெரியாமல் போன ஞானத்தை சொல்லுவதே. நாங்கள் சாஸ்திரம் முறையாக, புராணத்திற்கு சம்மந்தமில்லாத ஞானத்தை தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தால், எத்தனையோ தெரியாத ரகசியங்கள் இவர்களினால் தெரியப்படுகின்றது அல்லவா! என்னும் சந்தோசப்படாமல் எங்களையும் ஞானம் சொல்லாதீர்கள் என்னும் மிரட்டுகின்ற ஹிந்துக்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றால், ஹிந்துக்கள் எவ்வளவு அஞ்ஞானத்தில் சிக்கிக் கொண்டு போனார்கள் என்று அர்த்தமாகின்றது. நான் இந்து (ஹிந்து) வாக பிறந்ததற்கு, ஹிந்துக்களுக்கு சம்பூர்ண ஞானத்தை தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது எங்களுடைய நோக்கம். அந்த முயற்சி உள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மா செய்து கொண்டிருந்தால் நான் செய்து கொண்டு இருப்பேன். என்றால் நாங்கள் ஞானத்தை போதித்துக் கொண்டே இருப்போம்.

சிவராத்திரி கர்மாவை நீக்குவதற்கு மோக்ஷ பிராப்திக்கு அடையாளமாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் கர்மம் சம்பாதிப்பதற்கு அடையாளமாக இருகக்கூடாது. இன்று காலத்தில் சிவராத்திரி நாளன்று சிலர் (ஜாகர்னா) விழிப்பு என்ற பெயரில் ராத்திரி நேரத்தில் முழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த நாள் முழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரியும், ஆனால் எதற்கு முழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? முழித்துக் கொண்டு என்ன செய்ய

வேண்டும் என்று தெரியாது. சிவராத்திரி நாளன்று ராத்திரி நேரத்தில் சினிமா பார்ப்பது, பொழுதுபோக்குவது, மது பானங்கள் குடிப்பது, விபச்சாரிகளுடன் கடப்பது செய்கின்றார்கள். சிலர்கள் பெண் நன்பர்களுடன் என்ஜாய் செய்தேன் என்று கர்வமாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த விதமாக இன்று சமூகத்தில் இளைஞர்கள் மாறிப் போகின்ற போது, பெரியோர்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கின்றார்கள். எத்தனை பாவங்கள் செய்தாலும் ஆயிரம் ரூபாய் செலவழித்து சிவனுக்கு அபிஷேகம் செய்தால் அதே போய்விடும் என்று சொல்கின்றார்கள். பூஜைகள் செய்கின்ற பண்டிதர்களும் கூட பாவ பரிகாரங்களுக்கு வழிபாடு பூஜைகள் இருக்கிறது என்று சொல்கின்றார்கள். அதனினால் பாவத்தின் பயம் யாருக்கும் இல்லாமல் போய் பணம் செலவழித்து பூஜைகள், அபிஷேகங்கள் செய்தால் பாவம் போகிவிடும் என்ற எண்ணம் எல்லோரில் இருக்கின்றது. அதனால் சிவராத்திரி நாளன்று கூட அந்த பண்டிகை வேடிக்கையாகவே செய்கின்றார்கள். சம்பிரதாயம் பிரகாரம் பண்டிகை நாளன்று, கடந்த காலத்தை பற்றி யோசனை செய்து, நான் எவ்வளவு பழுத்தேன் என்று கணக்கு பார்க்க வேண்டியது இருக்கும். கர்மத்தை இல்லாமல் செய்து கொள்வதற்கு தேவைப்படும் ஞானத்திற்காக தேடிக்கொள்ள வேண்டியது இருக்கும். தங்களை மாயாவில் இருந்து ஜாக்கிரதையாகவும் மற்றவர்களை கூட ஜாக்கிரதை செய்ய வேண்டிய நாள் ஆனதினால் மற்றும் “சிவராத்திரி ஜாகர்னா” என்று அந்த ராத்திரியை சொல்லினார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் தூங்காமல் முழித்துக் கொண்டிருப்பது ஜாகர்னா அல்லவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

படிக்காதவர்கள் ஏதாவது வேறவர்களை அனுசரித்து செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்றால் அதனை ஒப்புக்கொள்ளலாம். மேலும் படித்திருப்பவர்கள், விஞ்ஞானிகள் மற்றவர்கள் செய்கின்றதை விவரமாக தெரிந்து கொள்ளாமல் குருட்டுத்தனமாக செய்கின்றார்கள் என்றால் அதற்கு அர்த்தமே இல்லை. சிவராத்திரியின் விஷயத்தில், மற்ற சில பண்டிகையிலும் கூட சிறிதளவு கூட விவரம் கேட்காமல், குறைந்தபட்சம் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று முயற்சி கூட செய்யாமல், குருட்டுத்தனமாக செய்து கொண்டு போவதினால்,

பகுத்தறிவாளர்கள் கேட்கின்ற கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் போகின்றார்கள். படித்தவர்களும் கூட சரியான பதில் சொல்லாமல் போனதினால், இதெல்லாம் மூட பக்தி, மூடநம்பிக்கை என்னும் பகுத்தறிவாளர்களும் கூட கடவுளே இல்லை என்று சொல்கின்றார்கள். இப்போது ஞானம் என்றால் என்னவென்று சிறிது யோசனை செய்கின்றவர்களுக்கு, பதில் கிடைக்காமல் வேறு மதத்தை சிலர் அனுசரிக்கும்போது நாத்திகவாதிகளாக மாறிப் போகின்றார்கள். மக்கள் விஞ்ஞானம் மேடை என்ற பெயரில் கடவுளே இல்லை, பகவத்கீதா தவறானது என்னும், ஞானத்தை சொல்கின்றவர்கள் எல்லோரும் மோசக்காரர்கள் என்று சிலர் சொல்கின்றார்கள். எங்கள் போன்றவர்கள் ஞானத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது அர்த்தம் ஆகாமல் உங்களுடையது ஹிந்து மதத்திற்கு எதிர்ப்பான ஞானம் என்னும் எரிந்து விழுகும் சில சமூகத்திற்கு இப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவாளர்கள், விஞ்ஞான மேடைகள் தெரியவில்லையா? இப்போதாவது நாங்கள் ஹிந்துக்கள் என்னும் அரசியல் நிறம் பூசிக்கொள்ளாமல், முழித்துக் கொண்டு அஞ்ஞானத்தால் கூடியிருக்கின்ற ஹிந்துக்களை காப்பாற்ற வேண்டும் என்று இதை செய்கின்றோம். முதல் நீ ஞானத்தை தெரிந்து கொள்! பிறகு பக்கத்தில் இருக்கின்றவனுக்கு ஞானத்தை சொல், அப்போதுதான் நாம் நன்றாக இருக்க முடியும், நமது சம்ஸ்கிருதியில் உள்ள பண்டிகைகள் நன்றாக இருக்கும்.

ஸ்ரீராம நவமி

திரேதாயுகத்தில் தசரத மகாராஜாவுக்கு மகனாக ராமன் பிறந்தார். அந்த நாள் கிரகத்தை பொருத்தோ அல்லது மகரிஷிகள் வார்த்தைகள் பொருத்தோ "ராம" இந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் பெயர் தசரதன் மகனுக்கு வைத்தார்கள். அந்த பெயருக்கு முன்பு கௌரவமாக சுகமாக "ஸ்ரீ" என்னும் எழுத்துக்களை சேர்த்து "ஸ்ரீராம" என்று சிலர் சொல்லினார்கள். ஸ்ரீ என்பது நடுவில் கௌரவத்திற்காக சேர்த்தது தான் மற்றும் உண்மையான பெயரில் அல்லவென்று, ராம என்ற இரண்டு எழுத்துக்களே

உண்மையான பெயர் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ராம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் பெயர் மிகப்பெரிய அர்த்தத்தை கொடுக்கின்றதாக உள்ளது. அதனால் சிலர் ஞானம் தெரிந்த பெரியோர்கள் ராம என்ற பெயர் சில சமயத்தில் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்வார்கள். பெரியோர்கள் சொல்லியதினால் சிலர் உட்கார்ந்த போதும், எந்திரித்த போதும் ராம என்று சொல்லுவது பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்கள். பூர்வம் அதன் போல ராம என்ற சப்தத்தை பலர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நவீன காலத்தில் படிப்பு அதிகமாகி விஞ்ஞானம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது பூர்வ காலம் ராம என்ற சொல்வது போல் இப்போது யாரும் சொல்லவில்லை. இதில் என்ன விசேஷம் என்னவென்றால் பூர்வ காலம் முறை பிரகாரம் யாராவது சொல்லியவர்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் ராம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் மட்டும் சொல்வார்கள். மேலும் ஸ்ரீராமா என்று மூன்று எழுத்துக்கள் வார்த்தையை சொல்ல மாட்டார்கள். வடக்கு பாரத நாட்டில் பல பேர் தற்போது காலத்திலும் கூட ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுகம் கொண்டவர்கள் எங்கேயாவது எதிர்பட்டால் ராம் ராம் என்று சொல்லுவது பார்க்கலாம். எதிர்பட்ட நபருக்கு கௌரவமாக நமஸ்தே என்று சொல்லுவதற்கு பதிலாக ராம் ராம் என்று சொல்வார்கள். ராஜஸ்தான் குஜராத் மாநிலத்தில் மக்களில் ராம் ராம் என்பது பழக்கம் முழுமையாக தெரிகின்றது. பூர்வத்திலிருந்து அப்படிப்பட்ட நல்ல பழக்கங்களை நம் பெரியோர்கள் நமக்குப் பழக்கப்படுத்தினார்கள். “ராம” என்ற சொல்லில் தனித்துவம் அதன் போன்றது. கபீர் தாஸ் முதலியன ஞானிகள் கூட ராம என்ற சப்தத்தை விடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்போது காலத்தில் சிலர் பகுத்தறிவாளர்கள் ராமனில் என்ன மகத்துவம் இருக்கிறது என்று கேள்வி கேட்கின்றார்கள். ராமன் தசரதன் மகனாக பிறந்து சொத்து பிரச்சனையில் காட்டுக்கு சென்று பலவிதமான கஷ்ங்கள் அனுபவித்தார். சீதா இருந்த இடம் தெரியாமல் சில சந்தர்ப்பங்களில் வருந்தினார். சமூக நீதி கூட பின்பற்றாமல் மனைவியை அதுவும் கர்ப்பத்தில் இருந்த சீதாவை காட்டில் விட்டுவிட்டவர். ராமனை தந்தை என்று தெரியாததற்கு முன்பு சொந்த மகன்களே குற்றம் சாட்டினார்கள். சீதாவுடைய

கணவன் ராமன் வீட்டிற்கு வா என்று சொல்லினாலும் சீதா வர மாட்டேன் என்று சொல்லியது. அவருடைய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ கஷ்டங்களை எதிர்கொண்ட ராமன் எதில் மகத்துவமானவர்? அவருக்கே இல்லாத தனித்துவம் அவருடைய பெயருக்கு எப்படி வந்தது? இந்த விதமாக சில பகுத்தறிவாளர்கள் கேள்வி கேட்கின்றார்கள். ஜீவித காலத்தில் ஒரு வருடம் கூட ஒன்றாக வாழாதவர்கள் ஆதரச தம்பதிகளா? சீலவதியில் மனைவியை சந்தேகப்பட்டு காட்டு அனுப்பியவர் மகத்துவமானவரா? அவர் கடவுளே அல்லவென்று சொல்லும் நாத்திகர்கள் கூட இருக்கின்றார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் அந்த ராமனை விட எங்களுடைய ராவணன் மகத்துவமானவர் என்று சொல்லும் தெற்கு திசை திராவிடர்கள் கூட இருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் நாங்கள் பதில் சொல்ல முடியாது. எதற்கு என்றால்! சொல்லியதை முழுமையாக கேட்காமல் குறுக்கே பேசுகின்றவர்களுக்கு யாரும் பதில் சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு மனிதனிலும் மற்றவர்கள் பற்றி சொல்லுவதில் மூன்று எண்ணம் இருக்கும். இந்த மூன்றையும் உலக எண்ணம் என்று சொல்கின்றோம். ஒன்று நடுநிலை எண்ணம், இரண்டு விமர்ச எண்ணம், மூன்று விசுவாச எண்ணம். இந்த மூன்று எண்ணம் பிரகாரம் எந்த மனிதனாவதும் மற்றொரு மனிதனை கணக்கிடுவார். அதன் போலவே ராமரையும், கிருஷ்ணரையும் விமர்சிக்கின்றவர் இருப்பார்கள், நம்புகின்றவர்களும் கூட இருப்பார்கள். மற்ற சிலர் அப்படி விமர்சிப்பதும், இப்படி நம்புவதும் எதுவும் இல்லாமல், ஒன்றும் பேசாமல் நடுநிலையாக இருப்பார்கள். யாருடைய எண்ணம் அவர்களுக்கு பெரிதாக இருக்கும். அதனால் நம்முடைய எண்ணம் அவர்களுக்கு பிடிக்கலாம், பிடிக்காமல் போகலாம். அதனால் நான் உலக நடைமுறையில் உள்ள இந்த மூன்று எண்ணங்கள் பிரகாரம் ஒன்றும் செய்யாமல், இந்த மூன்று எண்ணங்களுக்கு அதீதமாக இருக்கின்ற ஆன்மீக எண்ணம் பிரகாரம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஏன் அப்படி சொல்ல விரும்புகிறோம் என்றால்! ஆன்மீக எண்ணத்தில் விமர்சனம், விசுவாசம், நடுநிலை இருக்காது. ஆன்மீக எண்ணம் எல்லோருக்கு சமமாக இருக்கும். இந்த எண்ணம் எல்லோருக்கு சம்பந்தப்பட்டதாக, எல்லோரிலும் சமமாக இருப்பதால் ஆர்வம் இருக்கின்றவர்களுக்கு அர்த்தம் ஆகும். ஆர்வம் இல்லாதவருக்கு அர்த்தமாகாது. இப்போது

நாங்கள் சொல்லும் ஆன்மீக எண்ணம் ஆர்வத்துடன் எல்லோரும் அர்த்தம் செய்து கொள்வீர்கள் என்னும் நோக்கத்தில் சொல்கின்றோம் ஆர்வம் கொண்டு பாருங்கள்.

தசரத மகனான ஸ்ரீராமன் பக்கம் விசுவாசம் இருக்கின்ற ராமனுடைய பக்தர்களுக்கு, விசுவாசம் இல்லாத நாத்திக, பகுத்தறிவாளர்களுக்கு தெரியாத ரகசியம் ஒன்று இருக்கின்றது. அது என்னவென்றால்! திரேதாயுகத்தில் தசரத ராமன் விட முதலில் குர்தாயுகத்திலேயே "ராம" என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் சொல் இருந்தது. ராமனை விட முதலிலேயே "ராம" பெயர் இருப்பது ஆச்சரியம்தானே! இப்போது அந்த ஆச்சரியகரமான விஷயத்தைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம். "ராம" என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் சப்தங்களை மக்களுக்கு குர்தாயுகத்தில் ஞானிகளே அறிமுகப்படுத்தினார்கள். ராமன் பிறக்காத அந்த காலத்தில் "ராம" இந்த இரண்டு எழுத்துக்களுக்கு ஆன்மீகம் பிரகாரம் விசேஷமான அர்த்தம் இருந்தது. "ர" என்றால் அர்த்தம் நாசனம் என்று முதலிலேயே தெரிந்து கொண்டோம். "ர" என்றாலும் "ரா" என்றாலும் இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தை கொடுக்கின்றது என்னும் தசரா பண்டிகையை பற்றி சொல்லிக் கொண்டபோதே தெரிந்து கொண்டோம். "ம" என்றால் நான் அல்லது என் அர்த்தம் இருக்கிறது. மம என்றால் என்னுடைய என்னும் **"சுபோதா"** என்ற கிரந்தத்தில் "மாமா" வைப்பற்றி சொல்லிக்கொண்ட போது தெரிந்து கொண்டோம். அதன் பிரகாரம் பார்த்தால் ராம என்ற வார்த்தையில் நா என்பது நாசனமாக வேண்டியது என்று அர்த்தம் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. நான் என்பவனான ஜீவன் நாசமாகி போக வேண்டியது என்று அர்த்தம், அந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் சப்தத்தில் உள்ளது. ஜீவன் நாசனமாகி போய்விட்டால் கடவுளாக மாறிப் போவான். என்றால் கடவுளில் ஐக்கியமாகி போய்விடுவான். ஒரு ஜீவன் பிறப்பு இல்லாமல் வேண்டிக் கொண்டு, கடவுளில் ஐக்கியமாகும் அர்த்தம் "ராம" என்ற சப்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. பிரம்ம ஞானம் பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஜீவன் கடவுளில் ஐக்கியமாக வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும். அந்த விதமாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஜீவன் எப்போதவதும் கடவுளில் சேர்ந்து போக வேண்டியவன் தான். ஜீவன் என்ற வார்த்தை இல்லாமல் போய் கடவுள்

என்ற வார்த்தையாக மாற்றம் அடைய வேண்டியது தான். அதனால் பகவத்கீதாவில் புருஷோத்தமபிராப்த்தி என்னும் அத்தியாயத்தில் ஜீவனை ஷரன் என்று சொல்லினார். ஷரன் என்றால் நாசனம் ஆகின்றவன் என்று அர்த்தம். “நாசனம் அடைகின்றவன் நான்” என்ற ஞாபகத்தை எப்போதும் மனிதன் மறந்து போகாத படி “ராம” என்ற வார்த்தையை சந்தர்ப்பத்திலும், அசந்தர்ப்பத்திலும் எப்போதாவதும் சொல்லுவது போல பெரியோர்கள் பழக்கப்படுத்தினார்கள். பூர்வம் இரண்டு எழுத்துக்கள் ராம என்ற வார்த்தையில் எவ்வளவு அர்த்தம் இருக்கின்றதோ தெரிந்திருந்தது. குர்தாயுகத்தில் ராம என்ற சப்தம் ஆன்மீகத்திற்கு ஆதரசமாக இருந்தது. நான் நாசனமாகின்றவன் என்னும் எல்லோரிலும் உறுதி எண்ணத்துடன் ராம என்ற இரண்டு எழுத்துக்களினால் இருந்தது. பகவத்கீதாவில் சொல்லிய ஷர எண்ணம், என்றால் நாசனம் என்னும் “ர” வினால், நான் என்ற எண்ணம் “ம” வினால் ஏற்படுகின்றது. மேலும் ராம என்ற சத்தம் பரம புனித அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கின்ற சப்தமாக பூர்வம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். உயர்ந்த எண்ணம் உள்ள ராம சப்தத்தை தசரத புத்திரனுக்கு பெயராக வைத்துக் கொண்டார்கள். அந்த நாளிலிருந்து ஆன்மீக ஞானம் மக்களில் குறைந்து போனதினால் ராம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் ஸ்ரீராம என்று மூன்றெழுத்துக்களாக மாறிப்போவதும், தசரத புத்திரனிலிருந்து ராம என்ற பெயர் வந்தது என்னும், ராம என்றால் தசரத ராமன் தான் என்ற எண்ணம் எல்லோரில் இருந்தது. அதே எண்ணம் இந்த நாளும் கூட மீதியாக இருக்கின்றது.

ராம என்றால் தசரத புத்திரன் தான் என்னும் ராமதாசு நினைத்தார், ராமதாசை விட பெரியவராக கபீர் தாஸ் தன் நினைத்த ராமன் தசரதன் ராமன் அல்லவென்று நினைத்தார். அதனால் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தசரத ராமன் தெரிந்த போது நீ என்னுடைய ராமன் அல்ல போ! என்று சொல்லினார். நான் நினைக்கின்ற ராமன் நீ அல்ல என்னும் ஸ்ரீராமனை கபீர் சொல்லினார் என்றால் கபீருக்கு பூர்வம் இருந்த ஞானம் ஆன்மீகம் பிரகாரம் தெரிந்தது போல் இருக்கின்றது. ராமதாசுக்கு ஆன்மீகம் தெரியாமல் ராம என்ற வார்த்தை ஸ்ரீராமனுடைய பெயரென்று நினைத்துக் கொண்டார். ஒரு ராமதாஸ் மட்டுமல்லாமல், அந்த நாள்

திரேத்தாயுகத்திலிருந்து பல பேர் தசரத ராமனே உண்மையான ராம என்று நினைத்தவர் இருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீராமனுடைய பக்தியினால் ஸ்ரீராம நவமியை பண்டிகையாக செய்கின்றார்கள். ஸ்ரீராமநவமி இந்த நாள் பாரத தேசம் எல்லாம் அனுசரித்து பண்டிகையாக இருக்கின்றது. கடவுளிடம் சேர வேண்டும் என்றால் முதல் படி பக்தி, மேலும் பக்தியை ஸ்ரீராமன் மீது வளர்த்திக் கொண்டு ஸ்ரீராம நவமியை செய்வதினால் பக்தியில் முதிர்ந்தவர்கள் அடைந்தவராக இறுதிக்கு ராம என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் தெரியும். அதனால் ஸ்ரீராமன் மீது பக்தியில் ஆவதும் அவ்வப்போது ராம என்று நினைப்பதற்கு பழகினால் நல்லது. அப்படி பழகுவதால் இறுதிக்கு ஏதோ ஒரு நாளாவதும் ராம சப்தத்தை அர்த்தம் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு வரும். ராமா என்னும் ஏதோ ஒரு உருவத்தை நினைத்துக் கொள்ளாமல் போனால் அந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் உடைய எண்ணம் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்க முடியாது அல்லவா! மேலும் ராமன் மீது பக்தியின் மீதாவதும், கோபத்தின் மீதாவதும் எப்போதும் ராம என்று சப்தத்தை சொல்வது நல்லது என்று பெரியோர்கள் சொல்லினார்கள்.

"ராம" என்றாலும் அந்த சொல்லை திருப்பி "மரா" என்றாலும் அர்த்தம் மட்டும் ஒன்றுதான். மேலும் நாரத மகரிஷி வால்மீகி முதலில் "மரா" என்ற சப்தத்தை மந்திரமாக போதித்தாராம். வால்மீகி நாரதன், தசரத ராமன் பிறப்பதற்கும் முன்பே "மரா" சப்தத்தை மந்திரமாக உபதேசித்தார்கள். அதே "மரா" உச்சரித்து வால்மீகி எத்தனையோ வருடமாக கடினமான தபசு செய்தார். மரா சப்தத்தை உச்சரித்து எத்தனையோ வருடங்கள் இருந்து போனதினால் அவர் உட்கார்ந்த இடத்தில் புற்று வளர்ந்து போனது. புற்றை வால்மீகம் என்று சொல்வார்கள். அதிகம் காலம் பிறகு புற்றிலிருந்து வெளியே வந்தவரானதினால் அவரை வால்மீகி என்று சொல்லினார். வால்மீகியை ஆதி கவி என்றால் அவர் எவ்வளவு முதலானவரோ என்று நீங்களே யோசனை செய்யுங்கள். ராம என்ற சொல் அர்த்தம் தெரிந்தால் வால்மீகி அந்த பெயர் உள்ள ராமன் வரலாறு கொண்ட ராமாயணத்தை எழுதினார். ராமாயணம் விட முதல் கூட சில வரலாறுகள் கவிகள் எழுதியது இருக்கின்றது. என்றால் வால்மீகி ஆதி கவியானதினால் அவர் ராமனை விட

மிக முதல் காலம் கொண்டவர் என்று சுலபமாக அர்த்தமாகின்றது. பல்லாயிரக்கணக்கான வாழ்ந்த வால்மீக்கு வயதாகிய போது ராமன் சரித்திரத்தை ராமாயணமாக எழுதினார்.

திரேத்தாயுகத்தில் இருந்து பிரபலத்தில் வந்த ஸ்ரீராம நவமியை பண்டிகையாக அனுசரிப்பதால், ராம என்ற சொல் சொல்லுவதால், ஆன்மீகம் என்றால் என்ன தெரியாதவர்களுக்கு கூட எப்போதாவது தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு வரும். ராம என்ற சொல் புனிதமான சொல் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால் ஸ்ரீராம நவமியை பண்டிகையாக செய்கின்றவர்கள் எல்லோரும் அந்த நாள் புதிய ஆடை அணிந்து, புதிய பலகாரங்கள் தின்றுவது மட்டுமல்லாமல், புதிய ஞானத்தை தெரிந்து கொள்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஸ்ரீராம நவமி அன்று வடை, பானகம் பிரசாதமாக கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல் ஞானத்தை, யோகத்தை பிரவச்சனமாக சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விதமாக அதன் போன்ற வெளியே தசரதராமனை ஆராதனை செய்தாவதும் உள்ளே ஆத்மா ராமனை தெரிந்து கொள்வதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். இப்போது இருந்து உத்தராயணத்தில் வரும் ஸ்ரீராமநவமியை அர்த்தத்தில் அனுசரித்து சரியான ஞான பலனை அடைய வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறோம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஜென்மாஷ்டமி

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பிறந்தது கிறிஸ்து பூர்வம் 3228 வருடம் ஜூலை மாதம் 19 தேதி பஹீல அஷ்டமி நாளன்று ரிஷப லக்னத்தில் பிறந்தார். இதனைப் பொறுத்து இப்போது 5238 வருடம் பூர்வம் கிருஷ்ணர் பூமி மேல் பிறந்தார் என்று தெரிகின்றது. இதனை அர்த்தம் செய்து கொண்டால் அவருடைய வாழ்க்கை சிறப்பான ஞான செய்தி என்று சொல்லிக் கொண்டோம் அல்லவா! அதன் பிரகாரம் அவர் ஜென்மத்திலும் கூட சிறப்பான ஞானம் இணைந்து இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். கிருஷ்ணர் எதிர் காலில் பிறப்பது ஒரு விசேஷமானால், அவர் பிறந்த அஷ்டமி நாளன்று கூட

விசேஷத்தை சம்பாரித்துக்கொண்டது. கிருஷ்ணர் ஜென்மாஷ்டமியின் விசேஷம் என்னவென்று பார்த்தால் இந்த விதமாக அர்த்தமாகும். சர்வ சாதாரணமாக ஒன்றும் தெரியாத மக்கள் கூட **“அஷ்டமி கஷ்டம்”, “நவமி நஷ்டம்”** என்று சொல்லி அஷ்டமி, நவமி நாளில் சில வேலைகள் செய்ய மாட்டார்கள். சில வேலைகள் ஆரம்பிக்கும் முன்பு இந்த இரண்டு திதிகள் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள். நவமி நஷ்டம், அஷ்டமி கஷ்டம் என்பதில் உங்களுடைய எண்ணம் என்னவென்று சிலர் கேட்டால் அவர்கள் இதன் போன்று சொல்கின்றார்கள். “அஷ்டமி நாளன்று வேலை ஆரம்பித்தால் அந்த வேலை கஷ்டத்தில் கூடியிருக்கும். அதன் போலவே நவமி நாளன்று ஆரம்பித்தால் அந்த வேலை நஷ்டத்தில் கூடியிருக்கின்றதாகும்” இதன் போன்று அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தைகளை பொறுத்து பார்த்தால் இது ஜோதிட சாஸ்திரம் பிரகாரம் நடப்பது அல்ல. ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் அதன் போன்ற சூத்திரம் எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும் பூர்வ காலத்தில் இந்த வார்த்தை அதிகமாக பிரச்சாரமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட 50 வருடம் கீழ் வரை அஷ்டமி, நவமி என்ற வார்த்தை ஆங்காங்கே கேட்டிருந்தது. தற்போது நவீன காலத்தில் அந்த வார்த்தை இல்லாமல் போனது. இப்போது படிப்பில் இருக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு திதிகள் என்றால் என்னவென்று தெரியாமல் போனது. இப்போதும் கூட எங்கேயாவது கிராம பகுதிகளில் இந்த நாள் அஷ்டமி, அஷ்டமி நாள் பயணமா சொல்லுவதும், இவ்வளவு காலம் இருந்து இப்போது அஷ்டமி நாளன்று ஆரம்பிப்பது எதற்கு என்பதும் கூட இருக்கிறது. இதனைப் பொறுத்து அஷ்டமி, நவமி இந்த இரண்டு திதிகளில் ஒரு திதி நவமி காற்றுக்கு சென்று விட்டது. அஷ்டமி மட்டும் மீதி இருக்கின்றது என்று அர்த்தமாகின்றது. கிராம பகுதிகளில் எங்கேயோ ஓரிடத்தில் இவ்வளவு வரை மீதி இருக்கின்ற அஷ்டமி கூட பத்து வருடம் காலத்திற்கு இல்லாமல் போகும் என்று தெரிகின்றது. அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம் என்னும் இருக்கின்றதென்று சொல்லும் எங்களுடைய வார்த்தைக்கு சில ஆதாரமாக இப்போதும் அஷ்டமி மீதி இருக்கின்றது. காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது எத்தனையோ கண்ணுக்கு தெரியாமல் போனது. இருந்தாலும் ஞானத்திற்கு மதிப்பு கொண்ட வார்த்தைகள் தெரியாமல் போகக்கூடாது என்று எங்களுடைய எண்ணம். அதனால் அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம் என்ற

வார்த்தை பெரியோர்கள் எதற்கு அமலுக்கு கொண்டு வந்தார்கள்? எப்போது இருந்து அமலுக்கு வந்தது? என்ற கேள்விக்கு பதிலை தேடுவோம்.

அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம் என்ற வார்த்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பிறப்பதற்கு முன்பு இல்லை. கிருஷ்ணர் பிறந்த பிறகு 90 வருடங்களுக்கு பகவத்கீதாவை கூறினார். பகவத் கீதா சொல்லிய பிறகு கிருஷ்ணர் சிறப்பானவர் என்ற விஷயம் சிலருக்கு அர்த்தமானது. அப்போது இருந்து கிருஷ்ணர் பிறந்த நாளில் கோகுலத்திலும், மதுராவிலும் பண்டிகை செய்து கொள்வது நடக்கின்றது. பகவத்கீதா போர் செய்யும் இடத்தில் சொல்லப்பட்டது. பாரதப்போர் கிறிஸ்துவ பூர்வம் 3138 ஆவது வருடம் நடந்தது. இதனைப் பொறுத்து இப்போதும் பகவத்கீதா பிறந்து 5148 வருடம் ஆனது. பகவத்கீதா பிறந்த பிறகு கிருஷ்ணர் சாமானியமான மனிதன் அல்லவென்று சில ஞானிகள் கிரகித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது இருந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜெயந்தியை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்படி ஏற்பட்டதே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஜென்மாஷ்டமி. அப்போது இருந்து ஸ்ரவண மாதம் பஹூல அஷ்டமி நாளன்று கிருஷ்ணர் பிறந்த நாளை பெரிய பண்டிகையாக செய்து கொண்டார்கள். அந்த விதமாகவே தெய்வ ஞானம் தெரிந்தவர்கள் ஆரம்பித்த கிருஷ்ணாஷ்டமி சிறிது காலத்திற்கு உலக வியாப்தியாக எல்லோரும் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பகவத் கீதா சொல்லிய பிறகு கிருஷ்ணர் 36 வருடத்திற்கு காலமானார். கிருஷ்ணர் சஜீவமாக இருந்தபோது கிருஷ்ண ஜெயந்தியை கிருஷ்ணாஷ்டமியாக செய்ய நடந்தது. துவாபரயுகத்திலேயே கிருஷ்ணாஷ்டமி பண்டிகை தயாரானது.

கிருஷ்ணர் காலமான இரண்டு வருடத்திற்கே கலியுகம் ஆரம்பமானது. கலியுகம் ஆரம்பத்தில் உலகம் எல்லாம் முக்கியமான பண்டிகையாக ஸ்ரீகிருஷ்ணாஷ்டமி நடந்து கொண்டிருந்தது. கலியுகத்தில் கிருஷ்ணாஷ்டமி உலகமெல்லாம் ஐந்து ஆறு வருடம் வரை உற்சவமாக நடந்தது. அப்போது இருந்து மாயா விளைவுகளினால் படிப்படியாக கிருஷ்ணாஷ்டமி பண்டிகை செய்வது ஒவ்வொருவரும் நிறுத்தினார்கள். அந்த விதமாக 400 அல்லது 500 வருடங்களுக்கு கிருஷ்ணாஷ்டமி செய்வது 90

சதவீதம் பேர் நிறுத்திவிட்டார்கள். இறுதிக்கு சிறிது காலத்திற்கு வெறும் 5 சதவீதம் மட்டுமே அதுவும் மதுரா, கோகுலமான நந்தகாவு சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் மட்டும் செய்வது, கொல்லவார்கள் மட்டும் செய்வது வழக்கம் இருந்தது. கொல்லவார்கள் இருக்கும் பகுதியில் கிருஷ்ணர் சிறிய வயதில் செய்த வெண்ணெய் திருட்டுத்தனம் நினைவுக் கூட்டுவதற்கு பானையை உடைக்கும் முதலியன காரியங்கள் பண்டிகை நேரத்தில் இப்போதும் செய்கின்றார்கள். கலியுகம் ஆரம்பத்தில் எவ்வளவோ பெரியதாக நடத்தப்படும் கிருஷ்ணாஷ்டமி பண்டிகை இன்று அடையாளத்திற்கு மட்டும் மீதி இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட நிலை வரக்கூடாது என்னும் அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் ஒரு பரிசோதனை செய்தார்கள். அந்த பரிசோதனையே **அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம்** என்ற வார்த்தை. இந்த வார்த்தை பரிசோதனை சிலருக்கு அர்த்தம் ஆகாமல் போகலாம். அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் எந்த நோக்கத்தில் இந்த வார்த்தைகளை உபயோகித்தார்களோ கவனிக்கலாம்.

பூர்வம் கிருஷ்ணர் மதுரா நகரத்தில் அஷ்டமி நாளன்று பிறந்தார். மறு நாள் நந்தகாவில் தெரிந்தார். பிறந்த ராத்திரியில் வசுதேவன் ரகசியமாக கிருஷ்ணரை மதுரா நகரத்தில் இருந்து பக்கத்தில் இருந்த நந்தகாவில் சேர்த்தார். அதனால் இரண்டாவது நாளில் என்றால் விடிந்த பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யசோதாவுக்கு பிறந்தார் என்று அந்த கிராமத்தில் இருக்கின்ற அனைவருக்கும் தெரிந்து விட்டது. கிருஷ்ணர் பிறந்த அஷ்டமி நாளன்று ராத்திரி நேரத்தில், விடிந்த பிறகு திதி நவமி வந்தது. கொல்லவார்கள் இருக்கும் பகுதியில் தெரிந்தது நவமி நாள். நந்தகாவில் கிருஷ்ணர் நவமி நாளன்று தெரிந்தார். மதுராவில் கிருஷ்ணர் அஷ்டமி நாளன்று பிறந்தார். கிருஷ்ணர் பிறந்தது அஷ்டமி நாள் ஆனதினால், ஆத்மா ஞானம் தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ராவண பஹூல அஷ்டமி நாளை “கிருஷ்ணாஷ்டமி” என்ற பெயரில் செய்வார்கள். நந்தகாவில் கொல்லவார்கள் எல்லோரும் கிருஷ்ணர் அவர்களுடைய கிராமத்தில் தெரிந்த நவமி நாளன்று “கோகுலாஷ்டமி” என்ற பெயரில் நவமி நாளன்று உற்சவம் செய்வார்கள். அவர்கள் சாதி பெருமையில் அவர்களுடைய பெயர் இருக்கும்படி “கோகுலாஷ்டமி” என்று செய்ய நடந்தது. இப்போதும் கூட

ஸ்ரீகிருஷ்ணாஷ்டமி, கோகுலாஷ்டமி, இரண்டு பெயரில் அஷ்டமி, நவமி இரண்டு நாட்கள் பண்டிகைகள் செய்யப்பட்டு வருகிறது. அஷ்டமி நாளன்று ஞானிகள் செய்வது கிருஷ்ணாஷ்டமி, நவமி நாளில் கோகுல வம்சத்திற்கு சேர்ந்தவர்கள் இன்று யாதவர்கள் எனப்படும் கொல்ல குலத்திற்கு சேர்ந்தவர்கள் தனித்துவமாக செய்வது கோகுலாஷ்டமி என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கிருஷ்ணருடைய பிறப்பு அஷ்டமி நாளாக இருந்தாலும் கிருஷ்ணாஷ்டமி, கோகுலாஷ்டமி என்ற இரண்டு பெயரில் அஷ்டமி நாளன்று, நவமி நாளன்று பண்டிகை செய்வது நடக்கின்றது.

கிருஷ்ண ஜெயந்தியை நவமி நாளில் செய்தாலும் அதனுடைய பெயர் கோகுலாஷ்டமி என்னும் அஷ்டமியே காண்பிக்கின்றது. அதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஜென்ம உற்சவம் அஷ்டமி, நவமி இரண்டு நாட்கள் நடப்பது ஆனந்தமான வேலையாக நினைக்க வேண்டும். கலியுகம் முதலில் உலகமெல்லாம் கிருஷ்ணாஷ்டமி, கோகுலாஷ்டமி இரண்டு நாட்கள் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இரண்டு நாட்களில் எல்லோரும் அவர்களுடைய வேலையை நிறுத்திக் கொண்டு உற்சவம் செய்வார்கள். அந்த நாளில் யாரையும் வேலைக்கு அனுப்ப மாட்டார்கள். வேலை இருந்தால் கிருஷ்ணருடைய உற்சவத்தில் கலந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்று எல்லா வேலையையும் நிறுத்தி விடுவார்கள். அந்த நாளில் யாருக்காவது, எந்த வேலைக்காவதும் நல்ல முகூர்த்தம் இருந்தாலும் அதனை செய்யாமல் நிறுத்திவிட்டு யார் எந்த வேலைக்கும் போகாமல் பெரியோர்கள் ஒரு பயத்தை உருவாக்கினார்கள். அஷ்டமி நாளில் எந்த வேலை ஆரம்பித்தாலும் அதில் கஷ்டம் ஏற்படும் என்னும், அந்த வேலை சரியாக நடக்காது என்று சொல்லினார்கள். அப்படி நவமி நாளன்று வேலையை ஆரம்பித்தால் அதனினால் அதிகம் நஷ்டம் வரும் என்று சொல்லினார்கள். கிருஷ்ணாஷ்டமி, கோகுலாஷ்டமி நன்றாக நடப்பதற்கு, எல்லோரும் கலந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும்படி அந்த விதமாக சொல்லி பயத்தை ஏற்படுத்தி, அந்த இரண்டு நாட்கள் வேலைகள் நிறுத்தப்பட்டன. அந்த பயத்தை எல்லோருக்கும் தெரியும்படி அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம் என்ற வார்த்தையை பரிசோதனையாக உபயோகப்படுத்தி

மனிதர்களில் எல்லோருக்கும் தெரியும்படி செய்தார்கள். அந்த நாள் அவர் செய்தது நல்ல நோக்கமாக இருந்தாலும் அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி நஷ்டம் என்ற வார்த்தை இன்றும் யாருக்கும் தெரியாமல் போனது. அந்த வார்த்தை தெரியாமல் போகுவது மட்டுமல்லாமல் கிருஷ்ணாஷ்டமி செய்கின்றவர்கள் 90 சதவீதம் குறைந்து போனார்கள்.

நாம் கிருஷ்ண ஜெயந்தியை பண்டிகையாக செய்தாலும் செய்யாமல் இருந்தாலும் அவர் அஷ்டமி திதி நாள் அன்று எதற்கு பிறந்தார் என்று யோசனை செய்து பார்த்தால் எவ்வளவோ ஞானம் அர்த்தம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டோம் அல்லவா! அதனைப் பற்றி விவரித்துக்கொண்டு பார்த்தால் இந்த விதமாக இருக்கின்றது. அமாவாசையிலிருந்து பௌர்ணமி வரை **15** நாட்கள், அதன் போலவே பௌர்ணமியில் இருந்து அமாவாசை வரை **15** நாட்கள் இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம் தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பௌர்ணமியில் இருந்து அமாவாசை வரை **15** நாட்கள் அன்று நடுவில் இருக்கின்ற அஷ்டமி நாளன்று ஜென்மித்தார். **15** நாட்களில் பாட்டியத்தில் இருந்து சப்தமி வரை ஏழு நாட்கள், நடுவில் அஷ்டமி, பிறகு நவமி இருந்து அமாவாசை வரை ஏழு நாட்கள் இருக்கின்றது. **7+1+7=15** இரண்டும் சம பாகமாக செய்ய வேண்டும் என்றால் ஏழு மற்றும் ஏழு நாட்களாக பிரித்தால் ஒன்று சேஷம் மீதி இருக்கும். அந்த ஒரு நாள் அஷ்டமியாக அடையாளித்து அஷ்டமிக்கு முன்பு **7** நாட்களாக, பின் ஏழு நாட்களாக அடையாளித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் நடு நாளான அஷ்டமி நாளன்று பிறப்பதற்கு விசேஷமான அர்த்தம் இருக்கின்றது. அது என்னவென்றால்!

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஞானத்திற்கு, அஞ்ஞானத்திற்கு மத்தியஸ்தர். அஞ்ஞானத்திலிருந்து ஞானம் வரை, ஞானத்திலிருந்து அஞ்ஞானம் வரை போகுவதற்கு அவர் மையம் போன்றவர். எத்தனையோ ஞானிகள் கூட அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் நடந்து கொண்ட முறைகளை அனுசரித்ததை பார்த்து, அவர் சொல்லிய கீதை எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது, ஆனால் அவருடைய அனுசரணை எங்களுக்கு பிடிக்கவில்லை. நடைமுறை முக்கியம் அல்லவா! உள் குணங்களைப் பொறுத்து தானே யாரும் அனுசரிப்பது,

அவர் எத்தனை சொல்லினாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் செய்த வேலையை பொருத்து பார்த்தால், போதனை சொல்லும் பெரியவர் அல்லவென்று தெரிகின்றது என்று சொல்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஞானத்திலிருந்து கிருஷ்ணரினால் அஞ்ஞானத்தில் போனதாகும், அவருக்கு இருந்த ஞானம் வீணானதாகும். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் என்ன சொல்லினாரோ அவர் அர்த்தம் செய்து கொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட போது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொல்லிய உண்மையான ஞானம் வேறு விதமாக அர்த்தமாகி நடைமுறைக்கு வித்தியாசமாக தோன்றியபோது அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு வேறாக போவார்கள். கிருஷ்ணர் ஞான மையமாக இருக்கும்போது, அவருக்கு வித்தியாசமாக போகின்றவர்கள் அஞ்ஞானம் பக்கம் போகின்றார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன் போலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணரை பார்த்து அவர் **சொல்லியது, செய்வது, செய்ய வைக்கின்றது** எல்லாம் ஒன்றுதான் என்று தெரிந்தவர்கள் ஞானம் பக்கம் போவார்கள். அவரை பார்த்து இருந்த இடத்தில் இருந்து சிலர்கள் ஞானம் பக்கம், சிலர் அஞ்ஞானம் பக்கம் போகின்றார்கள். அதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அந்த பக்கம் ஞானத்திற்கு, இந்த பக்கம் அஞ்ஞானத்திற்கு நடுவில் உள்ளவர் என்று தெரியும்படி அஷ்டமி நாளன்று எண்ணிக்கொண்டு பிறந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பஹூல பக்ஷ அஷ்டமி நாளன்று எதற்கு பிறக்க வேண்டும்? சுக்ல பக்ஷம் அஷ்டமி நாளன்று எதற்கு பிறக்கவில்லை? அதற்கு காரணம் ஏதாவது இருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு வரலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்!

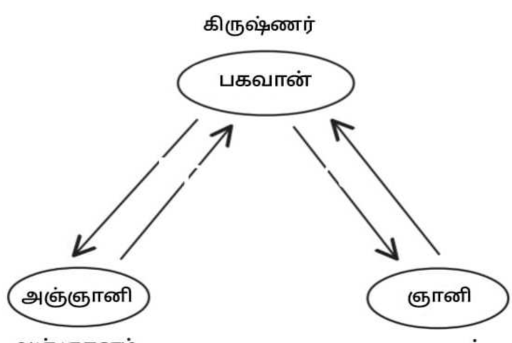

ஞான போதனைகளில் சந்திரனை ஞான சின்னமாக சொல்லிய சந்தர்ப்பமும் இருக்கின்றது. கீதாவில் அக்ஷர பரப்பிரம்மயோகத்தில் 25 ஆவது சுலோகத்தில் யோகிகளுக்கு மறு ஜென்மம் இருந்தால் ஞான வளர்ச்சியுடன் கொண்டு பிறப்பார் என்று சொல்லி “சந்திர மாசம் ஜோதிஹ” சந்திர தேஜஸ் கொண்டு பிறப்பார் என்னும் ஞான வளர்ச்சியை சந்திர வெண்ணிலாவை ஒப்பிட்டு சொல்லினார். அதனால் வெளிச்சம் கொண்ட பௌர்ணமியை ஞானமாக, இருட்டு கொண்ட அமாவாசையை அஞ்ஞானமாக சுலபமாக ஒப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். பரமாத்மா ஞானயுத்தராக இருந்து அஞ்ஞான இதமான உலகத்தில் வந்து பகவானாக பிறந்தார். மேலும் ஞான சின்னம் கொண்ட பௌர்ணமியில் இருந்து இருட்டு வந்து கொண்டு இறுதிக்கு அமாவாசையாக மாறும் பஹீல பக்ஷத்தில் பிறந்தார். அப்படி பிறந்த அவர் அந்த பக்கம் ஞானியோ இந்த பக்கம் அஞ்ஞானியோ யாருக்கும் அர்த்தமாகாத படி, **ஞானம் அஞ்ஞானம் இரண்டும் எனக்குள்ளே இருக்கிறது என்பது போல் மற்றும் ஞானத்திற்கு அஞ்ஞானத்திற்கு நான் தான் மார்க்கம், நான்தான் துவாரம்** என்பது போல் நடுவில் அஷ்டமி நாளன்று பிறந்தார். பௌர்ணமி கடந்த பின் வரும் அஷ்டமி நாளன்று பிறந்தார். மற்றும் பரமாத்மா ஞானபிரகாசம் கொண்ட பரத்திலிருந்து அஞ்ஞான இருள் மயமான உலகத்தில் வந்தார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த விதமாக அவர் பிறந்த நாளன்று கூட எவ்வளவோ விசேஷமான அர்த்தம் இருக்கின்றது. மேலும் அவர் பிறந்த நாளை மகா பண்டிகை நாளாக கருதப்பட்டு, அந்த நாளை ஸ்ரீகிருஷ்ணாஷ்டமி என்று பெயர் வைத்து பூஜை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

யார் சகல சிருஷ்டிக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றாரோ, சகல தேவதைகள் யாரை கடவுள் என்று கும்பிடுகின்றாரோ, அணுஅணுவில் வியாபித்த யாருக்கும் தெரியபடாத சக்தி இருக்கின்றதோ, நொடி நொடி நடக்கின்ற காலமாக, எல்லோருக்கும் ஆயுளாக ஆரோக்கியமாக, மரணமாக யார் இருக்கின்றாரோ, அந்த கடவுளே கிருஷ்ணராக பிறந்து, மனிதன் போல் நடந்து கொண்ட ஒரு நபர் என்று சொல்லினால் யாராவது நம்புவார்களா? நம்ப மாட்டார்கள். அவ்வளவு பெரிய கடவுளே மனிதனாக பிறப்பது என்ன? என்ற கேள்வி வராமல் இருக்காது. இங்கு ஒரு சிறிய

உதாரணத்தை சொல்லிக் கொள்ளலாம். கடல் சகல பூமி கண்டங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. எவ்வளவோ விசாலம் கொண்டது, அதில் இவ்வளவு அவ்வளவு சொல்ல முடியாத எண்ணற்ற ஜீவராசிகள் இருக்கின்றது. கடல் இல்லாதது பூமி இருக்காது என்னும் சொல்லப்படும் கடல் உன் வீட்டில் உன் உடம்பில் இருக்கிறது என்றால் யாராவது நம்புவார்களா? கடவுள் தான் கிருஷ்ணர் என்று எப்படி நம்ப மாட்டீர்களோ அதன் போலவே கடல் வீட்டில் இருக்கிறது என்றால் கூட நம்ப மாட்டீர்கள். அவ்வளவு பெரிய கடவுள் இவ்வளவு சிறிய மனிதனா! என்று எப்படி நம்ப மாட்டோமோ, அதன் போலவே அவ்வளவு பெரிய கடல் இவ்வளவு சிறிய வீட்டில் இருக்கின்றதா! என்று நம்ப மாட்டோம். இருந்தாலும் விரித்துக் கொண்டு பார்த்தால் கடவுள் மனிதனில் இருக்கின்றது உண்மைதான், அதன் போலவே கடல் வீட்டுக்குள் இருக்கிறது என்பதும் உண்மைதான். அசாத்தியம் என்னும் நினைத்ததை சுசாத்தியம் என்பது போல் செய்யும் விவரம் என்னவென்று பார்த்தால் இந்த விதமாக விவரம் இருக்கின்றது.

நீர் கடலில் இருக்கின்றது. கடல் எல்லாம் நிறைந்து இருக்கின்ற நீருக்கு சில தர்மங்கள் இருக்கின்றது. அதன் போலவே விஷ்வத்தில் கடவுள் இருக்கின்றார். விஷ்வம் எல்லாம் நிறைந்து இருக்கின்ற கடவுளுக்கு சில தர்மங்கள் இருக்கின்றது. எத்தனையோ கணக்கில்லாத தண்ணீர் சொட்டுகளில் இணைந்த கடல் எல்லாம் நிறைந்து இருக்கின்ற நீர். அதன் போலவே எத்தனையோ தெய்வ அம்சங்கள் இணைந்து கொண்ட கடவுள். கடல் எல்லாம் நிறைந்து இருக்கின்ற நீருக்கு எந்த தர்மங்கள் இருக்கின்றதோ, அதே தர்மம் தண்ணீர் சொட்டுக்கும் கூட இருக்கின்றது. அதன் போலவே விஷ்வம் எல்லாம் இருக்கின்ற தெய்வத்திற்கு எந்த தர்மம் இருக்கின்றதோ, அதே தர்மம் தெய்வ அம்சத்திற்கும் கூட இருக்கும். கடலில் அகண்டமான நீருக்கு எந்த தர்மம் இருக்கின்றதோ, அதே தர்மம் கண்டமான தண்ணீர் சொட்டுக் கூட இருக்கின்றது என்று எப்படி சொல்கின்றோமோ, அதன் போலவே விஷ்வத்தில் அகண்டமான தெய்வத்திற்கு எந்த தர்மம் இருக்கின்றதோ, அதே தர்மம் கண்டமான கடவுள் அம்சத்திற்கு கூட இருக்கின்றது. கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் அகண்டமாக இருக்கின்ற நீரை

கடல் என்று சொல்கின்றோம். கடலில் இருந்து கண்டமான வெளியே வந்தை ஒரு நீர் சொட்டு என்று சொல்கின்றோம். அதன் போலவே அகண்டமாக அனைத்தில் வியாபித்து இருக்கின்ற தெய்வ சக்தியை கடவுள் என்று சொல்கின்றோம். தெய்வத்திலிருந்து வந்த கண்டமாக இருக்கின்ற ஒரு தெய்வ அம்சத்தை பகவான் என்று சொல்கின்றோம். கடலுக்கு நீர் சொட்டுக்கு ஒரே தர்மம் இருப்பது போல், தெய்வத்திற்கு பகவானுக்கு ஒரே தர்மம் இருக்கும். கடவுளுடைய தர்மம் கடவுளுக்கே தெரியும், கடவுளே மனிதனுக்கு தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற தர்மம் பகவானுக்கு கூட இருக்கும். அதனால் கடவுளுடைய தர்மம் பகவானுக்கு கூட தெரியும். அதன் போலவே கடவுளே மனிதனுக்கு தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது போல பகவானே மனிதனுக்கு தெரிவிப்பார். இந்த உவமையின்படி கடவுள், பகவானாக ஒரு மனிதன் போல் வருவார் என்பதை யாராவது நம்புவார்கள். கடவுள் பகவான் இருவரும் ஒருவராக இருந்தாலும் இருக்கின்ற நிலையை பொறுத்து **எல்லையற்றபோது கடவுள், வரம்பு இருக்கும்போது பகவான்** என்று சொல்கின்றோம்.

எல்லையற்ற கடவுள் வரையறுக்கப்பட்ட தேகத்திற்கு, உருவம் இல்லாத கடவுள் உருவம் இருக்கின்ற தேகத்திற்கு, பெயர் இல்லாத கடவுள் பெயர் இருக்கின்ற தேகத்திற்கு, எந்த காரியம் செய்யாத கடவுள் வேலை செய்யும் தேகத்திற்கு வந்தபோது அந்த தேகத்தை பகவான் என்று சொல்கின்றோம். கடவுளுடைய அம்சம் தேகம் அணிந்து வந்தவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். அவர் தான் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். அவ்வளவு பெரிய கடவுள் மனித உருவத்தில் வந்த பிறப்பு நேரம் மிகப் புனிதமானது, பெரியது என்னும் பகவான் உடைய ஜென்ம நாளை பண்டிகையாக செய்கின்றோம். அது சிலருக்கு கிருஷ்ணாஷ்டமி, சிலருக்கு கோகுலாஷ்டமி. கலியுகம் ஆரம்பத்தில் எல்லோரும் செய்யும் கிருஷ்ண ஜெயந்தி இன்று மறைந்து போனது. கடவுளுக்கு எதிர்ப்புக் கொண்டது மாயா. மாயா மனிதனிலிருந்து தெய்வம் பக்கம் போகாமல் செய்கின்றது. அப்படி செய்வதற்கு தேவைப்படும் அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்து வைத்தது. மாயா செய்யும் அந்த காரியங்களில் கிருஷ்ணாஷ்டமியை இல்லாமல் செய்வதும் கூட ஒரு வேலை. அதனால் பூர்வம் பெரியோர்கள் வைத்த பழமொழி வார்த்தையான அஷ்டமி கஷ்டம், நவமி

நஷ்டம் இந்த காலத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் செய்தது. அந்த வார்த்தை தெரியாமல் போனதினால் கிருஷ்ண ஜெயந்தியின் ஞாபகம் பல பேருக்கு இல்லாமல் போனது. மாயா விளைவுகளினால் மனிதர்கள் பகவானை சிறிதளவு கூட அடையாளிக்காமல் போனார்கள். அவரை சாதாரண மனிதர்களை விட குறைவாக ஒப்பிட்டு கொண்டார்கள். மாயா மனிதனின் குணங்கள் வடிவத்தில் இருந்து, தெய்வ மார்க்கத்தில் மனிதனை போகாமல் செய்கின்றது. அப்படி செய்ய வேண்டும் என்றால் மனிதனுக்கு தெய்வ ஞானம் பக்கம் போகும் படி நம்பவைத்து வேறு வழியில் போக வைப்பது மாயாவின் திட்டம். அந்த திட்டத்தில் பாகமாக கிருஷ்ணாஷ்டமி ஸ்தானத்தில் வேறொரு பண்டிகை கொண்டு வந்து, எல்லோர் பார்வை அதன் பக்கம் போகும் படி செய்தது. கடவுள் சொல்லியது போல் மாயாவுக்கு பலம் அதிகம். அதனால் கிருஷ்ணாஷ்டமியை இல்லாமல் செய்து, மாயா தன்னுடைய பண்டிகையை கொண்டு வந்து வைத்து சிறியவர்கள் பெரியோர்கள் அதில் கலந்து கொள்ளும்படி செய்தது.

பூர்வம் கிருஷ்ணாஷ்டமி பண்டிகையை 11 நாட்கள் பண்டிகையாக செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கிருஷ்ணாஷ்டமி வீட்டுக்குள் செய்யும் பண்டிகை அல்ல. பூர்வம் எல்லோரும் வீதியில் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். வீதிகளில் உறி விளையாட்டு ஆடுவார்கள். வீதிகளில் ஆண்கள் கோபியர்கள் பெண்கள் வேடம் போட்டுக்கொண்டு வெண்ணெய் திருடனாக வந்தால் அவரை பெண்கள் முறத்தால், குச்சியால் அடிப்பார்கள். பெண் வேடத்தில் இருந்த ஆண்களை பெண்கள் அடிப்பதும் கூட உற்சவத்தில் ஒரு பாகமாக இருந்தது. வீதியில் பந்தலைப் போட்டு, அந்த பந்தலில் கிருஷ்ணர் பிரதிமையை வைத்து, 11 நாட்கள் பூஜை செய்வார்கள். வீதியில் பந்தலில் முன்பே கிருஷ்ண லீலைகளை காண்பித்து உறி விளையாட்டு, வெண்ணை திருடுதல் விளையாட்டு முதலியவை விளையாடி கொண்டு சந்தோஷத்தால் 11 நாட்கள் உற்சவம் செய்து, இறுதி 11ஆவது நாளில் என்றால் சதுர்த்தி நாளன்று பந்தலில் இருந்த கிருஷ்ண பிரதிமையை ஊர்வலம் செய்து அந்த பிரதிமையை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு உற்சவத்தை முடிப்பார்கள். நாட்டில் முதன் முதலில் வீதி உற்சவம்

கிருஷ்ணாஷ்டமி தான் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கிருஷ்ணாஷ்டமியை விட முதலில் எந்த வீதி உற்சவம் இல்லை. பிறகு மாயா விளைவுகளினால் ஒன்று ஒன்றாக தயாரானது. அதில் விநாயக சதுர்த்தி ஒன்று, பிறகு துர்காஷ்டமி இரண்டாவது. விசேஷம் என்னவென்றால் கிருஷ்ணருடைய பண்டிகை அஷ்டமி திதி பெயரில் இருக்கும்போது, அதற்கு பொருத்தமாக திதிகள் பெயரில் விநாயகர் சதுர்த்தி, துர்காஷ்டமி வீதி பண்டிகைகள் தயாரானது என்று கிரகிக்க வேண்டும்.

கிருஷ்ணாஷ்டமி ஸ்தானத்தில் முதலில் தயாரான பண்டிகை விநாயகர் சதுர்த்தி, பிறகு இன்றைய காலத்தில் துர்கா தேவி பண்டிகை கூட வீதி பண்டிகையாக தயாரானது. துர்கா தேவி பண்டிகை பூர்வ காலத்தில் இருந்து பக்தியில் வீடுகளில் **9** நாட்கள் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். துர்கா தேவியை ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு அலங்காரத்தில் பூஜை செய்வது சம்பிரதாயத்தில் கூடியிருக்கின்றது என்று சொல்லலாம். இப்போதும் கூட துர்கா தேவி பண்டிகையான தசரா சம்பிரதாயங்களில் கூடியிருக்கின்ற பண்டிகை என்று சொல்லலாம். ஆனால் விநாயகர் சதுர்த்தி மட்டும் எந்த சம்பிரதாயம் இல்லாத பண்டிகை என்று சொல்லலாம். நம்முடைய சம்பிரதாயம் இல்லாத பண்டிகை நம் நடுவில் எப்படி வந்தது? என்று யோசனை செய்தால் அதற்கு சிறிது விவரம் இருக்கின்றது. அஷ்டமியும், சதுர்த்தியும் திதி என்று சொல்லுவது தானே! பூர்வம் இந்து தர்மங்கள் தெரிந்த பெரியோர்கள் ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் உள்ள திதிகளை எடுத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு திதியை ஒவ்வொரு விஷய ப்ரோபளியத்தை (முக்கியத்துவம்) சேர்த்து, அந்த திதி நாள் அன்று அந்த விஷயத்திற்கு அதிகம் முக்கியம் கொடுக்கும்படி தெரிவித்தார்கள். அதன் பிரகாரம் சதுர்த்தி நாளன்று சமூகத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். அதன் போலவே சப்தமி யோகத்திற்கு, அஷ்டமி மோக்ஷத்திற்கு, தசமி ஏகாதசி இரண்டு திதிகளில் பக்தி, ஞானத்திற்கு, அமாவாசை பௌர்ணமி இரண்டும் பரமாத்மா விஷயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் என்று நிர்ணயித்தார்கள். அதனால் சதுர்த்தி நாளன்று பண்டிகையான நாக சதுர்த்தி, விநாயகர் சதுர்த்தி இரண்டும் சமுதாய நலனுக்கான

விஷயத்தை தெரிவிக்கும் படி ஏற்பாடு செய்தார்கள். முதலில் நாக சதுர்த்தியை பற்றி சொல்லிக் கொண்டால், அந்த விதானம் பிரகாரம் விநாயகர் சதுர்த்தியும் கூட அர்த்தம் ஆகும். அப்போது ஞானத்திற்கும், மாயாவுக்கும் வித்தியாசம் தெரிய வேண்டும் என்றால் விநாயக சதுர்த்தியை பற்றி விவரித்துக் கொள்ள வேண்டும். விநாயகர் சதுர்த்தியை பற்றி சத்தியத்தை சொல்லினாலும் மாயா விளைவுகளினால் மனிதர்கள் தவறாக நினைக்கும் வாய்ப்பு இருக்கும். அதனால் அது சமூக நலனுக்கு எப்படி சம்பந்தப்பட்டதோ அர்த்தம் ஆக வேண்டும் என்றால், முதலில் நாக சதுர்த்தியை பற்றி சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியது இருக்கும். நாக சதுர்த்தியை பெரியோர்கள் எதற்கு மனிதர்களில் நடுவில் ஏற்பாடு செய்தார்களோ விவரித்துக் கொண்டு பார்க்கலாம். இந்த விவரத்தை சொல்லுவதற்கு முதல் மற்றொரு வார்த்தை முதலில் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியது இருக்கும். அது என்னவென்றால் நாக சதுர்த்தியை மக்கள் நலனுக்கு ஏற்பாடு செய்த, பெரியோர்கள் வேலை வீணாகி அந்த நலன் மக்கள் பெறவில்லை. போலவே விநாயகர் சதுர்த்தியை கூட பெரியோர்கள் யோசனை செய்து காண்பித்தாலும், மனிதர்கள் அந்த பலனின் நலனை தெரிந்து கொள்ளாமல் போவது மட்டுமல்லாமல் தவறான வழியில் போனார்கள் என்று சொல்லலாம். இந்த இரண்டு சதுர்த்திகளைப் பற்றி சொல்லினால் கிருஷ்ணாஷ்டமியின் மதிப்பு தெரியாது. அதனால் இங்கு நாக சதுர்த்தியை பற்றி, விநாயகர் சதுர்த்தியை பற்றி சொல்ல வேண்டியது வந்தது.

நாக சதுர்த்தி

நாக சதுர்த்தியைப் பற்றி சொல்கின்றோம் பாருங்கள். இது சமூகத்திற்காக என்று சொல்லினோம் அல்லவா! அதனால் இதனை படித்த உனக்கும் கூட பயன்படுவது தான். எனவே ஆர்வத்துடன் கவனியுங்கள். நாக என்றால் பாம்புகள் என்று அர்த்தம், சதுர்த்தி என்றால் நான்கு என்று அர்த்தம். நாக சதுர்த்தி என்றால் பாம்புகளில் இருந்து முழுமையாக காப்பாற்றப்படுவது என்று அர்த்தம். அபாயத்திலிருந்து

வெளிப்படுவதை செழிப்பு என்று சொல்லலாம். பாம்பு கடியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டால் யாருக்காவது அபாயத்திலிருந்து வெளியேறுவது ஆகும் அல்லவா! அதிலிருந்து வெளிப்படும் உபாயம் இருக்கிறது. அதனால் நாக சதுர்த்தியை சமூக நலத்தை தெரிவிப்பது என்று சொல்கின்றோம். பூமி மீது 80 பாம்பு ஜாதிகள் இருக்கின்றது. எல்லா ஜாதி பாம்புகளுக்கு விஷம் இருக்காது. 15 ஜாதி பாம்புகளுக்கு மட்டும் விஷம் இருக்கும். அவற்றில் நாக பாம்பு ஜாதி ஒன்றுக்கு இருக்கும்.

விஷம் இருக்கின்ற மற்ற ஜாதி பாம்புகளை விட நாகப்பாம்பு ஜாதிக்கு மனிதனை விரைவாக கொன்றும் விஷம் விளைவு இருக்கிறது. அதனால் பூர்வம் வைத்தியம் செய்யும் பண்டிதர்கள் நாக பாம்பு விஷத்திற்கு மருந்து வைத்தியத்தை சொல்லினால் எல்லா ஜாதிகள் பாம்பு வைத்தியம் சொல்லியது போல நினைத்தார்கள். பூர்வம் அதிகமாக பிரக்ருதி மூலிகை வைத்தியம் இருந்தது. பாம்பு விஷத்திற்கு மருந்து மூலிகைகள் ஒவ்வொரு ஊரில் வளர்க்க வேண்டும் என்று வைத்திய பண்டிதர்கள் நிர்ணயித்துக் கொண்டார்கள். அந்த திட்டத்தின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் முதலில் வேப்பமரம், அதன் பக்கத்திலேயே அரச மரத்தை வைத்தார்கள். அவற்றின் முன்பு நாகப்பாம்பு பிரதிமை (தற்சிலை) வைத்தார்கள். பூர்வம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் வேப்பமரம், அரசமரம் ஒரே இடத்தில் இருப்பது, அங்கு பல பேர் ஓய்வு எடுப்பதற்கு விசாலமான திண்ணை வைப்பது, அந்த திண்ணை மீது மரம் முன்பே நாக பிரதிமை வைக்கப்பட்டது. அந்த விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதை நாக திண்ணை என்று சொல்வார்கள். இப்போதும் சில ஊர்களில் அரசமரம், வேப்பமரம் இருக்கும் இடத்தில் திண்ணைகள் காணப்படும். இந்த மத்திய காலத்தில் தயாரான சில ஊர்களில் நாக திண்ணைகள் இல்லை. நாக திண்ணைகள் சில ஊர்களில் எதற்கு இல்லையோ பிறகு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பாம்பு கடித்து விஷம் ஏறினால் என்றால் தலைக்கு ஏறினால் முதலில் நாக்குக்கு ருசி தெரியாமல் போகும். நாக்கு தெரிந்து கொள்ளும் ஆறு ருசிகளில் முதலில் கசப்பு தெரியாமல் போகும். அப்படிப்பட்ட நிலையை தெரிந்து

கொள்வது கசப்பு ருசி கொண்ட வேப்ப மரத்தை திண்ணையில் வைத்தார்கள். விஷம் தலையில் ஏறிய பிறகு அதனை சுலபமாக எடுத்து விடுவதற்கு சாத்தியமாகும். அதனால் பாம்பு கடித்த நபருக்கு, விஷம் தலைக்கு ஏறியதா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்கு வேப்ப இலையை வாயில் போட்டு திங்க சொல்லுவார்கள். விஷம் ஏறிய போது கசப்பு தெரியாமல் போனதினால் அப்போது தலையில் இருந்து விஷம் எடுத்து விடுதவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். வேப்ப இலையால் விஷத்தை தெரிந்துக் கொண்டவர்கள், அதனை எடுத்து விடுவதற்கு அரசமர இலைகள் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வார்கள். அரசமர இலையின் காம்பினால் விஷம் இருக்கின்றவர்களுக்கு காதுக்கு உள்ளே வைத்தால், அரசமர இலைகள் அவற்றின் காம்புகளினால் தலையில் இருக்கின்ற விஷத்தை இலைக்குள் இழுத்துக் கொள்ளும். அந்த விதமாக இரண்டு அல்லது மூன்று இலைகளால் முழுமையாக விஷத்தை எடுத்து விடலாம். பிறகு வேப்ப இலையை திங்க வைத்தால் அது கசப்பாக இருப்பதினால் விஷம் இறங்கி விட்டது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். விஷத்தை இழுத்துக் கொள்ளும் அரசமர இலை பாம்பு படகை போல் இருப்பது, கீழ் கிளை முனை பாம்பு வால் போன்ற இருப்பது கவனிக்கலாம். இதனைப் பொறுத்து ஒவ்வொரு இலைகள் ஒரு பாம்புக்கு சமமானது என்னும், பாம்பு விஷத்தை பாம்பே இழுத்துக் கொள்ளும்படி, அரசமர இலைகள் இழுத்துகொள்ளும் என்று தெரிகின்றது. இந்த வைத்திய விதானம் எல்லோருக்கும் தெரிந்து கொள்ளும்படி, பூர்வம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அரசமரம், வேப்ப மரத்தை வளர்த்தி திண்ணை கட்டி வைத்தார்கள். அந்த மரத்தின் கீழ் நாகப் பாம்பு பிரதிமைகளை கூட வைப்பதற்கு காரணம் என்னவென்றால்! இந்த பாம்புகள் கடித்தால் இந்த செடிகள் இலைகள் வைத்தியத்திற்கு தேவைப்படும் என்னும் மரங்கள் கீழ் பாம்பு பொம்மைகளை வைத்தார்கள். **“ஒவ்வொரு இலைகள் அவுசதம்”** என்ற வார்த்தை இருந்தது. அரசமரம், வேப்ப இலை எதற்கு அவுசதம் என்று கேள்வி வந்தால் உடனே பாம்புகளுக்கு தான் என்பது தெரியும்படி அந்த மரத்தின் கீழ் பாம்பு பிரதிமைகளை வைத்தார்கள். ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் அந்த விதமாக இருந்தால் எல்லோருக்கும் அந்த வைத்தியம் தெரிந்து, எல்லோரும் பாம்பு கடியில் இருந்து

வெளிப்படுவார்கள் என்று அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் நினைத்தார்கள்.

தற்போது காலத்தில் அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்களின் நோக்கம் தெரியாமல் போனது. இப்போதும் சில ஊர்களில் நாகத்திண்ணைகள், அரசமரம், வேப்பமரம் ஒன்றாக இருந்தாலும் அது வைத்திய விதானத்திற்கு வைத்தது என்னும் அரசமரம், வேப்பமரம் பாம்பு விஷத்திற்கு நல்ல அவுசதம் என்று யாருக்கும் தெரியாது. விஷத்திற்கு சின்னமாக பாம்பு பொம்மைகளை, அவுஷதத்திற்கு சின்னமாக அரசமரம், வேப்பமரத்தை வைத்தால் அந்த எண்ணம் கால கர்ப்பத்தில் கலந்து போனது. பாம்பு பிரதிமைகள் நாக தேவதைகளாக, வேப்பமரம், அரசமரம் லக்ஷ்மி நாராயணர்கள் என்ற எண்ணத்துடன் பூஜை செய்கின்றார்கள். இந்த விதமாக வைத்தியம் பக்தியாக மாறிப்போனது. பாம்பு பிரதிமைகளுக்கு அரசமரம், வேப்பமரம் நிழலுக்காகவே இருக்கிறது என்று நினைத்த மக்கள், பிரதிமைகள் மரத்துக்கு கீழ் வைக்காமல் கோயில்களில் பிரதிஷ்டிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் நாக பிரதிமைகள் இப்போது காலத்தில் கோயில்களில் தெரிகின்றது. கிராமங்களில் அரசமரம், வேப்பமரம் ஜோடியாக இருப்பது தெரியாமல் போனது. இவை உயிரை எடுக்கும் பாம்புகள் என்னும் பாம்பு பிரதிமைகளை வைத்து, இவை உயிரைக் கொடுக்கின்ற மரங்கள் அரசமரம், வேப்பமரம் எல்லோருக்கும் தெரியும்படி பூர்வம் எவ்வளவோ திட்டமாக வைத்திய பண்டிதர்கள் வைத்தால், உயிரை எடுக்கின்ற பாம்புகள் தேவதைகள் ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றது. உயிரைக் கொடுக்கின்ற அவுஷத மரங்கள் தெரியாத இடத்தில் இருக்கின்றது. பாம்புகளைப் பற்றி, அவுஷத மரங்களைப் பற்றி பேசும் மேடையாக நாகத் திண்ணையிலேயே வைத்து மக்களுக்கு தெரிவிப்பதற்கு நாக சதுர்த்தி என்ற பெயரில் ஸ்ராவண மாதம் சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தியை பூர்வம் நிர்ணயித்தார்கள். முதலில் வைத்திய பண்டிதர்கள் வைத்த நோக்கம் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும் போது மற்றப்பட்டு, இறுதிக்கு நாக சதுர்த்தி ஒரு பக்தி பண்டிகையாக மாறிப்போனது. நம் பெரியோர்கள் நம் சமூக நலனுக்காக ஒரு அமோகமான அவுஷதத்தை கொடுத்தால் அதனை தெரிந்து கொள்ளாமல் கால கர்ப்பத்தில் அவருடைய நோக்கத்தை சமாதி செய்தோம்.

பெரியோர்கள் கொடுத்த பலனை நாங்கள் சொல்லிய பிறகு இப்போதும் கூட அர்த்தம் செய்து கொள்ளாமல் குறுக்கே பேசுகின்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள். பூர்வம் சமூக நலனுக்காக நம் பெரியோர்கள் கொடுத்த விதானத்திற்கு நாம் எவ்வளவோ கீழ்படிந்து இருக்க வேண்டும். அப்படி ஆகாமல் அவர் கொடுத்த விதானம் காற்றுக்கு விட்டு விட்டோம். எப்போதோ அறியப்படாத விதானம் இந்த நாள் தெரிந்தாலும், இது நம்முடைய சமூக நலனுக்காக சம்பந்தப்பட்டது என்று கூட நினைக்கவில்லை. இந்த நாள் தெரியாமல் போனதை தெரிவிக்கின்றவர்கள், அந்த நாள் எவ்வளவோ பரிசோதனை செய்து தெரிவித்தவரும் எந்த பலனையும் ஆசைப்பட்டு தெரிவிக்கவில்லை அல்லவா! என்னும் சிறிதளவு கூட யோசனை செய்யாமல், மூடநம்பிக்கையாக இருக்கின்ற நாக தேவதைகள் பூஜைகளை நிறுத்துதல் தான் இவர்களுடைய நோக்கம் என்னும், இவர்கள் ஹிந்துக்கள் அல்லவென்று சொல்லுவது சரியான விதம் தானா என்று நீங்களே யோசனை செய்யுங்கள். நல்லது எது கெட்டது எது தெரியாமல், சுயநலம் இல்லாத சமூக நலனுக்காக வேண்டுகின்ற வரை தவறாக பேசுகின்றவர்களும் கூட இன்று இருக்கின்றார்கள். அதனால் இப்போது படிக்கின்ற நீங்களாவது சத்தியத்தை உணருங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

விநாயகர் சதுர்த்தி

இதுவரை நாக சதுர்த்தியை பற்றி சொல்லினோம், இப்போது விநாயகர் சதுர்த்தி பற்றி சொல்கின்றோம். இந்த விஷயத்தைக் கூட தவறாக நினைப்பதற்கு பல விதமான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றது. அதனால் படிக்கின்ற ஒவ்வொரு வரிகளை ஜாக்கிரதையாக தயவு செய்து கவனிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றோம். ஒரு மனிதன் சரியான மார்க்கத்தில் நடக்க வேண்டும் என்றால் மனிதனுக்கு ஆன்மீக வளர்ச்சி, நபரின் வளர்ச்சி, மற்றும் சமூக வளர்ச்சி தேவை என்று தெரிந்த பெரியோர்கள் அந்த மூன்று விதானத்தை பண்டிகை வடிவத்தில் தெரிவித்து, எல்லாவற்றிலும்

ஆன்மீகத்திற்கே மிக முக்கியமான முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். இப்போது நாம் சொல்லிக் கொண்ட மற்றும் சொல்லிக்கொள்ள போகும் பண்டிகை எல்லாம் ஹிந்து (இந்து) மதத்தில் இருக்கின்றது. பூர்வம் ஹிந்து சம்ஸ்கிருதி மிக பெரியதாக இருந்தது. தற்போது காலத்தில் ஹிந்து சம்ஸ்கிருதியை வேறு சம்ஸ்கிருதியாக, வேறு சம்ஸ்கிருதியை ஹிந்து சம்ஸ்கிருதியாக நினைத்துக் கொண்ட ஹிந்துக்கள் தயாரானார்கள். எங்களுடைய வார்த்தைகள் நீங்கள் நம்பவில்லை என்றால், நாங்கள் சொல்லிய நேரடி பிரமாணத்தை பார்த்த பிறகு ஆவதும் எங்கள் வார்த்தை உண்மைதான் என்று நம்புவீர்கள். கிறிஸ்து சகம் 2008, 8 மாதம் 8 ஆம் தேதியில் 8 மணிக்கு, 8 நிமிடங்களுக்கு நல்ல முகூர்த்தம் இருக்கிறது என்னும் அந்த விதமாக வருடம் மாதம் நாள் எல்லாம் 8 என்பது விசேஷம் என்றும், பல நாடுகள் இதனை சுப நாளாக பின்பற்றுகிறார்கள் என்னும், உலகம் அனைத்தும் அதிக திருமணங்கள் நடக்கின்றது மேலும், சைனாவில் ஒலிம்பிக்ஸ் வேடிக்கைகள் கூட இந்த நாள் ஆரம்பிக்கின்றார்கள் என்னும், டிவி 9 அவர்கள் ஒரு விவாத மேடை அமைத்து அதில் ஜோதிட சாஸ்திரம் பண்டிதர்களை, எண்ணிக்கை சாஸ்திரம் பண்டிதார்களை இணைத்து அவர்களுடைய விவாதம் ஆகஸ்ட் 8 தேதியில் காலை 8 மணிக்கு ஒளிபரப்பினார்கள். அந்த விவாதத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கலியுகம் 4,32,000 வருடம். அந்த எண்ணிக்கையில் இப்போது கடந்த வெறும் 2000 வருடம் மட்டும்தான். இன்னும் கடக்க வேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கிறது என்று சுயமாக பண்டிதர்களே சொல்லினார்கள். அந்த விஷயம் பற்றி பக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு ஜோதிட பண்டிதர் சிறிதளவு கூட கண்டிக்காமல் டிவி 9 சேனல் அவர்களும் கூட நடுநிலையாக இருந்தார்கள். அங்கு உட்கார்ந்து இருந்த இருவர்கள் ஜோதிட பண்டிதர்கள், டிவி 9 அவர்கள் எல்லோரும் ஹிந்துக்கள் தான்! ஆனால் யாரும் வாயை திறக்கவில்லை. அங்கு கலியுகத்தின் வருடம் 4,32,000 இருந்தபோது, துவாபரயுகம் 8,64,000 வருடம் கடந்து போய், கலியுகம் ஆரம்பத்தில் 5,108 வருடம் கூட கடந்து போய், 5,109 வருடம் நடக்கின்றது. இஸ்ராயீல் தேசத்தில் பிறந்த இயேசு பிரபு மரணமடைந்து கிறிஸ்து ஷகம் ஆரம்பமாகி 2,007 வருடங்கள் கடந்து, 2,008 வருடத்தில் ஏழு மாதங்கள் கூட முடிந்து எட்டாவது மாதம் நடக்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட போது ஹிந்துக்கள் தர்மம் பிரகாரம் யுகங்கள் அளவு இருக்கும் போது, அதில் கலியுகம் வருடம் **4,32,000** இருக்கும்போது, கடந்தது **5,108** வருடம் நான்கு மாதங்கள் ஆகும்போது, கிறிஸ்துவ மதத்தினர்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆண்டுகள் சொல்லிக் கொள்வது தவறல்லவா! பிராமணனை குறிப்பிட்டு அவர் பெயர் டேவிட் பிராஸ் என்று சொல்லி அதுபோல், கலியுகம் ஆயுள் பிரமாணத்தை குறிப்பிட்டு, கிறிஸ்து சகம் புக்தியை (கடந்ததை) சொல்லிட்டால் ஹிந்து சம்ஸ்கிருதியை விட்டு கிறிஸ்த்துவ சம்ஸ்கிருதியை சொல்லியது போல் ஆகும் அல்லவா! அங்கிருந்த மூவருக்கும் அதில் கிறிஸ்தவ சம்ஸ்கிருதி தெரியவில்லையா! அவர் பேசியது ஹிந்து சம்ஸ்கிருதி தானா?

இதன் போன்ற மற்றொரு நேரடியான சத்தியத்தை சொல்கின்றேன் பாருங்கள். த்ரைத்த சகம்-30, கலியுகம் **5,109** வருடம், சர்வதாரி நாம வருடம் எண்-22, சித்திரை மாதம் **1,** வசந்த ருத்துவ என்னும் ஹிந்து வருடம் சம்ஸ்கிருதி பிரகாரம் யுகாதியிலிருந்து ஆரம்பமான காலண்டர்களை நாங்கள் தயார் செய்து ஜனவரி மாதத்தில் ஆரம்பமான காலண்டர் வேண்டாம், அது நம்முடைய நாடு சம்ஸ்கிருதி அல்லவென்று, யுகாதியிலிருந்து ஆரம்பமான எங்களுடைய காலண்டர்கள் இலவசமாக கொடுத்தால், மகாநந்தியில் வேறு மத பிரச்சாரம் என்று காலண்டர்களை டிவியில் பெரியதாக காட்டி, வரிசையாக மூன்று நாள் ஒளிபரப்பு செய்த டிவி **9** நிறுவனம் அவர்களுக்கு நாங்கள் எங்களுடைய காலண்டர்கள் கிறிஸ்துவமாக தெரிந்தால், அவருக்கு எதிராக கிறிஸ்தவ சகத்தில் **2000** வருடங்கள் கலியுகத்தில் கடந்த வருடமாக சொல்கின்றவர்கள் ஹிந்துக்களாக தெரிய மாட்டார்களா? ஹிந்து தர்மங்களை சொல்கின்றவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக, கிறிஸ்தவர்களை பற்றி சொல்கின்றவர்கள் ஹிந்துக்களாக டிவி **9** நிறுவனம் பிரச்சாரம் செய்வது பார்த்தால் நீங்கள் என்ன உணர்கிறீர்கள் என்பது சிந்தியுங்கள். டிவி **9** நிறுவனம் யுகாதியிலிருந்து ஆரம்பமான எங்களுடைய காலண்டர்களை வேறு மத பிரச்சாரம் என்று டிவியில் க்ளோஸ் அப்பில் காட்டும்போது, அதில் உள்ள உண்மை என்னவென்று யோசனை செய்யாமலே சிலர் ஹிந்துக்கள் எங்களுடைய காலண்டர்களை அனந்தபுரம் ஜில்லா குண்டக்கல்லில்

நெருப்பு வைத்து எரித்து விட்டார்கள். சிறந்த சமூகபணியில் உள்ள டிவி 9 என்பவர்கள் அசத்தியத்தை பிரச்சாரம் செய்யலாமா? இதெல்லாம் பார்த்தால் ஹிந்துக்கள் ஹிந்துத்துவத்தை அடையாளிக்காத குருடர்கள் போல இருக்கிறார்களோ இல்லையோ நீங்களே யோசனை செய்யுங்கள்.

இன்னொரு விஷயத்தை சொல்கின்றேன் பாருங்கள். பஞ்சாங்கம், நவகிரகங்கள், ஜோதிடம் பூர்வத்திலிருந்து ஹிந்துக்கள் கண்டுபிடித்தது, ஹிந்துக்கள் கணக்கிடுவது. ஹிந்துக்கள் கர்ம சித்தாந்தத்தை அனுசரித்து கிரகச்சாரம் இருக்கும் என்னும் ஆன்மீகத்திலும் கூட சொல்லிக்கொண்டோம். அப்படிப்பட்டது கிறிஸ்து சகம் **2008,** எட்டாவது மாதம், தேதி எட்டு பிரகாரம் ஹிந்துக்களுக்கு நல்ல நாள் எப்படியானது. அந்த மூன்று எட்டுக்கள் ஒரே தடவையாக கலந்து வருவது கிறிஸ்தவர்களுக்கு நல்லதாகுமோ என்னமோ மேலும், ஹிந்துக்களுக்கு அந்த நாள் எப்படி நல்லது ஆனது? ஜோதிட சாஸ்திரம் பிரகாரம் அந்த நாளுக்கு எந்த தனித்துவமும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட போது அந்த நாளை பற்றி தனித்துவமாக டிவியில் பிரச்சாரம் செய்து பேசுவது கிறிஸ்தவ சகம் 2008 பற்றி புகழ்த்திபேசியது போல் அல்லவா? ஹிந்துக்கள் பஞ்சாங்கம் பிரகாரம் இது எட்டாவது வருடம் அல்ல, எட்டாவது மாதம் அல்ல, எட்டாவது நாள் அல்ல. அப்படிப்பட்டபோது கிறிஸ்தவர்கள் மூன்று எட்டை பற்றி பேசுகின்றவர்கள் ஹிந்துக்களானால், நாங்கள் பகவத்கீதா பிரகாரம் ஞானம் சொல்லி, யுகாதியிலிருந்து காலண்டர்களை தயார் செய்தோம், வேறு மதத்திற்கு சேர்ந்தவர்களா? எங்கள் யுகாதி காலண்டர்களை கிழித்தவர்கள், எரித்தவர்கள், கிறிஸ்தவர்களுடையது காட்டிய டிவி 9 அவர்கள், அவர் வீடுகளில் ஜனவரியில் இருந்து ஆரம்பமான காலண்டர்களை வைத்துக் கொள்வது சரிதானா? ஜனவரி ஒன்றாம் தேதி புதிய வருடம் என்னும் சந்தோஷப்படுகின்றவர்கள், அந்த ராத்திரியில் டிவிகளில் காட்டுகின்றவர்கள் வேறு மதத்தை அனுசரிப்பது போல் ஆகும் அல்லவா? இதன் போன்று கேட்டு, விவரித்துக் கொண்டு போனால் ஹிந்து மதத்தில் தெய்வ ஞானம் சிறிது சிறிதாக இல்லாமல் போய், ஹிந்துக்கள் அவர்களுடைய சம்ஸ்கிருதியை, அவர்களுடைய ஞானத்தை

அடையாளிக்கின்ற நிலையில் இல்லை என்று தெரிகின்றது. அப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து ஹிந்துக்கள் வெளிப்படுவதற்கு, ஹிந்து சம்ஸ்கிருதிக்கு கண்ணாடி போல் இருக்கின்ற பண்டிகைகளை விவரித்து கொண்டு வந்தோம். ஹிந்துக்கள் ஆன்மீகம் என்னும் கண்ணாடியில் பண்டிகைகளுடைய அர்த்தங்களை காட்டி வந்தோம். சமூக உணர்வுகளுடன் நாக சதுர்த்தியில் கூட பக்தியை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லினோம். அதே பிரிவில் சமூக நியாயத்தை, நீதியைத் தெரிவிக்கும் விநாயகர் சதுர்த்தியிலும் கூட பக்தியை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று தெரிவிக்கின்றோம். நாக சதுர்த்தியில் சமூகத்திற்கு ஆரோக்கியம் கொடுக்கும் சூத்திரத்தை தெரிவித்து, விநாயகர் சதுர்த்தி சம சமூகத்தை நிறுவும் அம்சத்தை தெரிவிக்கின்றதாக இருக்கிறது. சமூகத்திற்கு சிறந்த செய்தியை கொடுத்த விநாயகர் சதுர்த்தியை பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் ஒவ்வொரு வருடமும் ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் மாதங்களில் வரும் விநாயகர் பண்டிகையை எவ்வளவோ உற்சாகத்துடன் நடத்திக் கொள்வோம். இந்த நாள் இந்து (ஹிந்து) மக்கள் மத்தியில் எவ்வளவோ வலுவாக நின்ற இந்த பண்டிகை பற்றி மற்ற மதத்திற்கு சேர்ந்தவர்கள் விமர்சனைகளும் கூட எத்தனையோ இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட விமர்சனம் செய்கின்றவர்கள் எங்களிடம் வந்து “நீங்கள் எவ்வளவோ கச்சிதமாக சத்தியமான விஷயங்கள் தெரிவிக்கின்றீர் அல்லவா! அப்படிப்பட்டபோது நீங்கள் எங்களுடைய கேள்விக்கு பதில் கொடுப்பீர்களா” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பதிலாக நாங்கள் ஆன்மீகத்தில் சத்தியமான ஞான விஷயங்கள் தெரிவித்து ஜீவிதத்தை கடத்த வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோம். அதனால் உங்களுடைய கேள்விக்கு பதில் எனக்கு தெரிந்து இருந்தால் தெரிவிப்பேன், இல்லாவிட்டால் எனக்கு தெரியாது என்று சொல்லுவேன் கேளுங்கள் என்று தெரிவித்தோம். அப்போது அவர்களுடைய வார்த்தை இதன் போன்று இருந்தது.

1)இந்து மதத்தில் விக்னேஸ்வரர் பண்டிகை செய்கின்றார்கள் அல்லவா! விக்னேஸ்வரர் என்றால் விக்ணங்களுக்கு அதிபதி என்று தானே அர்த்தம். விக்னங்கள் என்றால் தடைகள், தடங்கல் என்று தானே என்று அர்த்தம், அப்படிப்பட்ட தடங்கலுக்கு அதிபதியான, தடங்கல்

செய்கின்றவனை எதிரியாக நினைத்து தூசிக்க வேண்டும், ஆனால் பூஜை செய்வது எதற்கு? கெட்டது செய்கின்றவன் பலம் கொண்டவனாக இருந்தால் அவனை யாரும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் புகழ்வது போல், நீங்கள் செய்யும் பக்தியும் கூட விக்னேஸ்வரர் விக்னங்கள் கொடுப்பார் என்னும் பயப்பட்டு, பயத்தில் பூஜை செய்கின்றது போல் இருக்கிறது. மேலும் பக்தியுடன் அல்லவென்று தெரிகின்றது இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்கின்றீர்கள்?

2)எவ்வளவோ பக்தியாக, மற்றும் எவ்வளவோ செலவுடன் எவ்வளவோ அழகாக தயார் செய்து கொண்ட விக்னேஸ்வரர் பிரதிமைகளை (சிலை) மிகுந்த பக்தியுடன் பூஜை செய்து கொண்டு, முதல் நாளில் காட்டிய பக்தி எல்லாம் ஏரியில் விட்டு, விக்னேஸ்வரனை தண்ணீரில் வீசி போடுவது நல்லதா? இனி போதும் உன்னுடைய சகாவசம் என்பது போல் விநாயகனை தண்ணீரில் தள்ளி கையை உதறிக் கொள்ளுவது பக்தி என்று சொல்கின்றீர்களா?

3)பத்து ரூபாய் கொடுத்து தெய்வ ஞானத்தை தெரிவிக்கும் கிரந்தத்தை வாங்கிக் கொள்ளுவதற்கு கஷ்டப்படுகின்றவர்களை நீங்கள் எத்தனையோ பேரை பார்த்து இருப்பீர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களும் கூட ஆயிரங்கள் செலவழித்து விநாயகர் பிரதிமைகள் செய்து அவற்றினை உடைத்து அவர்களுடைய பணம் வீணாக்குகின்றார்கள். சிலர் கட்டாயப்படுத்தி பிரதிமைகள் செலவுக்காக வேறவர்களிடமிருந்து பணத்தை வசூல் செய்கின்றார்கள். இப்படி கட்டாயமாக வசூல் செய்வது கட்டாயமான பக்தி அல்லவா!

4)ஒரே ரகமாக, ஒரே முறையாக, ஒரே விதமாக உறுப்புகள் கொண்டு பிறந்த நாம், ஒரே கடவுள் குழந்தைகள் என்பதை மறந்து, மத வெறுப்புகளை வளர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் விநாயகர் பண்டிகைகள் உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஞானம் அடைந்த யோகியாக இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்கின்றீர்?

இந்த விதமாக கேட்டவர்களுக்கு விநாயகர் சதுர்த்தி பண்டிகையின் ரகசியம் நாங்கள் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய கேள்விக்கு சரியான

பதில் தெரிவிக்கவில்லை என்றால், அவர்களுடைய இருதயத்தில் விநாயகர் பண்டிகையின் மீது உள்ள எண்ணங்கள் மாற்ற முடியாது. நமக்கு பெரிதாக இருந்தாலும் கேட்கின்றவர்களுக்கு சிறியதாக தெரியும். அதனால் உண்மையான அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும் அதனால் உண்மையை சொல்லினேன். உலக பிறந்த நேரத்தில் மதங்கள் என்பது இல்லை. கடவுள் என்பவர்களும் இல்லை, கடவுள் ஒருவர்தான் என்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும். சிறிது காலத்திற்கு அப்படிப்பட்ட புரிதல் மனிதர்களில் இல்லாமல் போவதற்கு ஆரம்பித்தது. அந்த நேரத்தில் தத்வவெக்தர்களான மகாத்மாக்கள் சிலர் யோசனை செய்து, அஞ்ஞானம் என்னும் விதையை எடுத்து விடுவதற்கு, தெய்வத்துவத்தைப் பற்றி பிரச்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கடவுளுக்கு உருவம் இல்லை, மேலும் மூக்கு முகம் இல்லாத கல்லை (லிங்கத்தை) அடையாளமாக வைத்து, கடவுள் இப்படி இருப்பார் என்று உருவம் இல்லாதவராக போதித்தார்கள். அவருக்கு (கடவுளுக்கு) பெயர் இல்லை, அதனால் ஈஸ்வரன் என்று அழைத்தார்கள். ஈஸ்வரர் என்றால் அதிபதி என்னும் அர்த்தம் மட்டும் தான் பெயர் அல்ல. இதன் போன்று சர்வத்திற்கு அதிபதியான ஒருவர் இருக்கிறார் என்று உருவம் இல்லாத உருண்டை கல்லை காண்பித்து, தெரியாமல் இருக்கின்ற தெய்வத்தைப்பற்றி அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் தெரியப்படுத்தினார்கள்.

இதன் போன்று ஞானம் பிரகாரம் மட்டுமல்ல, சமூகப் பிரகாரம் கூட இரண்டு விதமான மனிதர்களை நடத்துவதற்கு அந்த நாள் இருந்த பெரியோர்கள் கடுமையாக உழைத்தார்கள். இந்த நாள் நாம் **“சாமேத” (பழமொழி)** என்ற சொல்லை அந்த நாள் **“சமத”** என்று சொல்வார்கள். பெரியோர்கள் வார்த்தை மாறாது என்றும், உண்மை என்றும், கெடாத வாக்கியம் என்றும் சொல்லுவதற்கு சமமாக **“பெரியோர்கள் வார்த்தை தயிர் சாதம் மூட்டை”** என்பது இன்று கூட இருக்கின்றது. பெரியோர்கள் வார்த்தைக்கு சமத வை தயிர் சாதம் மூட்டை என்று சொல்லிய வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தினார்கள். சமத என்றால் சமாதானமானது என்று அர்த்தம். **“சிந்தனை இல்லாத அம்மாவுக்கு சந்தையில் தூக்கம் வந்தது**” என்று சொல்லியதும் கூட இருக்கின்றது. சிந்தனை இல்லாத அம்மாவுக்கு சந்தையில் தூக்கத்திற்கு

சமமாக (சமதவாக) ஒப்பிட்டு சொல்லியது. இப்படிப்பட்ட சமத என்ற சொல் சிறிது காலத்திற்கு சொல்லுவதில் **"சாமதவாக"** மாறியது. அதன் போலவே சிறிது காலத்திற்கு சாமத போய் **"சாமேதவாக"** மாறிப்போய் இன்று நம் முன் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட முக்கியமான சாமேதங்கள் போன்ற எத்தனையோ பூர்வம் மனிதன் சமூகத்தில் சரியாக நடத்துவதற்கு பெரியோர்கள் வைத்தார்கள். அந்த விதம் பிரகாரம் சமூகத்தில் ஒரு கெட்டதை எடுத்து விடுவதற்கு சமமான ஒப்பிட்டு, சமூகத்தில் பலவீனனை எலியாக ஒப்பிட்டு, பலம் கொண்டவனை யானையாக ஒப்பிட்டு சொல்வார்கள். பலம் கொண்டவன் பலவீனனின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தி துன்புறுத்துவது **"எலியின் மீது யானை சவாரி செய்தது போல்"** சாமேதவாக சொல்லுவார்கள். இது சமூகத்திற்கு எதிர்ப்பு கொண்டதால் இது நல்லது அல்ல என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்படி, வாயில் சொல்லுவது மட்டுமல்லாமல் காட்சி வடிவத்தில் கண்ணுக்கு தெரியும்படி நிகழ்ச்சியாக காட்டினர். ஒரு சிறிய எலியை வைத்து, அதன் மீது பெரிய யானை உட்கார்ந்தது போல் செய்து, அது எல்லோருக்கும் தெரியும்படி ஊர்வலம் செய்து, இறுதிக்கு இந்த முறை நல்லது அல்லவென்று அந்த உருவத்தை நாசனம் செய்வார்கள். அவர் அந்த நாள் மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொம்மைகளை அக்னியில் போட்டு எரித்தால் இன்னும் பலமாகி உடையாமல் இருக்கும் என்னும், தண்ணீரில் முழுமையாக கரைந்து போக வேண்டு என்று தண்ணீரில் போட்டு விடுவார்கள். தண்ணீரில் போட்ட பிறகு அந்த உருவம் விரைவாக நாசனம் ஆகுவதற்கு தண்ணீரில் போடுவதற்கும் முதலிலேயே அந்த பொம்மையின் கால்கள் கைகள் உடைத்து முழுமையாக தண்ணீரில் கரைந்து போகும் படி செய்வார்கள். இது அந்த நாள் சமூக சீர்திருத்தம் முறை. இந்த காரியம் ஒவ்வொரு வருடமும் ஒரு முறையாக செய்வது இன்று கூட இருக்கின்றது. மேலும் அர்த்தம் மட்டும் தெரியாமல் போனது. ஒருவர் செய்து கொண்டிருந்தால் இன்னொருவர் அந்த முறையை செய்வது இன்று தெரிந்த விதானம். அவ்வளவு தான் தவிர அர்த்தத்தைப் பற்றி யாரும் ஆலோசனை செய்யவில்லை. ஒரு மதத்திற்கு சேர்ந்தவர் செய்கின்ற முறை பூர்வம் பெரிய எண்ணத்துடன் வைத்தது மேலும் அந்த மதத்தில் உள்ளவர்களுக்கே அது தெரியாத போது, வேறு மதத்தை

செந்தவர்கள் தவறாக நினைப்பதில் தவறில்லை. அதனால் உண்மையான அர்த்தத்தை, முறைகளை எடுத்துக்கொண்ட போது அதில் விமர்சிப்பது ஒன்றும் இல்லை. யாரும் விமர்சிக்க முடியாது. உண்மையான அர்த்தம் தெரிந்த போது அனைத்து மதங்களின் ஆதரவு கிடைக்கும்.

நாங்கள் முதலிலேயே சொல்லினோம் அல்லவா! பூர்வம் மதம் என்ற பெயர் இல்லாத போது மக்களுக்கு கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற எண்ணம் இருந்தது, கடவுளுக்கு உருவம், பெயர் இல்லாததால் அடையாளத்திற்கு கல் லிங்கத்தை வைத்தார் என்னும், இருந்தாலும் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது தர்மங்கள் அதர்மமாக மாறும் என்னும் கீதாவின் வாக்கியத்தின் பிரகாரம், சிறிது காலத்திற்கு மனிதர்களில் அஞ்ஞானம் வசமாகி போய் ஒற்றுமை இழக்கப்பட்டு, நாங்கள் நீங்கள் குழுவாக பிரிந்து போனவர்களுக்கும் கூட பெயர் இருந்தது. அப்படி சிறிது காலத்திற்கு ஏற்பட்ட குழுக்களே வைஷ்ணவர்கள், சைவர்கள். பூர்வம் வைஷ்ணவர்கள், சைவர்கள் சம்பிரதாயங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இது எங்களுடைய சம்பிரதாயம் என்னும் சொல்லி, அவற்றின் பாதுகாப்புக்காக சில புராணங்களை எழுதி, அது மக்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்படி செய்து, அவர்களுடைய சம்பிரதாயங்களை பாதுகாப்பு செய்து கொண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட புராணங்களில் சைவர்கள் சம்பந்தமான “சிவபுராணம்” பிறந்தது.

இப்படி சைவம் ஏற்படும் 2000 வருடங்களுக்கு முதலிலேயே சமூகத்தில் கெட்டதை யானையாக, எலியாக காண்பித்து தண்ணீரில் மூழ்கடிக்கும் முறை இருந்தது. அந்த முறையை செய்து கொண்டு இருந்தவர்கள் இறந்து கொண்டிருக்கும்போது, சிறியவர்கள் அவர்களை அனுசரித்து செய்து இறுதிக்கு எதற்கு இந்த காரியத்தை செய்கின்றோம் என்பது யாருக்கும் தெரியாமல் போனது. அர்த்தம் இதுதான் என்னும் தெரியாமல் எவ்வளவோ பேர் கலந்து ஆனந்தமாக எலியையும் யானையையும் ஊர்வலம் செய்கின்றோம். இந்த வேலை பெரிய பக்தி காரியம் என்னும் நினைத்துக் கொண்டு அந்த யானை வடிவத்தை கும்பிடுவது ஆரம்பித்தார்கள். இந்த விதமாக சைவம் தயாரான நாட்களிலேயே எலி யானை

பொம்மைகளை கும்பிடுபவர்கள் இருந்தார்கள். மற்றும் சைவர்கள் சிவபுராணத்தில் எலிக்கும் யானைக்கும் அவற்றுக்கு சிறப்பு பண்புகளை வழங்கி, யானை தலை கொண்டவர் விநாயகர் என்னும், பார்வதி குமாரன் என்னும் இருக்கின்ற பக்தி இன்னும் அதிகமாகும்படி நல்ல வேலையாக செய்தார்கள். அப்போது இருந்து யானை பொம்மைகள் போய் யானை தலை மட்டும் இருக்கின்ற விநாயகர் பொம்மை வந்தது. இருக்கின்ற பக்தி அதிகமாக செய்வதினால் விநாயகர் பொம்மை செய்கின்றவர்கள் அதிகமானார்கள். பணம் செலவழித்து பூஜை செய்கின்றவர்கள் அதிகமானார்கள், மேலும் தண்ணீரில் போட்டு மிதிக்கின்ற பூர்வம் இருந்த முறை நிறுத்தாமல் விட்டார்கள். இந்த விதானத்தை நிறுத்த முடியாத பெரியோர்கள் விநாயகர் நிமர்ஜனத்தை தண்ணீரிலேயே செய்கின்றோம் என்று சொல்லினார்கள். நிமர்ஜனம் என்றால் ஸ்நானம் என்று அர்த்தம் தவிர உடைப்பது, பூஜை செய்த கடவுளை காலில் உதைப்பது அல்லாதது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் கேட்ட முதல் கேள்வியில் விக்னம் ஏற்படுத்தும் விக்னேஸ்வரனை தூசிக்க வேண்டும், ஆனால் பூஜை செய்யக்கூடாது என்று சொல்லினீர் அல்லவா! உண்மைக்கு விக்னேஸ்வரனை தூசிப்பதற்கு அவர் நமக்கு எந்த விக்னமும், எந்த கெட்டதும் செய்யவில்லை அல்லவா! அதனால் அவரை தூசிக்க வேண்டியது இல்லை. பக்தி கொண்டு விக்னேஸ்வரனை பூஜை செய்வது தவறு இல்லை, ஆனால் பூஜை செய்கின்றவனை பூஜை செய்வது போலவே வைக்கபட்டு இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். தண்ணீரில் போடுவது நல்லது அல்ல. ஒரு வார்த்தைக்கு வந்தால் அதனை தூசிப்பதற்கு, பூஜை செய்வதற்கு தவிர சமூகத்தில் இருக்கின்ற அநியாயத்தை வெளிப்படும் படி செய்வதற்கு கொண்டு போகும் ஊர்வலம் என்னும், அதன் போலவே அதனை இல்லாமல் செய்வது என்னும் நோக்கம் அந்த பொம்மையை தண்ணீரில் மூழ்கி நாசனம் செய்வது என்று எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் கேட்ட மற்றொரு கேள்வி பிரகாரம் கட்டாயமாக பணத்தை வசூல் செய்து உற்சவம் செய்வது நடைமுறை அல்ல. பக்தியில் கூட அது கட்டாயமான பக்தியாகும், மேலும் மனசு பூர்த்தியான பக்தி அல்ல.

இஷ்டம் இல்லாமல் கொடுத்தவர்கள் கேட்டவர்கள் மட்டுமல்லாமல் விக்னேஸ்வரனை கூட திட்டுவதற்கு கூட வாய்ப்பு இருக்கும். அதனால் இன்னொருவரிடம் பணம் வசூலிப்பது நல்லது அல்ல.

பூர்வ காலத்தில் சமத என்ற சொல் சாமதவாக மாறி இறுதிக்கு சாமேதவாக மாறியது போல், அந்த நாள் பெரியோர்கள் வைத்த சமூக சீர்திருத்தம் முறையான **எலி யானை ஊர்வலம்** இன்று பக்தி வடிவமாக மாறிப்போனது. புராணம் விளைவுகளினால் யானை உருவம் சிறிது விநாயகன் உருவமாக மாறியபோது நடைமுறை முழுசாக மாறாமல் பூர்வம் முறை செய்வதினால் வேறு மதத்திற்கு சேர்ந்தவர்கள் சிலர்களிடம் விமர்சிக்கப்படுகின்றது. நடைமுறையை முழுமையாக பக்தி எண்ணமாக மாற்றி கொண்டாலும் பரவாயில்லை, அல்லது முதல் போலவே சமூக பிரகாரமே வைத்துக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை. மேலும் இங்கும் அங்கும் அல்லாமல் செய்கின்ற வேலைக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் போனதினால் மற்ற மதங்களில், பார்ப்பவர்களால் விமர்சிக்கின்ற காரியமானது. விநாயகர் நிமர்ஜனம் (ஸ்நானம்) என்ற பெயரில் சிறிய சிறிய பொம்மைகளை தண்ணீரில் வீசிக் கொண்டு இருப்பதை பார்த்தால், உண்மையான பக்தி என்று நினைக்க முடியாது. விளையாட்டுப் போக்கில் செய்கின்ற வேலையாக தெரிகின்றது, மேலும் முழுமையான பக்தியாக தெரியும் படி வேலையாக தோன்றவில்லை. ஊர்வலம் என்றால்? சில இடத்தில் பீர்கல் பண்டிகை போல் குடித்து ஆடுவது, கம்பு சுற்றி விளையாடிக் கொண்டு போவது பார்த்தால் விளையாட்டு சம்பிரதாயமாகவே இருக்கின்றது மேலும், அர்த்தமுள்ள சம்பிரதாயம் அல்லவென்று தெரிகின்றது. அந்த நாள் இருந்த நம் பெரியோர்கள் சமூகத்தில் இருக்கின்ற கெட்டதை நீக்கிவிட்டு சம சமூகத்தை நிர்மிப்பதற்கு செய்து காட்டியதனை அர்த்தம் செய்து கொள்ளாமல், அவர்களுடைய அர்த்தத்தை அலட்சியம் செய்து, நமக்கு இஷ்டம் வந்தபடி நாம் விநாயகர் சதுர்த்தியை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். இங்கு படித்தவர்கள், அங்கு படிக்காதவர்கள் எல்லோரும் பூர்வம் பெரியோர்கள் நோக்கம் மண்ணில் கலந்து விட்டு அர்த்தமில்லாத விநாயகர் சதுர்த்தியை செய்கின்றார்கள்.

இங்கு முக்கியமாக சொல்லிக் கொள்வது என்னவென்றால்! கிருஷ்ணர் பகவானான, கடவுள் அம்சம் கிருஷ்ணனாக பூமி மீது வந்து நம்முடைய ஜீவித சாராம்சத்தை பகவத்கீதாவை சொல்லிய, பகவான், பகவத்கீதா இன்று மனிதர்களுக்கு பெரியதாக தெரியாமல், பகவான் பிறந்த நாள் பண்டிகை நாளன்று கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்யாமல், அதனுடைய ஸ்தானத்திற்கு விநாயகர் சதுர்த்தியை கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டார்கள். கிருஷ்ணாஷ்டமி 11 நாள் பண்டிகை என்று முதலிலேயே சொல்லிக் கொண்டோம். அதுமட்டுமல்லாமல் கலியுகம் ஆரம்பத்தில் பெரிய அளவில் செய்யும் வீதி பண்டிகை கிருஷ்ணாஷ்டமி ஒன்று தான் என்று கூட சொல்லினோம். மாயா விளைவுகளினால் ஒரு நாள் செய்யப்படும் விநாயகர் சதுர்த்தி 11 நாள் ஆனது. 11 நாள் செய்யும் கிருஷ்ணாஷ்டமி ஒரு நாள் ஆகிவிட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல் பூர்வம் கிருஷ்ணாஷ்டமி பண்டிகை முடிகின்ற நாளன்று பத்ரபத மாதம் சுக்ல பக்ஷம் சதுர்த்தி நாள் ஆகும். சரியாக அந்த நாள் விநாயகர் சதுர்த்தியாக கணக்கிடப்படுவதினால், கிருஷ்ணாஷ்டமி முடியும் 11ம் நாட்களுக்கு தடங்கல் ஏற்பட்டது. இந்த விதமாகவே கிருஷ்ணாஷ்டமிக்கு தடங்கலாக விநாயகர் சதுர்த்தி வருவதினால் ஹிந்து (இந்து) சம்ஸ்கிருதியில் முக்கியமான கிருஷ்ணாஷ்டமி போய், முக்கியம் அல்லாத விநாயகர் சதுர்த்தி வந்து சேர்ந்து விட்டது. கிருஷ்ணாஷ்டமி முடியும் நாள் அன்று 11ம் நாள் விநாயகர் சதுர்த்தி ஆரம்பமானதினால், சிலர் விநாயகர் சதுர்த்தியை விடாமல் கிருஷ்ணாஷ்டமியை ஒரு நாள் பண்டிகையாக வைத்து, ஸ்ராவண பஹீல அஷ்டமி நாளன்று மட்டும் கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்வதற்கு ஆரம்பித்தார்கள். அப்படி செய்வதினால் நாம் நம் முக்கியமான சம்பிரதாயம் தெரியாமலே விட்டுவிட்டது போலானது. அந்த விதமாக வருடத்திற்கு ஒரு நாள் பண்டிகையாக கிருஷ்ணாஷ்டமி மாறிப்போய் சிறிது காலம் கடந்த போது, காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது அந்த ஒரு நாள் பண்டிகை கூட மறந்து போய், கிருஷ்ணாஷ்டமி என்றால் என்னமோ தெரியாத நிலைக்கு நாம் வந்தோம். இன்னும் விசேஷம் என்னவென்றால் சில பகுதிகளில் கிருஷ்ணர் வளர்ந்த குலமான யாதவர்களுக்கு (கொல்லவார்களுக்கு) கூட கிருஷ்ணாஷ்டமி

பற்றி தெரியாமல் போனது. சாக்ஷாத் கடவுள் அவதரித்து பகவானாக வந்த முதல் நாள் கிருஷ்ணாஷ்டமி, இன்று பிரபலம் இல்லாத, அர்த்தம் இல்லாத, முறையில்லாமல் போயிருந்தால், தெய்வத்துவம் அல்லாத ஒரு சமூக நலன் சார்ந்த விஷயமும், மாயா பலமினால் தெய்வ ஸ்தானத்தை ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு எல்லோர்களினால் ஆதரவை அடைந்து, எல்லோர்களிடம் அனுசரிக்கப்படுகின்றது. இந்த விதமாக சமூகத்தில் விநாயகர் சதுர்த்தி வீதி பண்டிகையாக மாறிப்போவது, அது மட்டுமல்லாமல் 11 நாள் பண்டிகையாக மாறிப்போவது, கிருஷ்ணாஷ்டமி எல்லாவிதமாக ஆதரவு இல்லாமல் போவதும் எங்களுக்கு மிக வருத்தமான விஷயம். எனக்கு மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு ஹிந்து (இந்து) வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம். ஒவ்வொருவரும் பின் திரும்பி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயம்.

இந்து (ஹிந்து) தர்மங்களுக்கு பூர்வம் இருந்த படி வர வேண்டும் என்றால், இந்துத்துவம் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், இந்த நாள் நடைமுறைகளை விட்டுவிட்டு, அந்த நாள் இருந்த நடைமுறையை அமல் படுத்த வேண்டும். எவ்வளவு சொல்லினாலும் சிலர்கள் பிடிவாதமாக வாதித்து, விநாயகர் சதுர்த்தி கூட இந்து தர்மங்களுக்கு சம்பந்தப்பட்டது தானே அல்லவா! பார்வதி தேவிக்கு, சிவனுக்கு பிறந்தவர் தானே அல்லவா! விநாயகர் என்று கேட்கலாம். நான் முதலில் இருந்து நமக்கு சாஸ்திரம் தான் ஆதாரம் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறேன். பார்வதி, விநாயகர் பகவத்கீதா விட என்றால் முதல் வியாசனினால் எழுதப்பட்ட ஒரு புராண கதைகள் இருந்து வந்தவர். விநாயகர் பிறப்பே ஆசாஸ்வதம், பிரக்ருதிக்கு எதிர்ப்பாகும். தந்தைக்கு தெரியாமல் மகன் பிறப்பது என்னவென்று யாராவது கேள்வி கேட்டால், தந்தை சம்பந்தமில்லாமல் தாய் மகனை எப்படி பிறக்க வைத்தது என்னும் யாராவது கேட்டால், நாம் சரியான சாஸ்திர முறையான பதில் சொல்ல முடியாது. அப்படி பிறந்தவர் தாயுடைய மகனாகுவான், மேலும் தந்தைக்கு மகன் அல்ல. தலை முண்டம் வேறாக இருந்த நரசிம்ம சுவாமி, விநாயகர் கதைகள் புராணங்கள் தான் ஆகும். மேலும் சாஸ்திர முறையான வரலாறு அல்ல. மற்றும் கவிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டதை விட்டு வாஸ்தவமான வரலாறு

இருக்கின்ற விஷயங்களை எடுத்து கொள்ள வேண்டும். நாக சதுர்த்திக்கு சாஸ்திரம் உள்ளது. அதன் போலவே விநாயகர் சதுர்த்திக்கு சாஸ்திரம் உள்ளது. இந்த இரண்டும் சமூக நலனுக்கு சம்பந்தப்பட்டது என்னும் தெரிந்தாலும், சாஸ்திரங்களை விட்டு நாக சதுர்த்திக்கு, விநாயகர் சதுர்த்திக்கு அசாஸ்திரத்தை இணைக்கக் கூடாது.

சிலர்கள் ஹிந்து (இந்து) மதத்தை காப்பாற்றுகிறோம் என்னும், ஹிந்து தர்மங்களை காப்பாற்றுகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஹிந்து தர்மரக்ஷனா என்ற கோஷத்துடன் சில பேர் கொண்ட சங்கங்களை துவக்கிக் கொண்டு, அவர்களுடைய ஆதிபத்தியத்திற்காக ஹிந்து தர்மங்களை பக்ஷிக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஹிந்து தர்மங்கள் என்றால் என்னமோ, அது எப்படி இருக்கின்றதோ என்பதும் கூட தெரியாது. அப்படிப்பட்டவர்களா ஹிந்து தர்மங்களை காப்பாற்றுவது? அப்படிப்பட்ட நிர்வாகங்கள் மற்ற மதங்கள் மீது கொடுங்கோன்மை செய்து இந்துத்துவம் சாந்தி சர்வமானது அல்ல என்பது போல செய்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பெயர் புகழுக்காக எங்கள் போல் இருக்கின்றவர்களை கூட அவமானிக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை எண்ணிக்கொள்ளாமல், இந்து தர்மங்கள் பிரகாரமே ஞானம் தெரிந்தவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். பகவத்கீதா தெரிந்த பிறகு புராணங்கள் எழுதிய வியாசரே நான் புராணங்கள் எழுதி தவறு செய்தேன் என்று அவர் வருத்தத்தில் மூழ்கினார். எழுதிய வியாசனே கவலைப்பட்டால் அந்த விஷயம் தெரியாமல் நாம் அந்த புராணம் ஆதாரத்திலேயே நாக சதுர்த்தியை, விநாயகர் சதுர்த்தியை இஷ்டம் பிரகாரம் செய்கின்ற நாம் தெய்வ துரோகம் செய்தது போல ஆகும். உண்மையான ஹிந்து தர்மங்களை அவமானப்படுத்தியது போல் ஆகும். அதனால் அதர்மங்கள் நடைமுறையை விட்டுவிட்டு தர்மங்கள் கொண்ட நடைமுறையை அனுசரிக்க வேண்டும். கிருஷ்ணாஷ்டமியை 11 நாள் நடத்தினால், விநாயகர் சதுர்த்தியை செய்கின்ற வாய்ப்பு இல்லாமல் போகும். 11ம் நாள் விநாயகர் சதுர்த்தி ஆகும். அந்த நாள் கிருஷ்ணர் பந்தலில் இருப்பதினால் விநாயகருக்கு பந்தலே இருக்காது.

பூமி மீது பல பேருக்கு மட்டுமல்லாமல் ஒருவிதமாக எல்லோருக்கும் தெரியாத ரகசியம் ஒன்று இருக்கின்றது அதுதான் கடவுளின் ஆட்சி. கடவுள் ஆட்சியில் மகாபூதங்கள், பூதங்கள் உப பூதங்கள் பாத்திரக்காரர்களாக இருந்து பூமி மீது ஆட்சி செய்கின்றது. இந்த விஷயம் பகவத்கீதாவில் சாஸ்திர முறையாக இருக்கின்றது. கடவுள் ஒன்றும் செய்ய மாட்டார், செய்கின்றது எல்லாம் மூன்று ரகம் கொண்ட பூதங்களே. கடவுளுக்கு எதிர்ப்பு கொண்ட வேலைகள் செய்கின்றவர்கள் மீது பூதங்கள் பார்வை இருக்கும் என்னும் கூட ஒரு கிரந்தத்தில் விவரமாக சொல்லினோம். தேவதைகள் தரிசனத்திற்கு போகும்போது, வரும்போது கலந்து கொள்ளும் போது, திருமணத்திற்கு போகும்போது, வந்தபோது அதிகம் விபத்து நடப்பதற்கு பூதங்களே காரணம் என்று கூட சொல்லினோம். ஒவ்வொரு வருடம் விநாயகர் சதுர்த்தி பண்டிகையில் விநாயகர் நிமர்ஜனம் சந்தர்ப்பத்திலும் கூட பல பகுதிகளில் ஒருவர் இருவர் அல்லாது மூவர் விபத்து காரணமாக இறந்து போகின்றார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் அப்படி நடந்து கொண்டு இருந்தாலும் எதற்கு இப்படி நடக்கின்றது என்று யாருக்கும் அர்த்தமாகவில்லை. அது பூதங்கள் வேலை என்னும் யாருக்கும் தெரியவில்லை. விநாயகர் சதுர்த்தி சந்தர்பத்தில் நாடு முழுவதும் ஆயிரக்கணக்கான பேர் இறந்து போகின்றார்கள். பூதங்களிலிருந்து வரும் அந்த விபத்துகள் இல்லாமல் போக வேண்டும் என்றால் பஞ்சபூதங்களுக்கு இஷ்டம் இல்லாத விநாயகர் சதுர்த்தியை நிறுத்திவிட்டு பூதங்களுக்கு இஷ்டம் இருக்கின்ற கடவுளின் ஆராதனையான பகவான் ஜென்ம நாளை பண்டிகையாக செய்து கொள்வது நன்றானது.

எல்லாவற்றையும் கவனித்த பிறகு இந்த கிரந்தத்தை படித்த ஒவ்வொருவரும், கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்வதற்கு, எல்லோரை விட முதல் ஆரம்பியுங்கள். கிருஷ்ணாஷ்டமியில் விநாயகர் சதுர்த்தி போல் செலவு இருக்காது, விபத்து இருக்காது. ஒவ்வொரு வருடமும் பிரதிமையை வாங்கும் தேவையில்லை. வீட்டில் இருக்கின்ற பிரதிமையை வீதியில் வைத்து, 11ம் நாள் உற்சவம் செய்து அந்த பிரதிமையை மறுபடியும் வீட்டில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எப்படிப்பட்ட நிலையிலும் கிருஷ்ணர் பிரதிமையை தண்ணீரில் நிமர்ஜனம் செய்வதும், எங்கேயாவது போடுவது

நடக்கக்கூடாது. இறுதி நாள் ஊர்வலம் பிறகு கிருஷ்ணர் பிரதிமையை வீட்டில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். விநாயகர் சதுர்த்தி சமயத்தில் நன்கொடை வசூல் அதிகமாக நடக்கின்றது. அதில் விநாயகருடைய பக்தியை விட பணம் வசூல் முக்கியமான பாத்திரம் இருக்கிறது. கொடுப்பதற்கும் நிலையில்லாதவரிடம் பலவந்தமாக பணம் வசூலிக்க நடக்கின்றது. கிருஷ்ணாஷ்டமியில் அப்படிப்பட்ட விதானம் இருக்காது. மழைக்கு நனையாதபடி பந்தலை ஏற்பாடு செய்து அதில் கிருஷ்ணருடைய பிரதிமையை வைத்து, தேங்காயை உடைத்து ஆராதனை செய்தால் போதும். கிருஷ்ணர் முன்பு விநாயகர் பந்தலில் வைத்தது போல் சினிமா பாட்டுகள் வைப்பது, பொழுதுபோக்குக்கு சூதாட்டம் ஆடுவது நல்லது அல்ல. கர்நாடகா பகுதிகளில் ஒவ்வொரு விநாயகர் பந்தலில் சூதாட்டம் ஆடுவது பழக்கமாக இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வேலைகள் கிருஷ்ணர் பிரதிமை முன்பு செய்யக்கூடாது. கிருஷ்ணர் பந்தலில் 11 நாட்கள் தனித்துவமாக கீதாபட்டணம் நடக்கும் படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதுவும் பாடகர்கள் பாடிய பகவத்கீதா ரெக்கார்டு வைக்கக்கூடாது. மன தூய்மையுடன் யாராவது கீதாவை காலையில், மாலையில் படிக்க வேண்டும். கிருஷ்ணருடைய பந்தலில் வேத மந்திரங்கள் படிக்கக்கூடாது. கிருஷ்ணருடைய பூஜையில் வேத மந்திரங்களை புழங்கக்கூடாது. மந்திரம் இல்லாமல் சாதாரணமான பூஜை செய்வது நன்றானது. மது குடித்தவர்கள் கிருஷ்ணர் பிரதிமை இருக்கின்ற அந்த பகுதிகளுக்கு போகக்கூடாது. போனபோது அப்போது ஒன்றும் ஆகாது, மேலும் அவனுடைய ஆரோக்கியத்தில் எவ்வளவோ வித்தியாசம் வரும். குணமடையாத நோய்கள் வரும். நோய்கள் கூட பூதங்களே ஆனதினால், பூதங்கள் கிருஷ்ணரை என்றால் பகவானை அவமானப்படுத்தியவனை விடாது. ஏற்கனவே பகவானை விட்டு வேறு தேவதைகளை ஆராதனை செய்கின்றவரை விபத்தில் சிக்கவைத்து, ஆரோக்கியத்தில் பலவிதமான பிரச்சனைகள் வரும்படி பூதங்கள் செய்கின்றது. அதனால் அவர்களுடைய கோபத்திற்கு குறி ஆகாமல் எல்லா தேவதைகள் ஆராதனையை விட்டு கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்கின்றவருக்கு கடவுள் ஆட்சியில் பாத்திரம் கொண்ட பூதங்கள் ஒத்துழைக்கும். பகவான் சொல்லிய ஞானத்தை தெரிந்து கொண்டால், தேகத்தில் நோயாக இருக்கின்ற பூதங்கள் கூட

அப்படிப்பட்டவர்களை கௌரவித்து அவர்களில் இருக்கின்ற நோய்களை அவருக்கு இல்லாமல் செய்யும். அது மட்டுமல்லாமல் இன்று நடக்கின்ற பிரக்ருதி பேரழிவுகள் சிறியதில் இருந்து பெரியது வரை எல்லாம் கடவுளின் ஆட்சியாளர்களால் பூதங்களினால் நடக்கின்றது. கிருஷ்ணாஷ்டமி பக்தியில் செய்யுவதினால் அந்த பகுதியில் பிரக்ருதி (பூதங்கள்) பேரழிவுகள் குறைந்து போகும். மழைகள் கூட பூதங்களினால் வருகின்றது. அதனால் பகவான் பக்தி கொண்டிருக்கின்ற பகுதிகளில் மழைகள் நன்றாக வரும். இதெல்லாம் கவிதைகள் அல்ல, உண்மையான சத்தியம். பூதங்கள் என்றால் என்ன, கடவுளின் ஆட்சி என்றால் என்ன, யாருக்கும் தெரியாது என்று சொல்லினோம் அல்லவா! அந்த விஷயங்கள் தெரிய வேண்டும் என்றால் நாங்கள் எழுதிய **"பேய்கள் பூதங்கள் உண்மையான நிகழ்வுகள்"** இந்த கிரந்தம் படித்தால் கடவுளுடைய ஆட்சி என்றால் என்ன, பூதங்கள் என்றால் என்னவென்று தெரியும்.

நீங்கள் புத்தி குறைவானவர்கள் அல்லவே அல்ல. மேலும் பகுத்தறிவுடன் ஆலோசனை செய்யாததால் புத்தி குறைவானவர்கள் போல் நடந்து கொள்ளும்படி அதன் போன்று நடக்கின்றார்கள். அது எப்படி என்றால்! கிருஷ்ணருக்கு வரலாறு இருக்கிறது. கிருஷ்ணர் நம்மை போலவே பிறந்தார், அவர் பிறந்த நாள் தேதி இருக்கிறது. அவர் மரணித்த வருடம் இருக்கிறது. மேலும் விக்னேஸ்வரர் பிறந்தது இல்லை, அவருடைய வரலாறே இல்லை. வெறும் புராணங்களில் உருவாக்கப்பட்டது. மாயாவினால் உருவாக்கப்பட்ட உண்மையான பகவானாக வழிபாடுகளை பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். உண்மையாக விநாயகர் இருக்கிறாரா இல்லையா? என்பது யாரும் யோசனை செய்யாமல் குருட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளுவதால் நாத்திகவாதிகள் பகுத்தறிவு இல்லாத விநாயகனே இல்லை என்பது மட்டுமல்லாமல், சாஸ்திரத்தை தெரிவித்த கடவுளையே இல்லை என்று சொல்கின்றார்கள். வியாசன் அஞ்ஞானம் வயதில் புராணங்கள் எழுதுவது, அதில் விநாயகருடைய பாத்திரம் எழுதப்பட்டது. புராணங்கள் எல்லாம் பொழுதுபோக்குக்கு எழுதப்பட்டது தவிர, கர்மம் இல்லாமல் செய்வதற்கு அல்ல. விநாயகருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி சிறிதளவு கூட தெரியாத மனிதர்கள்

விநாயகர் உற்சவம் செய்வதில் முன் இருக்கின்றார்கள். கிருஷ்ணருடைய வாழ்க்கை தெரிந்தாலும், கிருஷ்ணர் மனிதர்கள் ஜீவிதத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட மற்றும் மனிதன் கர்மத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஞானத்தை சொல்லினாலும், கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்யாதவர்கள் விநாயகருடைய ஜீவிதம் என்னவென்று தெரியாமல் இருந்தாலும் மற்றும் விநாயகர் மனிதனுக்கு தேவைப்படும் எந்த ஞானம் சொல்லாமல் இருந்தாலும், விநாயகர் சதுர்த்தியை செய்கின்றார்கள். நான் உங்களை ஹிந்து மதத்திலிருந்து வேறு மதத்திற்கு வாருங்கள் என்று சொல்லவில்லை. ஹிந்து (இந்து) சொல்லில் மகத்துவம் தெரிந்து கொண்டு, இந்து தர்மங்களை தெரிவித்த கிருஷ்ணரை பகவானாக அடையாளித்து ஒவ்வொரு வருடமும் கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்ய வேண்டும் என்னும், அப்படி செய்வதினால் உங்களுடைய கர்மங்கள் போகும் என்று தெரிவிக்கின்றோம்.

கிருஷ்ணரை பகவானாக அடையாளிக்காமல் போன காரணத்தினால் அவர் மீது நாம் ஆர்வம் செலுத்த வில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் கிருஷ்ணனை சிங்கார புருஷனாக கவிகள் எல்லோரும் எழுதியதினால், கிருஷ்ணனை சில்லறை மனிதனாக கணக்கிட்டுக் கொண்டோம். பாகவத புராணங்களில் கிருஷ்ணர் மதுராவுக்கு போய் கம்சனை கொன்றுவதற்கு முன்பே கோபிகைகளுடன் திரிந்தார் என்னும், அவர்களுடன் சிங்காரத்தில் கலந்து கொள்ளுவார் என்னும், சுயமாக போத்தனா கவியே தெலுங்கில் எழுதினார். சமஸ்கிருதத்தில் வியாசன் சிறு வித்தியாசமாக எழுதினால், அதனை தெலுங்கில் மொழிபெயர்ப்பு செய்த போத்தனா இன்னும் கலப்படம் செய்து மிக வித்தியாசமாக எழுதினார். கிருஷ்ணர் மதுராவுக்கு போனது, கம்சனை கொன்றது அவருக்கு 11 வயதில் நடந்தது. 11 வயதுக்கு எந்த மனிதனாவதும் பெண்களிடம் சம்யோகம் செய்வாரா? சிங்காரத்தில் கலந்து கொள்வாரா? இந்த வார்த்தை வித்தியாசம் அல்லவா! இந்த விதமாக கிருஷ்ணனை தவறாக எழுதியதினால், அதனுடைய ஆதாரத்தால் மனிதர்களில் மாயா நன்றாக வேலை செய்து, கிருஷ்ணரை குறும்பு மனிதனாக கணக்கிடும்படி செய்தது. அதனால் கிருஷ்ணனுடைய விஷயம் பல பேர் ஆலோசனை செய்யாமல் போனார்கள். 90 வருடம் வயதில் கிருஷ்ணர்

பகவத்கீதா சொல்லிய பிறகு, புராணங்களை எழுதிய வியாசன் தன்னுடைய தவறை தெரிந்து கொண்டு, புராணங்களுக்கு எதிர்ப்பு கொண்ட பகவத்கீதாவை சமஸ்கிருத சுலோகங்கள் வடிவத்தில் எழுதினார். அப்படிப்பட்ட வியாசனே தன்னுடைய தவறை உணர்ந்து கொண்டு தன்னுடைய சுலோகங்களில் கிருஷ்ணர் சொல்லிய தர்மங்களை தெரியப்படுத்தினார். வேதம் படிப்பது, தபசு, எண்ணங்கள் தர்மங்கள் அல்லவென்று அதர்மங்கள் என்னும் தன் எழுதிய சுலோகங்களிலேயே சொல்லினார். அவ்வளவு பெரிய காரியங்களே அதர்மம் ஆகும்போது, நாம் செய்கின்ற விநாயகர் சதுர்த்தி கூட அதர்மமே ஆகும். அதனால் இப்போது இருந்து உண்மையான விஷயங்களை தெரிந்துகொண்டு, விஸ்வ வியாப்தி, சிருஷ்டி கர்த்தாவான கடவுள், பகவானாக கிருஷ்ணர் வந்தார் என்னும், கடவுளே பகவானாக கீதா ஞானம் சொல்லினார் என்னும், அதுவே பகவத்கீதா என்று தெரிந்து கிருஷ்ணனை ஆராதித்து கடவுளிடம் நெருங்குவதற்கு முயற்சி செய்வோம். கடவுளிடம் சேர வேண்டும் என்றால் அவருடைய முகவரி (அட்ரஸ்) என்னமோ நமக்கு தெரியாது. அந்த முகவரி தெரிவிப்பவர் யாரோ அவர் தான் பகவான், அந்த பகவானே கிருஷ்ணர். அதனால் கிருஷ்ணர் தேகத்துடன் நம் நடுவில் இருந்த போது அவர் பகவானான கடவுள் என்னும், அதன் போலவே அவர் நம் நடுவில் தேகத்துடன் இல்லாத போது கடவுளான பகவான் என்று சொல்லலாம். அர்த்தமாகவில்லையோ என்னமோ மற்றொரு தடவை ஆர்வத்துடன் கேளுங்கள். கிருஷ்ணர் பூமி மீது இருக்கும் போது துவாபரயுகத்தில் பகவானான கடவுள் என்னும், கிருஷ்ணர் பூமி மீது இல்லாத கலியுகத்தில் கடவுளான பகவான் என்று சொல்லலாம். இதுவரை பல பேர் சுவாமிஜிகள், போதிப்பவர்கள் கடவுளுக்கு, பகவானுக்கு வித்தியாசம் இல்லாமல் சொல்லி உள்ளார்கள். இப்போது அப்படி ஆகாமல் யார் கடவுள், யார் பகவான் அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்.

இதுவரை கிருஷ்ணர் மீது நமக்கு இருக்கின்ற அனைத்து தவறான கருத்துகள் எடுத்துவிட்டு பகவானான கிருஷ்ணரை பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம். இதுவரை பகவான் சொல்லிய ஞானம் தெரியாத நாம் அவர் தெரிவித்த

சாராம்சத்தை பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம். கிருஷ்ணர் மீது பக்தி கொண்ட கோபி, கோபிகைகள் அந்த நாள் அல்ல இந்த நாள் கூட இருக்கிறார் என்னும் நிரூபிக்கலாம். கிருஷ்ணர் மீது பக்தி எண்ணம் வளர்த்திக் கொண்டு தவறான எண்ணங்கள் இல்லாமல் செய்து கொள்ளலாம். பூமி மீது கிருஷ்ணர் ஒருவர் தான் பகவான் என்னும் வேறவர்களுக்கு தெரிவிக்கலாம். அதன் போன்று விநாயகர் சதுர்த்தியை விட்டு, கிருஷ்ணாஷ்டமியை செய்யலாம். நாம் செய்வது மட்டுமல்லாமல் எல்லோரிடம் சொல்லி செய்ய வைக்கலாம். ஹிந்துத்துவம் மதம் அல்ல சொல் (வழி) என்று தெரிவிக்கலாம். பூமி மீது எந்த மதத்திற்கு சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் இந்த சொல்லில் வர வேண்டியது தான். தெரிவிக்கிறோம். உங்கள் மதத்தில் எந்த கடவுள் இருக்கின்றாரோ அந்த கடவுளே இந்த பகவான் என்னும் அர்த்தம் ஆகும்படி செய்வோம். வேறவர்களை மாற்ற வேண்டும் என்றால் முதல் நாம் மாற வேண்டும். நாம் மாறினால் நம் வழியை பின்பற்றுவார்கள். அதனால் முதல் நாம் மாறுவதற்கு கிருஷ்ணாஷ்டமியில் இருந்து ஆரம்பிக்கலாம்.

பாரன (கணும) பண்டிகைகள்

பாரன (கணும) பண்டிகை என்பது வாஸ்தவத்திற்கு இது பண்டிகை அல்ல. இந்த பண்டிகை அல்லாத பண்டிகையை மக்களில் மற்ற பண்டிகை விட மிக முக்கியமானதாக இருக்கின்றது. இதற்கு பல பகுதிகளில் பலவிதமான பெயர்கள் இருக்கின்றது. இதனை சில இடத்தில் கணும பண்டிகையாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, சில பகுதிகளில் பாரன பண்டிகை என்று சொல்கின்றார்கள். இது தனித்துவமான பண்டிகை அல்லாத போதும் முக்கியமானது என்று சொல்லிக் கொண்டோம் அல்லவா! அதனால் இந்த பண்டிகையை ஒவ்வொரு பண்டிகை முடிந்த பின் மக்கள் வைத்துக் கொண்டார்கள். இதற்கு முன் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த யுகாதி, சங்கராந்தி, தசரா முடிந்த மறு நாளன்று இந்த பண்டிகையை ஆர்யவைசியர்கள் தவிர

எல்லோரும் முறையாக அனுசரிப்பார்கள். அந்த நாள் மசாலாக்களில் உடன் கூடிய மாமிசங்களை ஆசையாக எடுத்துக் கொள்வார்கள். பண்டிகைகளை பெண்கள் ஆர்வத்துடன் செய்தால் பாரன பண்டிகையை ஆண்கள் கூட ஆர்வம் கொண்டு செய்வார்கள். மற்ற பண்டிகை நாள் அன்று இல்லாத ஆர்வம் பாரன பண்டிகையில் தெரியும். பாரன (கணும) பண்டிகை முதலில் எப்படி ஆரம்பித்ததோ சிறிது தெரிந்து கொள்ளலாம்.

முக்கியமாக சொல்லிக் கொண்டால் பண்டிகைகளை இரண்டு ரகமாக பிரித்துக் கொள்ளலாம். பண்டிகைகள் தயாரான போது இரண்டு ரகமான பண்டிகை இல்லை. பிறகு சிறிது காலத்திற்கு மாயா விளைவுகள் பண்டிகைகள் மீது கூட பட்டதால், ஆன்மீக அர்த்தத்தில் கூடியிருக்கின்ற பண்டிகைகள் மாறி போய் தேவதைகள் பண்டிகைகளாகி மாறிப்போனதினால், அவற்றை இரண்டு விதமான பண்டிகைகள் என்று சொல்லலாம். அவற்றை சுத்திர தேவதைகள் பண்டிகை என்னும், மகா தேவதைகள் பண்டிகை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இதற்கு முன் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பண்டிகை எல்லாம் மகா தேவதைகள் பண்டிகைகள், அது தவிர கிராம தேவதைகள் பூஜை செய்யும் பண்டிகை எல்லாம் சுத்திர தேவதைகள் பண்டிகைகளாக சொல்லப்படுகின்றது. சுத்திர தேவதைகள் எனப்படும் கிராம தேவதைகள் பண்டிகைகளில் ஆராதனை பெயரில் விலங்குகளை பலி கொடுப்பது நடக்கின்றது. அந்த தேவதைகள் கூட விலங்கு பலிகளை கேட்பார்கள். பலி கொடுத்த விலங்குகள் மாமிசத்தை அந்த நாள் எல்லோரும் தின்பது எப்போதும் நடக்கின்றது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம் தான். கடந்த மூன்று யுகத்தில் இல்லாத சுத்திர தேவதைகள் பூஜைகள், விலங்கு பலிகள் கலியுகம் முதலில் இருந்து ஆரம்பமானது. சுத்திர தேவதை பூஜைகள் கூட முதலில் எப்படி ஆரம்பமானதோ சிறிது வரை தெரிந்து கொள்ளலாம்.

விஸ்வத்தின் பிறப்புக்கு அடையாளமாக யுகாதியை முதல் பண்டிகையாக எல்லோரும் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். யுகாதி பண்டிகை சித்திரை மாதத்தில் வெயில் காலம் இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம் தான்.

குர்தாயுகத்தில் பூமி மீது மக்கள் தொகை குறைவாக இருக்கின்ற நாள் அது. இப்போது இருக்கும் படி அந்த காலத்தில் பட்டணங்கள் எதுவும் இல்லை, போக்குவரத்து வசதி இல்லாமல் இருந்தது. ஆங்காங்கு சிறிய சிறிய கிராமங்கள் இருந்தது. இப்போது போன்ற அப்போது உத்தியோகங்கள் இல்லை. எல்லோரும் விவசாயத்தை தொழிலாக செய்து வாழ்ந்தனர். விவசாயம் செய்கின்ற பூமிகள் குறைவாக, காடு பகுதிகள் அதிகமாக இருந்தது. காட்டுப்பகுதிகளில் விலங்குகள், பறவைகள் அதிகமாக இருந்தது. வெயில் காலத்தில் விவசாயங்கள் வேலை முடிந்த பிறகு மக்கள் எல்லோரும் வேலை இல்லாமல் காலியாக இருக்கின்ற நேரத்தில் யுகாதி பண்டிகை வரும். யுகாதி பண்டிகையை செய்து கொண்ட மக்கள் மறு நாள் வேலை இல்லாததினால் எல்லோரும் கூடி வேடிக்கையாக அருகில் உள்ள காட்டுக்கு வேட்டைக்கு பண்டிகை முடிந்த ராத்திரிக்கு போவார்கள். அந்த ராத்திரி எல்லோரும் கூடி வேட்டையாடுவார்கள். ராத்திரி கிடைத்த மான்களை, கடமான், காட்டுப் பன்றிகளை, முயல்களை மறு நாள் ஊருக்கு கொண்டு வந்து வேட்டைக்கு போனவர்கள் எல்லோரும் சமமாக அவற்றின் மாமிசத்தை பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அந்த விதமாக வந்த மாமிசங்களை அந்த நாள் சமைத்துக் கொண்டு சாப்பிடுவார்கள். அதனால் யுகாதி போன மறு நாள் **வேட்டை நாள்** என்று முதலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். விலங்குகள் மனிதர்கள் வருவதை பார்த்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது அவற்றின் பின்பு ஓடி வேட்டையாடுவதினால் அந்த நாளை “பாரு வேட்டை” என்று சொல்வார்கள் “பாரு வேட்டை” என்ற வார்த்தை இறுதிக்கு “பாரேட்ட” என்ற சொல்லாக மாறியது. காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது பாரேட்ட மாறி போய் “பாரன” என்ற சொல்லாக மாறியது.

“பாரன” என்ற சொல் ராயல் சீமா பகுதிகளில் அதிகமாக இருக்கிறது. மலைகளை கனுமலு என்று கூட சொல்லுவார்கள். நல்ல மல்ல கனமலு என்றால் நல்ல மலை என்று அர்த்தம். மலை என்றால் காடு என்னும், கனும என்றால் மலை என்று தெரிகின்றது. சிலர்கள் யுகாதி ராத்திரிக்கு அருகில் இருக்கின்ற மலைக்கு போய் வேட்டையாடி விலங்குகளை கொண்டு வருவார்கள். அதனால்

அந்த நாளை சில பகுதிகளில் இருக்கின்றவர்கள் **“கணும பண்டிகை”** என்று கூட சொல்லுவார்கள். இந்த விதமாக யுகாதி மறு நாள் அன்று ஆரம்பமான கணும பண்டிகை அல்லது பாரன பண்டிகை இந்த நாள் எல்லா பண்டிகைகளுக்கு மறு நாள் கண்டிப்பாக இருப்பது நடக்கின்றது. பூர்வம் காட்டுக்கு போய் விலங்குகளை வேட்டையாடி பண்டிகை செய்து கொண்டனர், இன்று ஊரிலேயே விலங்குகளை வளர்த்திக் கொண்டு அவற்றை கொன்று தின்கின்றார்கள். அந்த நாள் போல காட்டுக்கு போக வேண்டிய வேலை இல்லை, ஓடிச் சென்று வேட்டையாடும் வேலை இல்லை. பணம் இருந்தால் எந்த விலங்குகள் மாமிசமும் கிடைக்கும். இந்த விதமாக துவாபரயுகத்திலேயே ஆரம்பமாகி செயல்பாட்டில் இருக்கும்போது, கலியுகம் ஆரம்பத்திலேயே மற்றொரு விதானம் கூட ஆரம்பமானது.

குர்தாயுகத்தில் இல்லாத தேவதைகள் திரேத்தாயுகத்தில் இருந்து மனிதர்களில் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. துவாபரயுகம் இறுதிக்கு பண்டிகைகளில் உள்ள ஆன்மீகம் போய் பண்டிகை என்றால் தேவதைகள் ஆராதனைகள் போல் ஆனது. ஒவ்வொரு பண்டிகைகளில் ஒவ்வொரு தேவதைகள் பூஜை அமலாகி கொண்டு வருகின்றது. தசரா என்றால் துர்கா தேவி என்னும், சிவராத்திரி என்றால் சிவன் பார்வதி என்னும் இதன் போன்று பண்டிகைகள் தயாரானது. கலியுகம் ஆரம்பத்தில் கிராம தேவதைகளான பெத்தம்மா, சுங்குலம்மா, எல்லம்மா, போலேர்ம்மா முதலியன பெண் தேவதைகள் பகுதி பகுதிகளாக பல பெயர்களில் தயாரானார்கள். அந்த நேரத்தில் முதலில் இருந்த பண்டிகை எல்லாம் மகா தேவதைகள் பண்டிகை என்னும், பிறகு தயாரான பண்டிகைகள் எல்லாம் சுத்திர தேவதைகள் பண்டிகை என்று சொல்லப்பட்டது. துவாபரயுகம் இறுதியிலேயே யுகாதி, சிவராத்திரி, தசரா, சங்கராந்தி முதலியன பண்டிகைகளுக்கு பாரன (கணும) பண்டிகை துணையாக இருந்தது. கலியுகம் முதல் காலத்திலேயே மாமிசத்தை உண்கின்றவர்கள் அதிகமாகி ஒன்றாக மாமிசத்தை தின்கின்றதற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற பண்டிகைகளை தயார் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். அந்த

நோக்கத்தில் விலங்குகள் பலி கொடுக்கின்ற பண்டிகைகளை முக்கியமாக தயார் செய்து கொண்டார்கள். அது இன்று சுத்திர தேவதை அல்லது கிராம தேவதை பண்டிகைகள். குர்தாயுகத்தில் ஆன்மீகம் பண்டிகைகள் இருக்கும்போது திரேத்தாயுகத்தில் இருந்து மாறிக் கொண்டு வந்த, பண்டிகைகளில் தேவதைகள் பாத்திரம் அதிகமாகி வந்து துவாபரயுகம் இறுதிக்கு ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கு பாரன பண்டிகை ஒட்டிக்கொண்டு பண்டிகைகள் உடைய அர்த்தமே கெட்டுப் போய், கலியுகம் ஆரம்பத்திலேயே கிராம தேவதைகள் பண்டிகைகள் கூட ஆரம்பமாகி அந்த பண்டிகைகளில் மாமிசத்தை உண்கின்றது முக்கியமான பாத்திரமாக இருந்தது. கலியுகம் ஆரம்பத்திலேயே கிராம தேவதைகள் ஆதிக்கம் வந்து அவர்கள் பண்டிகைகளில் மாமிசத்தை தின்கின்றது மட்டுமல்லாமல் மதுபானங்கள் பயன்படுத்தி வந்தன. பூர்வம் எவ்வளவோ ஆத்ம ஞானத்தில் ஆரம்பமான பண்டிகைகள் இன்று எவ்வளவோ அஞ்ஞானத்தில் சிக்கிக்கொண்டு போனது. எல்லோரும் எது செய்தால் அதே செய்ய வேண்டும் என்ற மனிதர்கள் எல்லோர் செய்கின்ற வேலை என்னவென்று, அதனுடைய விவரம் என்னவென்று சிறிதளவு கூட யோசனை செய்யவில்லை. பலவிதமான துறையில் மேதாவிகளும் கூட ஒரே ஒரு பக்தி விஷயத்தில் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கை மீது பயணம் செய்கின்றார்கள். இவர்களை பார்த்த சிலருக்கு ஒன்றும் அர்த்தமாகாமல் கடவுளே இல்லை என்ற நிர்ணயத்திற்கு வந்தார்கள்.

முதலில் ஆன்மீகத்தில் ஆரம்பமான பண்டிகைகள் காலம் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது மாறிக்கொண்டு பக்தியில் வந்து, பக்தியில் இருந்து மூடநம்பிக்கைக்கு வந்து இறுதிக்கு நாத்திகம் வரை வந்தது. வீட்டில் என் மனைவி செய்கின்றது மேலும் பண்டிகை என்றால் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று சிலர்கள் தயாரானார்கள். மகா பண்டிகையிலிருந்து சுத்திர தேவதைகள் பண்டிகை வரை வந்தவர்கள் அவற்றை விட வேண்டும் என்றாலும் கிராம தேவதைகள் அவர்களை விடமாட்டார்கள். மாபியாவில் போய் சேர்ந்தவர்கள் சாகும் வரை அதிலேயே தொடர வேண்டும், வெளியில் வரவேண்டும் என்னும் நினைத்தாலும் கும்பல் தலைவர்கள் வெளியே வர விட மாட்டார்கள். பலவந்தமாக வெளியே வர வேண்டும் என்றால் மாபியா கும்பல் காரர்களின்

ஆபத்து இருக்கும். அதன் போலவே கிராம தேவதைகள் மீது பக்தியில் இருக்கின்றவர் அந்த கிராம தேவதைகளில் இருந்து வெளிப்பட முடியாது. வெளிப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் அந்த தேவதைகள் வெளிப்பட விடமாட்டார்கள். ஒருவேளை அந்த பக்தியை முழுமையாக விட்டு விட்டாலும் அவனுக்கு அந்த தேவதைகளினால் ஆபத்து வரும். இந்த விஷயத்தில் கிராம தேவதைகளினால் கவலைப்படுகின்றவர்கள் பல பேரை பார்த்தேன். முழுமையாக போலீஸ் பாதுகாப்பு கொண்டவனுக்கு மாபியா கும்பல் எந்த தீங்கும் செய்ய முடியாதது போல, முழுமையாக ஆத்மா ஞானம் தெரிந்தவனை எந்த சுத்திர தேவதைகள் எந்த தீங்கும் செய்ய முடியாது. அதனால் யாராவது, எந்த தேவதைகள் வலையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தாலும், இப்போது இருந்து ஆத்மா ஞானம் தெரிந்து கொள்வதற்கு முயற்சி செய்து ஞானம் தெரிந்து கொண்ட பிறகு சுத்திர தேவதைகள் பக்தியை விட்டுவிடலாம். அப்படி ஆகாமல் போனால் யாரும் அவர்களிலிருந்து வெளிப்பட முடியாது. ஞானம் இல்லாதவர்களை கிராம தேவதைகள் மட்டுமல்லாமல் சிறிய சிறிய கிரகங்கள் (பேய்கள்) துன்புறுத்தும். ஆத்மா ஞானம் இருக்கின்ற வரை சிறிய பேய்கள், கிராம தேவதைகள், மகா தேவதைகள் எல்லோரும் பயம் கொண்டு கௌரவிப்பார்கள். ஞானம் இருக்கின்றவர்களிடம் பணிவுடன் நடந்து கொள்வார்கள். அதனால் பூர்வமே நம் பெரியோர்கள் ஆத்ம ஞானத்தை மக்களுக்கு தெரிவிக்க வேண்டும் என்று பண்டிகைகளை நம் மத்தியில் வைத்தார்கள். இப்போது அஞ்ஞானம் விதானத்தை விட்டு, அஞ்ஞான சூழ்நிலையில் செய்கின்ற பண்டிகை எண்ணத்தில் மாற்றத்தை கொண்டு வந்து, ஞானம் தெரிந்து கொள்ளும் சூழ்நிலையை செய்து கொள்ளலாம். நம் ஜீவிதத்தில் ஞானத்தை தெரிந்துகொண்டு ஞான பண்டிதர்களாக தயாராகலாம்.

தீபாவளி

உலகத்தில் இதுவரை யாராலும் அடையாளிக்கப்படாதது, யாரும் தெரிந்து கொள்ளாதது,

யாருக்கும் தெரியாதது பரமாத்மா. பரமாத்மாவை கடவுள் என்றும் கூட சொல்லலாம். கடவுள் என்றால் யாருக்கும் தெரியப்படாதவர் என்று அர்த்தம். விவரமாக சொல்லிக் கொண்டால் கடவுள் என்றால், தேட வேண்டியவர் அல்லது தேடப்படுபவர் என்று அர்த்தம். தேடப்படுபவர் என்றால் காணாதவர் என்று அர்த்தம். கடவுள் எனப்படுபவர் யாரோ, எப்படி இருப்பாரோ, அவருடைய பெயர் என்னமோ, அவருடைய ஸ்தானம் என்னமோ, அவருடைய வேலை என்னவென்று யாருக்கும் தெரியாது. அப்படிப்பட்டவரிடம் நமக்கு என்ன வேலை என்று சொல்லக்கூடாது. பூமி மீது வாழுகின்ற ஒவ்வொரு ஜீவராசிக்கும், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சக்தி தேவை. தேகத்துக்கு சுவாசை சுவாசிப்பதற்கு சக்தி வேண்டும். ஆகாரம் ஜீரணம் ஆகுவதற்கு சக்தி வேண்டும். தேகத்திற்கு ஒவ்வொரு அசைவுகளுக்கு, ஒவ்வொரு பாகத்திற்கு சக்தி தேவை. தேகத்தில் எங்கு சக்தி இல்லாமல் போனால் அங்கு நோய் ஏற்படும். நோய் ஏற்படும்போது சக்தி இருக்காது என்னும், பலவீனமாக இருக்கும் என்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

தேகத்தில் எங்கேயாவதும் நோய் இல்லாமல் போக வேண்டும் என்றால், தேகத்திற்கு சக்தி தேவையாகும். எப்போது சக்தி இருக்குமோ, அப்போது நோய் இருக்காது. மனிதன் தேகத்திற்கு சக்தி எங்கு இருந்து கிடைக்கின்றது? இந்த விதமாக கேள்வி எழும்பினால், உலகத்தில் இருக்கின்ற எந்த ஜீவராசிகளுக்கும், சக்தி என்பது பிரக்ருதியில் இருந்து கிடைக்கிறது என்று சொல்லலாம். பிரக்ருதி சக்தி நிலையமா? என்று கேட்டால் சக்தி பிரக்ருதிக்கு சொந்தமானது அல்ல வென்று தெரிகின்றது. ஒவ்வொரு ஜீவராசிகள் தேகம் பிரக்ருதியினால் தயார் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தேகத்திற்கு கொடுக்கின்ற சக்தி பிரக்ருதியிடம் இல்லை. இங்கு பிரக்ருதியில் இருந்து எல்லோருக்கும் சக்தி கிடைக்கின்றது என்று மேல் வாக்கியத்தில் சொல்லி, இப்போது நிமிடம் கூட ஆகவில்லையே பிரக்ருதியிடம் சக்தி இல்லை என்னும் அசத்தியம் சொல்லினால் எப்படி என்று யாராவது எங்களிடம் கேள்வி கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! சக்தி பிரக்ருதியில் இருந்து கிடைப்பது உண்மைதான், ஆனால் சக்தி பிரக்ருதி உடையது அல்ல.

வாஸ்தவமாக சக்தி பரமாத்மா உடையது (கடவுளுடையது). இங்கு முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் பரமாத்மாவுக்கு அட்ரஸ் இல்லை. அவர் யார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. அதனால் சக்தி அவருடையதாக இருந்தாலும் கடவுள் எங்கும் தெரியப்படாமல் அவருடைய சக்தியை பிரக்ருதியினால் கொடுக்கின்றார். பிரக்ருதிக்கு கிடைக்கின்ற சக்தியை மனிதனுக்கு கொடுக்கின்றது. கடவுள் இல்லை என்று நினைக்கின்றவர்கள் எல்லோரும் சத்தி எல்லாம் பிரக்ருதி உடையது தான் என்று சொல்வார்கள். கடவுள் எந்த மனிதனுக்கும் தெரியாமல் இருப்பதற்கு, அவருக்கு மனிதனுக்கு நடுவில் பிரக்ருதியை வைத்துக்கொண்டார். அவர் ஒன்றும் செய்யாமல் பிரக்ருதியினால் எல்லாம் செய்கின்றார். பிரக்ருதிக்கு பின் இருக்கின்றவர் கடவுள் தான், ஆனால் கடவுள் எங்கும் யாருக்கும் தெரியப்பட மாட்டார், தெரிகின்றது எல்லாம் பிரக்ருதி தான்.

உலகமெல்லாம் சக்தியுடன் நடக்கின்றது. ஆனால் சக்தி கடவுளுடையது என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஸ்ரீலிங்கமானது தேவதையுடையது (பிரக்ருதி உடையது) என்று எல்லோரும் நினைக்கும்படி நம்மில் மாயா பிரமிக்க செய்தது. சக்தி கொண்டவர் கடவுள், தன் அடைந்த சக்தியை கொடுத்தது தேவதை (பிரக்ருதி). கடவுள் (தேவுடு) என்ற வார்த்தையில் இருந்து தேவதை என்ற வார்த்தை பிறந்தது. அதன் போலவே பரமாத்மா பிரக்ருதி போல் இருக்கின்ற மற்றொரு ஜோடியை பார்க்கலாம். தீபம் என்பது வெளிச்சத்தை கொடுக்கிறது என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். வெளிச்சத்தை கொடுக்கிறது ஏதாவது இருந்தாலும் தன் பிரகாசித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் வேறவர்களுக்கு வெளிச்சத்தை கொடுக்கின்றது. எங்கு வெளிச்சம் இருக்கின்றதோ அங்கு தீபம் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். எரிகின்றது தீபமாகும் போது சிறிய வெளிச்சம் கூட தீபத்திற்கு சமமானது என்று சொல்ல வேண்டும். இங்கு சிலருக்கு சந்தேகம் வந்து ஒரு கேள்வியை கேட்கலாம். அது என்னவென்றால்! சிறிய நெருப்பு கூட சிறிய வெளிச்சம் கொடுக்கின்றது அல்லவா! அப்படிப்பட்டபோது தீபமே வெளிச்சம் கொடுக்கிறது என்பதை பக்கத்தில் வைத்தால், நெருப்பு கூட வெளிச்சம் கொடுக்கிறது என்று சொல்லலாம்

அல்லவா! என்று கேள்வி கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! தீபம், நெருப்பும் வெளிச்சம் கொடுப்பது உண்மைதான்! இங்கு ஒரு சூத்திரத்தை அனுசரித்து சொல்லிக் கொண்டால் வெளிச்சம் கொடுக்கின்றது எதுவாக இருந்தாலும் தீபம் என்று சொல்லினோம். வெளிச்சம் தீபம் உடையது என்று எல்லோரும் நினைப்பது சகஜம்தான். பிரக்ருதியில் இருந்து சக்தி கிடைக்கிறது என்னும் எல்லோரும் நினைத்தால் சக்தி கடவுளிடமிருந்து கிடைக்கின்றது. அதன் போலவே தீபத்தில் இருந்து வெளிச்சம் வந்தால் அது வாஸ்துவமாக தீபம் உடையது அல்ல. தெய்வத்திற்கு பின் யாருக்கும் தெரியாமல் இருக்கின்ற அக்னி உடையது. அக்னி வேறு, எரிகின்ற தீபம் வேறு. எரிகின்றதை சுடர் அல்லது தீபம் என்பது போல் தீபத்திற்கு காரணமானதை அக்னி என்று சொல்கின்றோம். துளி நெருப்பு அல்லது நெருப்பு என்று சொல்லலாம் அல்லவா! என்றால் சூத்திரம் பிரகாரம் அது வெளிச்சத்தை கொடுக்கின்றது. அதனால் அதனை அக்னி என்று சொல்லக்கூடாது. எரிகின்ற தீபம் என்று சொல்ல வேண்டும். கடவுள் அனைத்திலும் வியாபித்து இருக்கின்றார், மேலும் சக்தி மட்டும் பிரக்ருதியினால் கிடைக்கின்றது. அதன் போலவே அக்னி எங்கேயாவதும் இருக்கின்றது, மேலும் வெளிச்சம் மட்டும் தீபம் அல்லது எரிகின்ற நெருப்பால் வரும். ஏரிகின்ற வெளிச்சம் அக்னி உடையதாக இருந்தாலும், அது தீபத்தினாலே வருகின்றது. சக்தி கடவுளுடையது தான் என்று தெரிந்தாலும், கடவுள் யாருக்கும் தெரியாமல் பிரக்ருதியை எப்படி தன் முன் வைத்துக் கொண்டாரோ, அதன் போலவே வெளிச்சம் அக்னி உடையது தான் என்னும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தாலும் அக்னி தெரியாமல் அதனுடைய வெளிச்சத்தை முன் வைத்துக் கொண்டது. கடவுளுக்கு குறுக்கே பிரக்ருதி இருக்கின்றது போல, அக்னிக்கு குறுக்கே எரிகின்றது ஏதாவது இருக்கலாம். அதனை சிறியதாக இருந்தால் தீபம் என்னும், பெரிதாக இருந்தால் தீ என்று சொல்கின்றோம். கடவுள் என்ற வார்த்தை நாம் எப்போதும் சொல்லினாலும், கடவுள் யாருக்கும் எப்படி தெரியவில்லையோ, அதன் போலவே அக்னியை நாம் பார்த்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டால், அக்னி என்ற வார்த்தையை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், வாஸ்தவமாக அக்னி எப்படிப்பட்டதோ யாருக்கும் தெரியாது. கடவுள் இதுவரை

யாருக்கும் தெரியாதது போல, அக்னி கூட இதுவரை யாருக்கும் தெரியாது.

கடவுள் எல்லோரையும் சிருஷ்டிக்கின்றார், இறுதிக்கு எல்லோரையும் அழிக்கின்றார் என்னும் யார் சொல்லினால், அந்த வார்த்தை உண்மை என்றாலும், கடவுள் யார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. எல்லோருக்கும் தெரியும்படி எல்லோரையும் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது, அழிக்கின்றது பிரக்ருதி தான். அந்த விதமாகவே அக்னி அனைத்தையும் எரித்து விடுகின்றது என்னும் மற்றும் வெளிச்சத்தைக் கூட கொடுக்கின்றது யார் சொல்லினாலும் அந்த வார்த்தை உண்மையானால், அக்னி என்னவென்று யாருக்கும் தெரியாது. சிலது நமக்கு தெரிந்தது போலவே நாம் பேசினாலும், உண்மைக்கு அதனுடைய முழுமையான விஷயம் தெரியாது என்றே சொல்லலாம். இங்கு சிலர் ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தி, நாங்கள் தவறு செய்தோமா அல்லது எங்களை நீங்கள் தவறாக வழிநடத்துகிறீர்களா? என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்கள் பதில் நீங்கள் அப்படி சொல்லுவதில் தவறில்லை. எதற்கு என்றால் யாருக்காவது தன் மீது தமக்கே, அல்லது எங்கள் மீது சந்தேகம் வரலாம். வாஸ்தவமாக கடவுளைப் பற்றி எத்தனை சமாச்சாரங்கள் நான் சொல்லினாலும் உண்மையாக எனக்கு கடவுள் தெரிய படமாட்டார். அதன் போலவே ஒரு சாஸ்திரத்தை அதில் ஒரு சூத்திரத்தை அனுசரித்து பேசாமல் போனால், அந்த வார்த்தை மூடநம்பிக்கையாக பேசியது போல் ஆகும். அப்படி ஆகாமல் எரிகின்றது தீபம் என்னும் சூத்திரத்தை ஆதாரம் செய்து கொண்டு சொல்லினால், நான் கூட இதுவரை தீபத்தை பார்த்தேன் உண்மையாக அக்னியை பார்க்கவில்லை. எப்போதோ நான் ஒரு அக்னியை பார்த்தேன் என்னும், எரியாமல் சிறிது எரிந்து சிவப்பாக தெரிகின்ற நெருப்பை அக்னி என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இப்போது அது மூடநம்பிக்கை என்னும், வாஸ்தவமாக நான் அக்னியை பார்க்கவில்லை என்று தெரிந்து போனது. இதன் போன்று நமக்கு எத்தனையோ தெரியாத விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டோம் என்னும் நாம் நினைத்தது போல இப்போது சிறிது அர்த்தமானது.

இங்கு சிலர் ஒரு கேள்வியை கேட்கலாம். அது என்னவென்றால்! பிரக்ருதி வேறு, கடவுள் வேறு. தெரியப்படாதவர் கடவுள், தெரிகின்றது பிரக்ருதி என்று பல தடவை நீங்களே சொல்லி சொல்லினீர்கள் அல்லவா! இப்போது பிரக்ருதியில் பாகமான அக்னியை கூட தெரியாது என்று சொல்கின்றீர்களே ஏன்? என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்களுடைய பதில் என்னவென்றால்! பரமாத்மா (கடவுள்) தெரிய மாட்டார். அதன் போலவே பிரக்ருதியில் ஆகாசம், காற்று, அக்னி இந்த மூன்று பாகம் கூட தெரியாது. ஆகாசத்தை காற்றை யாரும் பார்க்கவில்லை. அதன் போலவே அக்னியை கூட யாரும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் பல பேர் தவறாக அக்னியை பார்த்தேன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். வாஸ்தவமாக ஆகாசம், காற்று, அக்னி இந்த மூன்றும் தெரியப்படாது. நீர், பூமி இரண்டு மட்டும் தெரியும் படி இருக்கின்றது. இந்த வார்த்தை அப்போதே எதற்கு சொல்லவில்லை என்று கேட்டால், இப்போது சொல்ல வேண்டியது இருக்கின்றது, அதனால் அப்போது சொல்லவில்லை என்று தெரிவிக்கின்றேன். செடிக்கு வளர்கின்ற இலையை வந்த உடனே சாப்பிடலாம். ஆனால் அதே செடிக்கு வந்த காயை உடனே சாப்பிட முடியாது. அதன் போலவே ஆன்மீகத்தில் சில விஷயங்களை அப்போதே சொல்லினால் அர்த்தமாகும். சில விஷயங்கள் சிறிது காலம் பிறகு சொல்லினால் தான் அர்த்தமாகும். ஆகாசம், காற்று தெரியாது என்றால் சொல்லிய உடனே யாராவது கேட்பார்கள். அவற்றுடன் அப்போது அக்னி தெரியாது என்றால் அவருடைய வார்த்தையை அசத்தியமாக கணக்கிடுவார்கள். அதனால் நாங்கள் கூட அப்போது சொல்லாமல் இப்போது சொல்கின்றோம்.

எங்களுக்கு தெரியும் என்னும் நினைத்தாலும் கடவுளை, அக்னியை நாமும் யாரும் பார்க்கவில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. முதலில் கடவுள் விஷயத்தில் தெரியாது என்று சிலர் ஒப்புக் கொண்டாலும், அக்னி விஷயத்தில் தெரியாது என்னும் ஒப்புக் கொள்வதற்கு சிலர் சிறிது பின் தங்கினாலும் சிறிது விவரமாக ஆலோசனை செய்தால் பிறகு ஒப்புக் கொள்வார்கள். கடவுள் விஷயம் முதலில், அக்னி விஷயம் இரண்டாவது. இதன் போன்ற விஷயமே மற்றொரு விஷயம் இருக்கிறது. மூன்றாவது

விஷயம் கூட மனிதர்கள் எல்லோரும் தவறாக நினைக்கின்றார்கள் என்று சொல்லலாம். முதலில் கடவுள் விஷயம் நாம் பார்க்கவில்லை என்று சுலபமாக ஒப்புக் கொள்ள முடியும். இரண்டாவது அக்னி விஷயத்தில் நாம் தவறாக நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று ஒப்ப கொள்வதற்கு சிறிது கஷ்டமாகும். இப்போது மூன்றாவது விஷயத்தில் ஒப்புக் கொள்வதற்கு மிக மிக மிக கஷ்டமாக இருக்கும் என்று சொல்லலாம்.

அந்த மூன்றாவது விஷயம் என்னவென்றால், இப்போது பார்க்கலாம். சுகம், ஆனந்தம் இரண்டும் சந்தோஷத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட சமமான சொல் தான், ஆனால் சுகம் வேறு ஆனந்தம் வேறு என்று சொல்லலாம். இந்திரியத்தினால் வருவது சுகம். மனம் எண்ணத்தால் வருவது ஆனந்தம். நாக்கினால் நல்ல ஆகாரத்தை தின்று எவ்வளவு சுகத்தை அனுபவித்தாலும், மூக்கினால் எவ்வளவோ வாசனையை சுவாசித்து சுகத்தை அனுபவித்தாலும், கண்ணினால் எவ்வளவோ நல்ல உருவத்தை பார்த்த போது ஜீவன் எவ்வளவு சுகம் அனுபவித்தாலும் அவன் கண்ணில் நீர் வராது. ஆனால் மனோ எண்ணத்தில் அனுபவத்திற்கு வரும் ஆனந்தத்தை அடைந்தபோது யாருக்காவதும் கண்ணில் இருந்து நீர் வரலாம். மனோ ஆனந்தம் வேறு, இந்திரிய சுகம் வேறு என்னும், இதனைப் பொறுத்து சுலபமாக தெரிகின்றது. மனிதன் ஐந்து இந்திரியங்களினால் எவ்வளவு சுகம் அனுபவித்தாலும் கண்ணில் இருந்து ஆனந்த கண்ணீர் வராது. அதன் போலவே மனிதன் தன் இந்திரியங்களினால் நல்ல ஞானம் கேட்டபோது, அல்லது படித்தபோது மனோ எண்ணத்தால் ஆனந்தம் வருவதால் கண்ணில் இருந்து ஆனந்த கண்ணீர் வரும். திரைப்படம் (சினிமா) பார்த்தபோது சில துக்கமுள்ள நிகழ்வுகளில், பார்க்கின்ற மனிதன் கூட அங்குள்ள எண்ணத்தில் ஒன்றானதினால், பார்க்கின்றவர்களுக்கு கண்ணில் நீர் வருவது நடக்கும். இதனைப் பொறுத்து மனிதன் மனோ எண்ணம் அடைந்தபோது அடைந்த எண்ணம் ஆனந்தமானாலும், துக்கம் கொண்ட மனிதன் கண்ணில் நீர் வருவது நடக்கும். இந்திரிய கஷ்ட சுகங்களில் யாருக்கும் கண்ணில் நீர் வராது. மனோ எண்ணங்களான ஆனந்த துக்கங்களில் மனிதன் கண்ணில் நீர் வரும்.

இதுவரை சொல்லியது எல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்திரியங்கள் கஷ்ட சுகங்கள், மனோ எண்ணம் ஆனந்த சுகங்கள் எல்லோர் அனுபவங்களில் இருக்கும். ஆனால் இந்திரிய சுகங்களுக்கு, மனோ எண்ணம் ஆனந்தங்களுக்கு பெரிய வித்தியாசம் இருக்காது என்றே சொல்லலாம். சுகம், ஆனந்தம் இரண்டும் அனுபவங்கள் தான். ஆனால் தண்ணீர் கலந்த பால், கறந்த பால் போல, சுகத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் சிறிது வித்தியாசம் மட்டும் இருக்கும். சுகத்தில் கண்ணீர் வராது, ஆனந்தத்தில் கண்ணீர் வருவது மட்டும் வித்தியாசம் இருக்கும். ஆனால் இங்கு தனித்துவமாக சொல்ல வேண்டிய ஒரு விஷயம் ஒன்று இருக்கின்றது. உலக எண்ணங்களில் அடைகின்ற ஆனந்தத்தை விட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமாக அடைகின்ற ஆனந்தம் கூட இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட தனித்துவமான ஆனந்தம் ஒரு தெய்வ ஞானம் விஷயத்தில் மட்டும் கிடைக்கும். உலக சம்பந்தமான எண்ணம் ஆனந்தங்களை எத்தனையோ அடைந்தவனானவன், ஒரு தடவை ஆத்மானந்த எண்ணத்தை அடைந்தபோது, அந்த ஆனந்தம் எவ்வளவு சிறந்ததோ அப்போது தெரியும். ஆத்மானந்தத்திற்கு எல்லை இருக்காது. மனிதன் ஆத்மானந்தம் அடைந்து கொண்டிருக்கும் வரை அவர் கண்ணில் இருந்து ஆனந்த கண்ணீர் வந்து கொண்டே இருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை மனிதன் தன்னுடைய ஜீவிதத்தில் எப்போதும் பார்த்திருக்க மாட்டான். உலக விஷயம் எண்ணத்தில் ஆனந்தம் ஏற்பட்டாலும், உலக ஆனந்தத்திற்கு ஆத்மா ஆனந்தத்திற்கு எத்தனையோ மடங்கு வித்தியாசம் இருக்கும். உலகத்தில் எப்போதும் எங்கும் அடையாத ஆனந்தத்தை அடைந்தேன் என்று மனிதன் திருப்தி அடைவான். அப்படிப்பட்ட ஆனந்தம் சில கோடி பணம் செலவழித்தாலும் வராது என்னும் அதனை அனுபவித்தவனுக்கு தெரிந்து போகும்.

அவ்வளவு பெரிய ஆனந்தம் எங்களுக்கு எங்கு கிடைக்கும் என்னும் யாராவது கேட்டால், அது ஒரு ஆத்மா ஞானத்தில் மட்டும் கிடைக்கும் என்று சொல்லலாம். இந்த வார்த்தை சொல்லியதற்கு சிலர் கேள்வி கேட்கலாம். அது என்னவென்றால்! நாங்கள் எவ்வளவோ ஆன்மீக கிரந்தங்கள்

படித்தோம். எத்தனையோ ஆன்மீக உபந்நியாசங்கள் கேட்டோம். எத்தனையோ தீர்த்த யாத்திரை செய்தோம். பாபா அவர்களுக்கு, மகரிஷிகளுக்கு சேவை செய்தோம். எவ்வளவோ சிறிது ஞானம் எங்களுக்கு தெரிந்தது என்று நினைத்துக் கொண்டோம். ஆனால் நீங்கள் சொல்லிய ஆனந்தம் எங்களுக்கு வரவில்லையே என்று கேட்கலாம். அதற்கு எங்கள் பதில் என்னவென்றால்! நாங்கள் தனித்துவமாக சொல்லி, தண்ணீரில் மூழ்கியவனுக்கு தேகமெல்லாம் நனையும் என்று சொல்லினோம். ஆனால் சிலர்கள் எண்ணெயில் மூழ்கினாலும் எங்களுக்கு நீங்கள் சொல்லிய ஈரம் ஆகவில்லை என்று கேட்டால், அதற்கு பதிலாக நீங்கள் மூழ்கியது எண்ணெய், நான் சொல்லியது தண்ணீர் என்று சொல்ல முடியும். ஆனால் பல பேர் பெரிய தொட்டியில் வைத்த எண்ணெயைப் பார்த்து அதற்குள் கல்லை போட்டு, கல் பட்டவுடன் அது அசைந்ததைப் பொறுத்து எண்ணெயை நீர் தான் என்று பிரமித்து, அதில் மூழ்கினால் தேகம் நனைந்தாலும் அது தண்ணீரால் நனைந்தது அல்ல. எண்ணெய் பிசுபிசுப்பு ஒட்டுகின்றது. அதனால் நீங்கள் படித்தது எல்லாம் ஆன்மீகம் கிரந்தமா அல்லாததா பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இதன் போலவே நீங்கள் கேட்டது எல்லாம் ஞான விஷயமா அல்லாததா பரிசோதனை செய்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் சேவை செய்தவர்கள் ஞானிகளா அல்லாதவர்களா, ஞான வேஷத்தில் இருக்கின்றவர்களோ! ஜாக்கிரதையாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு ஆத்மானந்தம் வராமல் போனால் நீங்கள் படித்தது, நீங்கள் கேட்டது ஆத்ம ஞானம் அல்ல என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். உண்மையான தெய்வ ஞானத்தை தேடுங்கள். நீங்கள் ஆர்வத்தால் சிரமம் அடைந்தால் தவறாமல் ஆன்மீக ஞானம் கிடைக்கும். அதனால் ஆத்மானந்தத்தை அடையலாம். அதுவே பெரிய ஆனந்தம், மேலும் அதனை பிரம்மானந்தம் என்று கூட சொல்லலாம்.

இப்போது உண்மையான விஷயத்திற்கு வரலாம். மனிதனுக்கு மிகப்பெரியதாக ஆனந்தம் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் ஆத்மஞானம் தெரிய வேண்டும். ஆத்மஞானம் தெரிய வேண்டுமென்றால் குரு சொல்லியபோது மட்டும் தெரியும். தெய்வ ஞானம் (ஆத்மஞானம்) குருவினால் மட்டும்

தெரியும். உலகத்தில் குருவை சம்பாதித்துக் கொள்வது பெரிய கஷ்டமான வேலை அல்ல. எத்தனையோ குருக்கள் ரக ரகமான பெயர்களில் இருக்கின்றார்கள். அவரில் காவி உடை அணிந்தவர்கள் முதல் திகம்பரர்கள் வரை, குடுமி தாடி வளர்த்துக் கொண்டவர்கள் முதல் மொட்டை அடித்துக் கொண்ட சந்நியாசி வரை, ஆதிசங்கராச்சாரியார் முதல் அச்சல சித்தார்த்திகள் வரை, காதில் மந்திரத்தை சொல்லும் சாமிகள் முதல் மூக்கு மீது நினைவு வைத்த மகரிஷி வரை குருவாக எத்தனையோ பேர் இருக்கின்றார்கள். இத்தனை பேர் குருகளில் ஒரு குருவை அனுசரித்து ஆத்மஞானம் தெரிந்து கொண்டால் ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்னும் பல பேர் நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் நாங்கள் சொல்லுவது என்னவென்றால்! குருக்கள் என்ற பெயர் வைத்துக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருந்தாலும், அவர்களில் குருவினால் ஞானம், ஞானத்தினால், ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்று சொல்லினோம். இத்தனை பேரில் நன்றாக போதிக்கின்றவரை, பெரிய பெயர் கொண்ட வரை எண்ணிக்கொண்டு அவரை குருவாக நீ பெற்றாலும் பரவாயில்லை. தண்ணீர் என்று நம்பி எண்ணெயில் குதித்து தேகம் எல்லாம் பிசுபிசுப்பை பூசிக்கொள்ளாமல், முதலிலேயே நீ அனுசரித்த நபர் குருவா அல்லாதவரா சிறிது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தேவை இருக்கும். சூத்திரம் பிரகாரம் குருவினால் மட்டும் ஞானம் கிடைக்கும். மேலும் குரு விஷயத்தில் சிறிது ஜாக்கிரதை பட வேண்டியது இருக்கும். குரு விஷயத்தில் ஜாக்கிரதை பட வேண்டிய விஷயம் என்ன இருக்கிறது, எந்த குரு சொல்லினாலும் தெய்வ ஞானம் தானே! என்று சிலர் நினைத்தால், எரிகின்றது ஏதாவது அக்னிதான் என்று நினைத்தது போல் இருக்கும். அக்னி விஷயத்தில் தவறாக நினைத்து அக்னியை நாங்கள் பார்த்தோம் என்பது போல, பூமி மீது பல பேர் நாங்கள் குருவை பார்த்தோம், எங்களுக்கு குரு இருக்கிறார் என்னும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். வாஸ்தவமாக கடவுள், அக்னி தெரியாதது போல குருவும் கூட யாருக்கும் தெரியப்பட மாட்டார். குரு தெரியாமல் போவது என்ன? எங்கள் ஊரில் நான்கு குருக்கள் இருக்கின்றார்கள். பக்கத்து ஊரில் 10 பேர் இருக்கிறார் என்று சொல்லலாம்.

எத்தனை பேர் ஞானத்தை போதித்தால் அவர் எல்லோரும் போதிப்பவராக ஆகுவார்கள், குருக்கள் அல்ல. இன்று பூமி மீது யார் என்ன போதித்தாலும் அவரை மற்றவர்கள் குருவாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் சொல்லிய வார்த்தை முதலிலேயே சொல்லப்பட்டது என்னும், இருக்கின்றதை சொல்லியவர் போதிப்பவர் தான், குரு அல்லவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். குருவாக இருக்கின்றவர் தனித்துவமானவர். இவர் குரு என்று அடையாளிப்பதற்கு முடியாது. ஞானம் யாரால் சொல்லப்படுகின்றதோ முதலில் ஞானம் குருவிலிருந்து வந்து இருக்கும். சக்தி கடவுளுடையது தான் பிரக்ருதியில் இருந்து வந்தது போல், வெளிச்சம் அக்னி உடையது தான் தீபத்திலிருந்து வந்ததுபோல், ஞானம் குரு உடையது தான், போதிப்பவரால் சொல்லப்படுகின்றது. அதனால் போதிப்பவர் குரு அல்லவென்று சொல்கின்றேன். அந்த கணக்கு பிரகாரம் குருவை மனிதன் எப்போதும் தெரிந்து கொள்ள மாட்டான். எப்போதோ ஒரு நேரத்தில் உலகத்தில் குரு மனிதனாக வந்து போதிப்பார். குருவாக வந்த மனிதன் யார் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாது. போதிப்பவர் போதகர் என்னும் சூத்திரம் பிரகாரம், குரு போதித்த போதும் கூட அவரை போதிப்பவர் கீழ் ஒப்பிட்டு சொல்லலாம். அதனால் பூமி மீது குருவை யாரும் அடையாளிக்க முடியாது என்று சொல்லலாம். கடவுளுடைய ஞானம் குருக்கு தவிர எந்த மனிதனுக்கும் தெரியாது என்று சூத்திரம் இருக்கின்றது. மற்றொரு சூத்திரம் பிரகாரம் கடவுளுடைய ஞானம் கடவுளுக்கே தெரியும் என்பது கூட இருக்கிறது. குரு கடவுள் ஒருவர்தான் என்று தெரியும்போது இந்த இரண்டு சூத்திரங்கள் சரியாகும். கடவுள் தெரிய பட மாட்டார். மேலும் குருவும் கூட தெரியப்பட மாட்டார். குருவை தெரிந்து கொண்டால் கடவுளை தெரிந்தது போல் ஆகும். அதனால் குரு யார் என்று தெரியாது, அதன் போலவே கடவுள் யாரோ தெரியாது. இந்த விஷயம் “குரு” கிரந்தத்தில் முதலிலேயே எழுதினோம். பூமி மீது யாராவது நாங்கள் குரு என்று சொல்லினால், அவர்கள் வாஸ்தவமாக போதிப்பவரே ஆகுவார்கள். இதுவரை சக்தி, வெளிச்சம், ஆனந்தம் எப்படி கிடைக்கின்றதோ தெரிந்து கொண்டோம்.

1. பரமாத்மா → பிரக்ருதி → சக்தி × நோய்.
2. அக்னி → தீபம் → வெளிச்சம் × இருட்டு.
3. குரு → ஞானம் → ஆனந்தம் × துக்கம்.

பூர்வம் மூன்று யுகத்தில் தெரிந்த இந்த மூன்று விதானங்கள் கலியுகம் ஆரம்பத்திலேயே தெரியாமல் போனது. அப்படி தெரியாமல் போனதனால், ஆத்ம ஞானத்திற்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் நோக்கத்தில், சிலர் தெரிந்த பெரியோர்கள் கடவுள், குரு என்றால் யார் என்னும் எல்லோருக்கும் தெரியும் படி, அதன் போலவே பிரக்ருதி மற்றும் தெய்வ ஞானம் என்னவென்று தெரியும்படி, சக்தி ஆனந்தம் எங்கிருந்து கிடைக்கின்றதோ அர்த்தம் ஆகும்படி அவற்றுக்கு உதாரணமாக, அடையாளமாக தீபத்தை காட்டினார்கள். இந்த விதானம் எல்லாம் தெரிவதற்கு தனித்துவமாக வருடத்தில் ஒரு நாள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு, அந்த நாள் வீட்டுக்குள் வீட்டுக்கு வெளியில் தீபத்தை எரிய வைத்து அதனுடைய விவரம் எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நாள் வீட்டுக்குள் ஒரு தீபம், வெளியில் ஒரு தீபத்தை எரிய வைத்து அதனுடைய அர்த்தம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். மனிதனில் இருக்கின்ற அஞ்ஞானத்தை எடுத்து விட்டு ஞானம் ஏற்படுத்த செய்யும் முறை வேலையானதால், அந்த காரியத்தை ஒரு பண்டிகையாக செய்தார்கள். அஞ்ஞானம் இருட்டுக்கு அடையாளம், ஞானம் வெளிச்சத்திற்கு அடையாளம். மேலும் இருட்டு நாளான அமாவாசை நாளன்று தீபத்தை வைத்து காண்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் ஐப்பசி மாதத்தில் வரும் அமாவாசை நாள் அன்று இந்த விதானம் தீபாவளி பண்டிகையாக செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

மனிதன் தேகத்தில் உள்ளே, தேகம் வெளியில் ஞானம் தெரிந்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், தேகத்தை நாம் நிவாசிக்கும் வீடாக ஒப்பிட்டு, வீட்டுக்குள் தீபம், வீட்டு வெளியில் தீபம் வைக்கும்படி பெரியோர்கள் சொல்லினார்கள். ஞானத்துடைய நோக்கம் தெரிவிக்கும் சம்பிரதாய பண்டிகையாக ஆனதினால் பூர்வம்

வீட்டுக்குள் ஒரு தீபம், வீட்டுக்கு வெளியில் ஒரு தீபம் வைப்பார்கள். இன்று பூர்வம் வைத்த அர்த்தம் முறை தெரியாமல் போய் அலங்காரத்திற்காக அதிக தீபத்தை வைத்து அதற்கு மனிதர்கள் பழகி விட்டார்கள். தீபத்தினால் வெளிச்சம் வரும் என்னும், தீபம் எறிவதற்கு காரணம் அக்னி என்னும், அக்னி தீபத்திற்கு காரணமாக இருந்து யாருக்கும் தெரியாததாக இருக்கிறது என்னும், அதன் போலவே சக்திக்கு காரணமான கடவுள், ஞானத்திற்கு காரணமான குரு யாருக்கும் தெரியாமல் இருக்கிறார்கள் என்னும், இந்த பக்கம் கடவுள் அந்த பக்கம் குருவை தெரிந்து கொள்வதற்காக இந்த விதமான தீபாவளி செய்கின்றோம் என்று யாரும் இன்று நினைக்கவில்லை. தீபத்தினால் வெளிச்சம் வந்து இருட்டை அனுப்பியது போல், ஞானத்தினால் ஆனந்தம் கிடைக்கும் துக்கம் தூரமானது போல தெரியும்படி, நல்ல நோக்கத்தில் பூர்வம் தீபாவளி பண்டிகையை ஏற்படுத்தினார்கள் என்று மறக்கக்கூடாது. ஆனால் இன்று நாக சதுர்த்தி, விநாயகர் சதுர்த்தி மாறி போனது போல் தீபாவளி அமாவாசை கூட இறுதிக்கு புராணக் கதைகளாக மாறிப் போய் நரகாசுரனை சம்ஹரித்த நாளாக சொல்லப்படுகின்றது. பூர்வம் பிரசாந்தமாக ஞான எண்ணத்தில் செய்கின்ற தீபாவளி நரக சதுர்த்தியாக மாறி போய், பட்டாசு சத்தமாக பிரசாந்தமும், ஞான எண்ணமும் இல்லாமல் போனது. இப்போது இருந்து பட்டாசு சத்தங்கள் இல்லாமல் பிரசாந்தமாக, அர்த்தமுள்ள முறையாக தீபாவளி பண்டிகை செய்து கொள்ளலாம்.